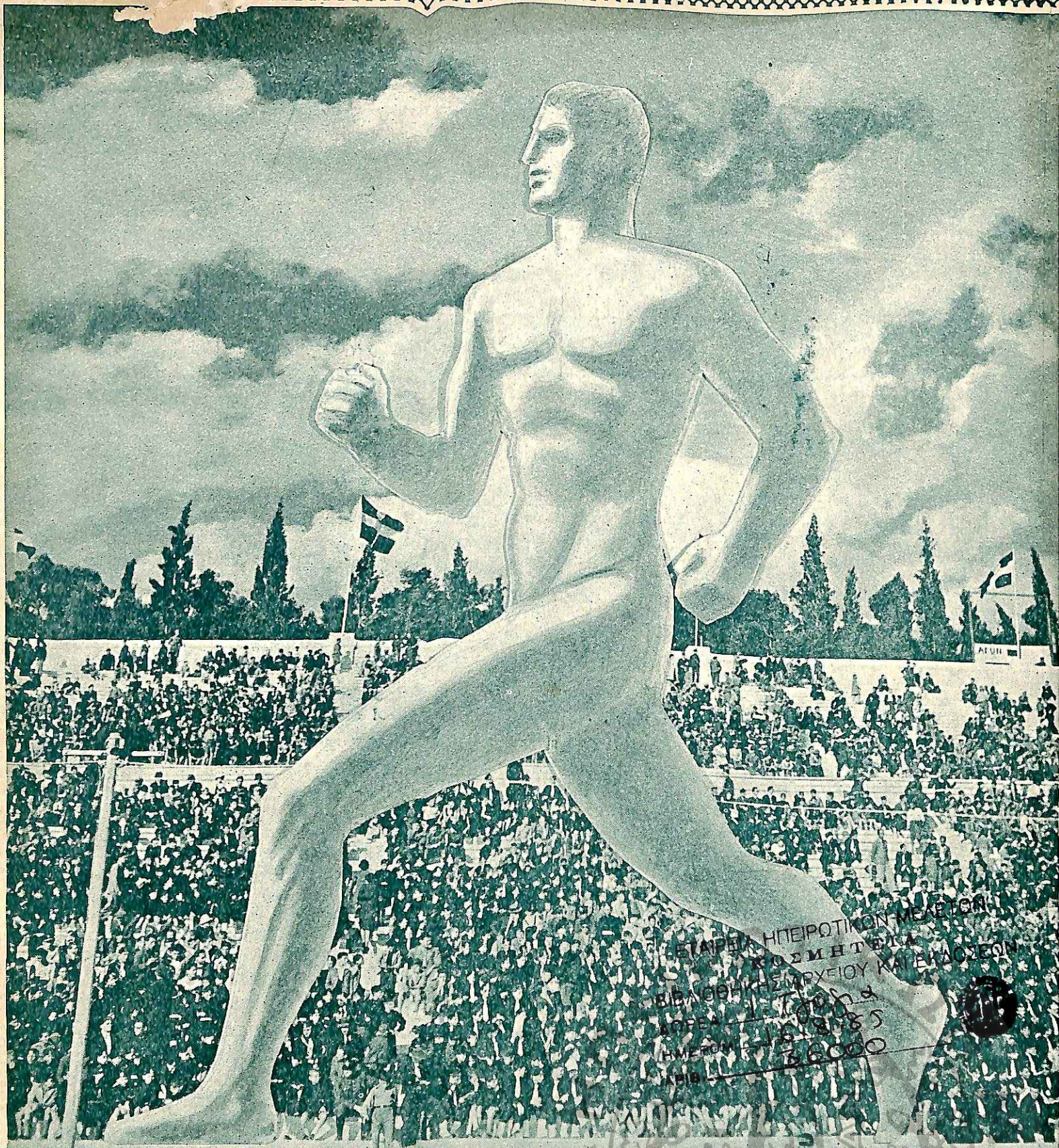

ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΕΙΑ ΠΕΡΙΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
 ΕΙΣΑΓΟΓΗ ΚΕΝΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΙΩΝ
 ΔΩΡΕΑ — 16.848,5
 ΗΜΕΡΩΝ — 76.000

NEOPOPETE

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 32
 20 ΜΑΪΟΥ 1939 — Δ΄

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/Σ ΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 32'—20 Μαΐου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν) Δρ. 160—200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 80—100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » » 40—50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικῶν Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῇ ἐπανειλημμένως
μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὠρί-
σθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπα-
νεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ στρατιῶ-
ται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος
(συνδρομὴ ἑτησίᾳ) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160
δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς
μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ
εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ
χρονικὰ διαστήματα πού θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινοτήτας, Σχολικὰς
Ἐφορεῖας, Ἐταιρεῖας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γε-
νικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δι-
καίου ἡ ἑτησίᾳ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρό-
τερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μι-
κροὺς συνδρομητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώ-
τας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις νὰ στέλλουν τὴν τρίμηνη
συνδρομὴ των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ
δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατί εἶναι
ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιά-
δες συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν
τὴν προσοχήν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὡς ὅτι
ἐμβάζουν οἰονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυ-
δρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα
ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευσθύν-
σεώς των καὶ τὸ τὶ ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστέλ-
λόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις
πὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:
Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ
Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν
καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὅπως ὁ-
ποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεο-
λαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἀπλῶς πρὸς τὸ Πε-
ριοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε
πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς
Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Κα-
ραγεώργη τῆς Σεργείας 4.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος.— Βελτίωσις τῆς
ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος.— Οἰνοποιήσις χλωρᾶς σταφίδος.— Διαφήμισις τῆς
σταφίδος εἰς τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ τὸ Ἑσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωρ-
γικῆς παραγωγῆς.— Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίναν.— ἔχει μεγίστην θερμαντικὴν
δύναμιν.— Περιέχει μαγνήσιον ἐνδείκνυμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὠφέλιμους εἰς
τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλλα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν
ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΝΕΑ

Ὅταν βλέπουμε κάθε τόσο τὴν ἑλληνικὴν
νεότητα ἀγωνιζομένην εἰς τὸν στίβον, εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ μὴ μεταφερθῶμεν, νοερῶς, εἰς τοὺς
προγονικοὺς χρόνους· ἀδύνατον νὰ μὴ ἀντικρύ-
σωμεν τὰ «μυρμηκιδόντα» στάδια, νὰ μὴ ἀκούσω-
μεν ἐπευφημίας καὶ νὰ μὴ θαμβωθῶμεν ἀπὸ λαμ-
πράς παρελάσεις καὶ τελετάς, πού σκοπὸν εἶχαν
νὰ θεοποιήσουν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ρώμην. Διότι
εἰς αὐτὰ τὰ δύο πράγματα ἀπέβλεπαν οἱ ἀρ-
χαῖοι ἄγωνες: ὁ ἐπαγγελματικὸς ἀθλητισμὸς
ἦτο ὅχι μόνον ἄγνωστον πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ ἴσως
νὰ ἐπλήρωνε βαρύτατα τὴν προσβολὴν ἐκεῖνος
ὁ ὁποῖος θὰ ἔβαζε εἰς τὸν νοῦν του νὰ δώσῃ ἄλλην
μορφήν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸν ἀθλητισμόν.

Εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀρχαιολο-
γικὸν χώρον μὲ τὰ ἐρεῖπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος καὶ τῶν διαφόρων ἱερῶν, ἐκτείνεται τὸ
ἀρχαῖον στάδιον, πού διατηρεῖται σχεδὸν ἄρτιον.
Ὁ σημερινὸς ἐπισκέπτης δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ
σκεφθῇ ἄλλη μιὰ φορὰ πόσον μεγάλοι ἦσαν οἱ
ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅταν ρίψῃ τὰ βλέμματα πέραν
πρὸς τὰς κορυφὰς τῆς εὐβοϊκῆς Δίρφους καὶ
κάτω πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Πλείστου.
Εἶναι ἓνα ὄραμα διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἔμπορεῖσε
νὰ γραφῇ, ἀπὸ ἐκεῖνον πού θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ

τὸ περιγράψῃ, «il dépasse l'homme». Ἐπάνω ἀπὸ
τὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὄραμα
πού ὀμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν μὲ τὴν ὑποβλητικὴν
γλῶσσαν τῆς φύσεως, ἀντίκρουζαν οἱ θεαταὶ τῶν
ἀγῶνων τοῦ σταδίου, ὅταν κατέκλυζαν τὰς κερ-
κίδας ν' ἀποδώσουν τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τὴν
σωματικὴν καὶ τὴν ψυχικὴν τελειότητα.

Προτὸ ὅμως ἀθληταὶ καὶ θεαταὶ εἰσδύσουν
εἰς τὸ στάδιον ἐδιάβαζαν τὰς διαταγὰς πού
ἔπρεπε ἀδιακόπως νὰ ἐνθυμοῦνται καὶ πού εἶναι
χαραγμέναι εἰς τὴν εἴσοδον. Μιὰ ἀπὸ αὐτὰς ἀπα-
γορεύει εἰς τοὺς ἀθλητὰς τὴν οἰνοποσίαν. Μιὰ
ἄλλη τονίζει ὅτι ὁ καταγγελλόμενος δι' ἀθλητι-
κὴν παράβασιν τιμωρεῖται. Τιμωρεῖται ὅμως καὶ
ἐκεῖνος πού καταγγέλλει. Ὁξύμωρον, θὰ πῇτε.
Ὅχι, ἀπλῶς ἀρετὴ. Ἄν δὲν εἶναι ἀνδρικὸν νὰ
παραβαῖν κανεῖς τοὺς νόμους, ἄλλο τόσο δὲν
εἶναι ἀνδρικὸν νὰ γίνεταί τὸ μέσον διὰ νὰ ἐξον-
τωθῇ ἓνας ἀντίπαλος.

Τὴν βαθυτέραν αὐτὴν ἔννοιαν τῆς ψυχικῆς τε-
λειότητος δὲν ἔμπορεσαν ἀκόμη ν' ἀποκτήσουν
οἱ σημερινοὶ ἄγωνες, εἰς τοὺς ὁποῖους παρουσιάζ-
ονται «ἀγορασμένοι» ἀθληταὶ κατὰ ἑκατοντά-
δας. Ἴσως μάλιστα δι' αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ θεω-
ρήσωμεν ὡς προγονικὴν κληρονομίαν ἀνεκτιμή-

του αξίας το έμφυτον μίσος που αισθάνεται ο Έλλην κατά του επαγγελματικού αθλητισμού, όπως και την αποστροφή του Έλληνας αθλητού προς τον ίδιον αυτόν αθλητισμόν.

Άγών θα πη ἀρετή και αυτήν την έννοιαν πρέπει να έχει πάντοτε εις την Ελλάδα μας, εις την οποίαν έδημιουργήθησαν, έγιγαντώθησαν και έλαμψαν οι ολυμπιακοί άγώνες, που ύπῆρξαν ή αποκορύφωσις του άληθινού αθλητικού πνεύματος. Άγώνες έτελούντο και εις τον Ισθμόν και εις την Νεμέαν και εις τους Δελφούς. Έπάνω όμως από τα Νέμεα, από τα Ισθμια και τα Πύθια των Δελφών ήσαν τα Όλύμπια, οι άγώνες που διεξήγοντο την πρώτην πανσέληνον μετά τας θερινάς τροπάς και έπροκαλούσαν άφάνταστον συρροήν. Από όλον τον γνωστόν τότε κόσμον έφθαναν οι προσκυνηταί και οι αθληταί και εκεί, εις την Όλυμπίαν, έβλεπε κανείς ποίαν δύναμιν αποτελούσεν ο έλληνισμός, παρ' όλον τον θλιβερόν άλληλοσπαραγμόν του, παρ' όλας τας άδελφικάς του διαμάχας. Έφθαναν Έλληνες από την Ιωνίαν, από τον Πόντον, από την Σικελίαν, από την Μασσαλίαν, από τας έλληνικάς πόλεις της Άφρικής. Εις τους άλλους άγώνας έδιναν βαρύτιμα έπαθλα: έδω ένα κλωνάρι άγρηλιάς. Υπήρχε όμως κανένα πράγμα που ν' αντισταθμίζει την αξίαν του στεφάνου της άγρηλιάς; Βασιλείς από την Σικελίαν, από την Κυρήνην και άλλας έλληνικάς χώρας, πανίσχυροι άρχοντες από διάφορα σημεία της μητροπολιτικής Ελλάδος, έθεωρούσαν άδοξον την έξουσίαν των αν δεν έκοσμείτο από το κλωνάρι της άγρηλιάς.

Ήρχοντο και βάρβαροι άκόμη, έφθαναν και ήγεμόνες ασιατικών λαών. Εις μίαν από τας Όλυμπιάδας του δου αιώνος έφθασεν εις την Όλυμπίαν και ο περίφημος διά τα πλούτη του βασιλεύς της Λυδίας Κροΐσος. Τον συνώδευαν αναρίθμητοι αύλικοί, χιλιάδες σκλάβων και έφερεν αναθήματα πολύτιμα. Τα πλήθη τον έκυτούσαν με περιέργειαν, αλλά και με υπερηφάνειαν. Εις αυτόν είπε κάποτε ο Σόλων, ο περίφημος νομοθέτης των Αθηνών: «Ουδένα πρό του τέλους μακάριζε». Ο Κροΐσος ήθελε να τον χαρακτηρίση ο Σόλων ευτυχέστερον από όλους τους ανθρώπους και ο Αθηναίος σοφός του έδωσε την απάντησιν, που ή αξία της θα άπεδεικνύετο πριν περάση πολυς χρόνος.

Εις τον χώρον αυτόν της Όλυμπίας άστραποβόλησεν ή άλκή και ή ψυχική τελειότης, με την λαμπρότητα δε των Όλυμπιακών άγώνων συμπίπτουν και οι λαμπρότεροι χρόνοι της ελληνικής ιστορίας.

Εις την εποχήν μας δεν τελούνται πλέον οι

ολυμπιακοί άγώνες με την μορφήν των αρχαίων. Ανασυνεστήθη μόνον ή ιδέα της διεθνούς αμίλλης και άλλοι άγώνες εις τον τόπον μας καλούν την έλληνικήν νεότητα εις τα στάδια. Αί περιπέτειαι του Έθνους μας έσθυσαν το διάδημα των έλληνικών καθαρών πόλεων, που έστιζαν την λεκάνην της Μεσογείου, τον Εύξεινον Πόντον, τα παράλια της Άφρικής, έσκόρπιζαν τα δώρα του άληθινού πολιτισμού εις την Ασίαν και έφρούρουν τας έξόδους προς τον ώκεανόν. Μένουν τα λείψανα μόνον μιας ευκλείας εις τας παροικίας των αποδήμων μας να υπενθυμίζουν ότι και οι σημερινοί Έλληνες έμφορούνται από το πνεύμα που ένεψύχωνε τας έλληνικάς γενεάς κατά την αρχαιότητα.

Έσταμάτησεν όμως τάχα ή έλληνική άκτινοβολία και έκλεισαν οι όρίζοντες διότι οι καιροί ήλλαξαν και ο έλληνισμός δεν άπλουται κυρίαρchos εις τρεις ήπείρους; Ο ψυχραιμος μελετητής, ο όποιος άντίκρυζε την παρελθούσαν Κυριακήν τους Έλληνες έφήβους να προσέρχωνται εις το Στάδιον, θα έσκέπτετο ίσως ότι οι περισσότεροι είναι από την συντεταγμένην εις Κράτος Ελλάδα, άλλ' ότι και πλείστοι είναι από έδάφη μακρινά, εις τα όποια μετά χιλιετηρίδας όλας «δεν άπέσβετο το λάλον ύδωρ» της έλληνικής πνοής και λαλιάς. Θα έσκέπτετο άκόμη, βλέπων την σιθαράν αυτήν νεότητα, με το υπερήφανον βλέμμα, τα ευγενικά χαρακτηριστικά της καταγωγής της, την αποπνέουσαν αυτοπεποίθησιν και πίστιν, ότι ή άνθησις του τρίτου ελληνικού πολιτισμού δεν είναι λέξις κενή σημασίας. Μέσα από τους στίβους προήλθε πρό αίωνων ή νεότης που κατεκάλυψε την Οίκουμένην με την δόξαν της και έχάραξε με άνεξίτηλα γράμματα την συμβολήν της εις τον ανθρώπινον πολιτισμόν. Μέσα από τους στίβους θα προέλθουν και πάλιν τα χαλύβδινα κορμιά και οι άνθρωποι που θα γίνουν οι πνευματικοί ήγέται της φυλής, με τα προαιώνια δίκαια και τα προαιώνια δικαιώματα. Μέσα από τους στίβους, διότι εις αυτούς δεν έμφωλεύει ή μικρότης, το πνεύμα της άναρχίας και της άρνήσεως, που άπεσκοράκισεν ή άγία 4η Αυγούστου από την γήν της Ελλάδος. Έδω εις τους στίβους υπάρχει μόνον το σωματικόν και το ψυχικόν κάλλος. Από τα παιδιά αυτά, που προσέρχονται εις τα γυμναστήρια και τραγουδούν με τας μεταλλικάς και δροσεράς φωνάς των «Έμπρός για μιά Ελλάδα νέα», θα προέλθουν και πάλιν αι φάλαγγες που θ' άνοίξουν τα κεφάλαια του τρίτου ελληνικού πολιτισμού εις την ιστορίαν του κόσμου.

X.—

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

«Περί της συμβολής του Κωνσταντίνου εις την νίκην των Βαλκανικών πολέμων έχουν λεχθή και έχουν γραφή πολλά. Η Ιστορία όμως δεν έγράφη άκόμη. Όταν γραφή, θα κατανοηθή ότι άνευ του Κωνσταντίνου ή Ελλάς τουλάχιστον δεν θα κατήγε την νίκην που κατήγαγε».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Μεταπολεμικώς, με την όρμητική επάνοδον των καίσαρικών ιδεών εις τον κόσμον, είδομεν άλλεπάλληλα φαινόμενα ήγετών, που έκυριάρχησαν εις τας σκέψεις και εις την θέλησιν μεγάλων έθνών.

Η λατρεία με την όποιαν περιεβλήθη ο Κωνσταντίνος είχεν όλως διάφορον πηγήν.

Εις το πρόσωπόν Του ο Έλληνισμός επανεύρε και άπεθαύμασε τα αρχέγονα πρότυπα των ήρώων του. Τους συμβολισμούς και τους θρύλους, τας μεγαλειώδεις αναμνήσεις της τριαχιλιετούς του ζωής, τον άνώτερον έαυτόν του. Η κωνσταντινολατρεία εις την Ελλάδα δεν ήτο φυγή του λαού από τας άδυναμίας του, ούτε εγκατάλειψις εις την εϋθύνην του Ένός. Ητο επίγνωσις υπερήφανος ώλοκληρωμένης όρμης, ή όποια ήθελε να διοχετευθή δι' όμαλής ιεραρχημένης κοίτης εις μνημειώδεις πραγματώσεις. Εις την Δύσιν αι μεταπολεμικαί δικτατορίαι ύπήρξαν έξορμήσεις θεληματικών μειοψηφιών, που ήρχοντο να αίχμαλωτίσουν και να ύποτάξουν την χαλαρότητα και την παρακμήν της πλειοψηφίας.

Εις την Ελλάδα ο Κωνσταντινισμός ήτο λαϊκότης. Ητο ή άνωτάτη έκφρασις της υγείας και της άκμης του μείζονος Έλληνισμού, αγωνιζομένου όπως κατισχύση επί των όλίγων, που ενόθευον την ιστορικήν του άνοδον. Διά τουτο, ενώ περί τον Κωνσταντίνον συνηγέρθη ως τείχος άδιαπέραστον, ως βράχος άκαταμάχητος, διτι νοείται ως Λαός υπό την καλλιτέραν έννοιαν, αντίμετώπον Του έστάθη πάντοτε διτι ή μακρά παρακμή συνεσώρευσε ξενότροπον, ξενόδουλον, ξενοφάνταστον και νόθον.

Τούτο εξηγεί το άλλως άδόκητον και αντίνομον γεγονός, ότι οι άγώνες του Βασιλισμού εις τον τόπον μας κατά την τελευταίαν είκοσατίαν έταυτίσθησαν με την έννοιαν της λαϊκότητος.

Ο Ίων Δραγούμης ήκουσε μίαν πρωίαν των πρώτων ήμερών του Ιουνίου του 1917, μαυροφορεμένην γρηούλα των Αθηνών να σιγοερηνη: «Πάει ο Άγιός μας Βασίληας, πάει κι ή Άγία μας πείνα...».

Όλη ή καθαρότης του Ιδανισμού του Λαού αυτού, όλη ή ασύγκριτος του ικανότης να τραγωδή, γεμίζουν τας άλλας αυτές λέξεις.

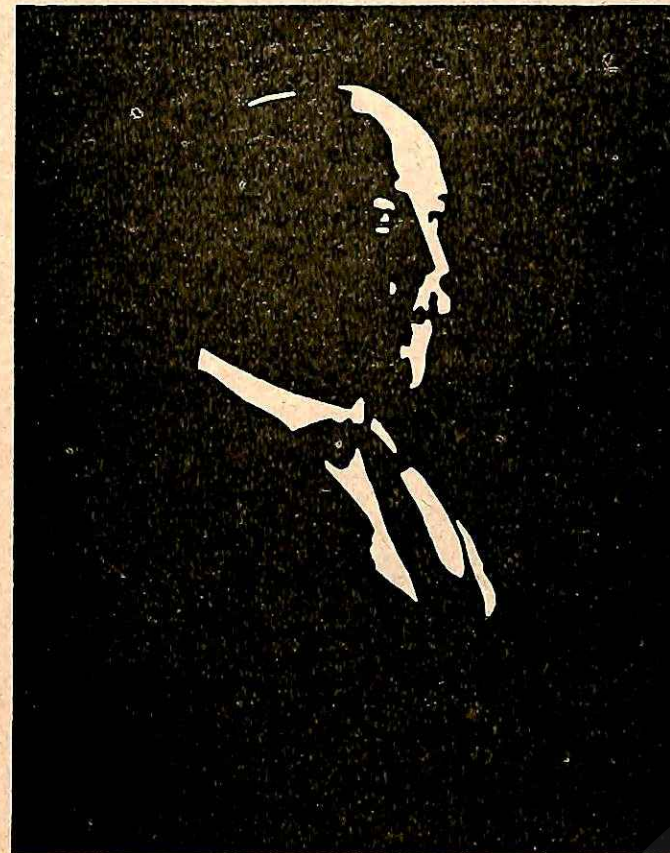
Ο Κωνσταντίνος ύπήρξεν ο άγωνιστής και το άμωμον θύμα της λαϊλαπώδους έθνικής τραγωδίας.

Οι θύται ήσαν άλλοι. Εκείνοι που και άνευ αυτού θα είχαν αιματοκυλίσει, όπως τον αίματοκύλισαν, και θα είχαν έκθεμελιώσει, όπως τον ξεθεμελιώσαν, τον Έλληνισμόν.

Όταν ή καταστροφή έξερράγη κατά της χώρας αυτής, ο κεραυνός της τον έπληξε πρώτον. Το ευγενές αλάστρον της ψυχής Του έθραύσθη άνεπανορθώτως. Έδέχθη τον θάνατον εις γήν ξένην, ως λύτρωσιν. Άλλ' ή ιστορία, αι ψυχαί και αι καρδιαί των Έλλήνων, επί γενεάς γενεών, δεν θα παύσουν να καταναλώνονται από το μεγαλείον και την λαμπρότητα της βασιλικής Του άθλήσεως. Υπήρξεν ο γενάρχης μιας νέας γενεάς Έλλήνων, ή όποια παλαίει άκόμη διά να στερεώση την πολιτείαν επί του βάθρου του Ιδικού Του πατριωτισμού, που δεν έμερίσθη ποτέ, δεν έγνώρισε συμβιβασμούς, δεν έζήτησεν άνταπόδοσιν. Που ήτο πάντοτε άγρυπνος και πάντοτε έτοιμος διά την υπερτάτην θυσίαν.

Το πνεύμα Του και το διδάγμα της ζωής Του άς σέπη και άς καθοδηγή τον Έλληνισμόν εις άνώτερα πεπρωμένα.

Ν. Ακρινός

Ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος

(Έργον του άειμνήστου Πρίγκηπου Νικολάου).

Η Ιστορία της γενεάς μας, γενεάς ύψηλών έξορμήσεων και γιγαντιαίων προσπαθειών, αλλά και χαλαρώσεων και έκπτώσεων θαυτάτων, είναι γεμάτη από την προσωπικότητά Του. Είναι τοποθετημένος εκεί, εις το κέντρον της μετόπης των θριάμβων της, μέγας, άπαστράπτων από την διπλή στυλιδόνα του Έθνικού Ηρώος και του Αγίου. Ζή εις τας ύπεροχωτέρας μας αναμνήσεις. Εις τας στιγμάς κατά τας όποιάς έζήσαμεν ώλοκληρωμένην την επίγνωσιν, ότι δεν ύπήρχεν άθλος άνώτερος της όρμης μας.

Ζούν σήμεραν άναμεταξύ μας πολλοί, οι όποιοι εις σκληράς ώρας έκουράσθησαν να έγκαρτερούν πλησίον Του και να έμμένουν. Άλλ' ούτε μεταξύ αυτών θα ύπαρχει κανείς τόσον πεπωρωμένος, ο όποιος κατά μόνας, μεθ' έαυτού, δεν θα όμολογήση ότι εις ύπερόχους έθνικάς ήμέρας ή μορφή του Κωνσταντίνου του έχάρισε την έντονον αισθησιν άνωτέρας ζωής.

Ητο ήρωας από γνήσιον μετάλλον. Το έδειξεν ή άνορθωτική γοητεία της έλξεως της προσωπικότητός Του. Το μυστικόν της μορφής Του ήτο ότι άφύπνιζεν εις τας ψυχάς των ανθρώπων δύναμιν άρετής άπειρώς μεζζονα έκείνης την όποιαν διέθετον. Τους έκάμνε καλυτέρους.

Ητο καμωμένος από ύφασμα βασιλικόν. Και αν δεν συνέβαινε να γεννηθή εις την πορφύραν, θα ήτο έξ ίσου, δικαίωματι φύσεως, κυρίαρχος ψυχών και καρδιών.

ΟΙ Α' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Σεμνή και Έλληνοπρεπής, αλλά και μεγαλειώδης εις όγκον και όργάνωσιν, μέσα εις μίαν άτμόσφαιραν ένθουσιασμού, έγένετο την παρελθούσαν Κυριακήν εις τό Παναθηναϊκόν Στάδιον ή τελετή της έναρξεως των Α' Πανελληνίων Αθλητικών Αγώνων της Ε. Ο. Ν.

Αι έκ των περάτων της Ελλάδος άφικθεισαι αντιπροσωπεΐαι των άθλητών και άθλητριών της Οργανώσεως ένεφάνισαν την Έλληνικήν Νεότητα εις τόν στίβον, αλλά και εις τας όδους της πόλεως, πλήρη άλκης αλλά και λαμπρών ύποσχέσεων διά τό μέλλον.

Ό λαός, ό όποίος μέ ένθουσιασμόν και ύπερηφάνειαν έθνικήν εκαμάρωσεν όλας τας φάσεις της προχθεσινής άθλητικής έορτής έντός και έκτός του Σταδίου, κατείδεν όλον τό βάθος του σκοπού Έκείνου ό Όποίος έταξεν εις την μετόπην του μεγαλοπρεπούς οίκοδομήματος του Νέου Κράτους την έθνοπρεπή άνύψωσιν και διαπαιδαγώγησιν των νέων Έλλήνων. Κατείδε τί δύναται νά έπιτελέση ή Έλληνική νεότης, όταν καταλλήλως και έλληνοπρεπώς οδηγηται, άσκούσα τό σώμα αλλά και την ψυχήν και τό πνεύμα, πειθαρχούσα και μέ πλήρη συνείδησιν του πραγματικού προορισμού της.

Και αυτό άκριβώς έρμηνεύει τόν ένθουσιασμόν μέ τόν όποίον από του Βασιλέως και του Αρχηγού μέχρι του τελευταίου πολίτου έχαιρετίσθησαν και έχειροκροτήθησαν αι άθλητικά φάλαγγες της Ε. Ο. Ν. καθώς παρήλαυνον πλήρεις σφρίγους, πλήρεις ζωής, πλήρεις ένθουσιασμού, πλήρεις συνειδήσεως της μεγάλης άποστολής των και των χρηστών ελπίδων, τας όποιās έπ' αυτών στηρίζει ό Βασιλεύς, ό Αρχηγός και ή Πατρίς.

Μόνον ως θρυλική δύναται νά χαρακτηρισθί ή θριαμβευτική συγκέντρωσις του άπογεύματος της παρελθούσης Κυριακής εις τό Παναθηναϊκόν Στάδιον, όπου εκπρόσωποι 250.000 άθλουμένων νέων της Ε. Ο. Ν. έδωσαν ένώπιον 80 περίπου χιλιάδων λαού την πρώτην, αλλά μεγαλειώδη και μεστήν ελπίδων διά τό λίκον προσεχές μέλλον εικόνα των άποτελεσμάτων της άθλητικής έξορμήσεως της Έθνικής Οργανώσεως Νεολαίας.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Τήν 3.40' μ. μ. εισήλθεν έν παρελάσει εις τό Στάδιον ή μεγάλη φιλαρμονική της Διοικήσεως Πρωτεύουσας παιανίζουσα ένθουσιώδες έμβατήριον και κατέλαβε θέσεις εις την κερκίδα του κέντρου του άριστερού αετώματος του Σταδίου, τό όποιον από τας 2 μ.μ. είχε πλημμυρίσει από Φαλαγγίτας και Φαλαγγιτίσσας που προσήρχοντο μέ τραγούδια και έκδηλώσεις ένθουσιασμού και χιλιάδας λαού της πρωτεύουσας και των επαρχιών.

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΚΥΒ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Όλίγον μετά την άφιξιν της φιλαρμονικής έφθασεν ό Κυβερνητικός Έπίτροπος κ. Άλέξ. Ν. Κανελλόπουλος.

Έπίτροπος κ. Άλέξ. Ν. Κανελλόπουλος σπεύδει νά τόν ύποδεχθί εις τά προπύλαια. Έν τώ μεταξύ Φαλαγγίται, Φαλαγγιτίσσαι, θεσται πάσης ηλικίας και φύλου, όρθιοι, ήλεκτρισμένοι εις την θέαν του Έθνικού Κυβερνήτου ξεσπούν εις άπεριγράπτου ένθουσιασμού έκδηλώσεις.

Η διαδρομή του Αρχηγού από τά προπύλαια έως τη θέση του ύπηρες διαδρομή θριάμβου και τά βήματά του συνοδεύονται ρυθμικά από μίαν μυριόστομη λαχή: Πα-τέ-ρα — Πα-τέ-ρα!...

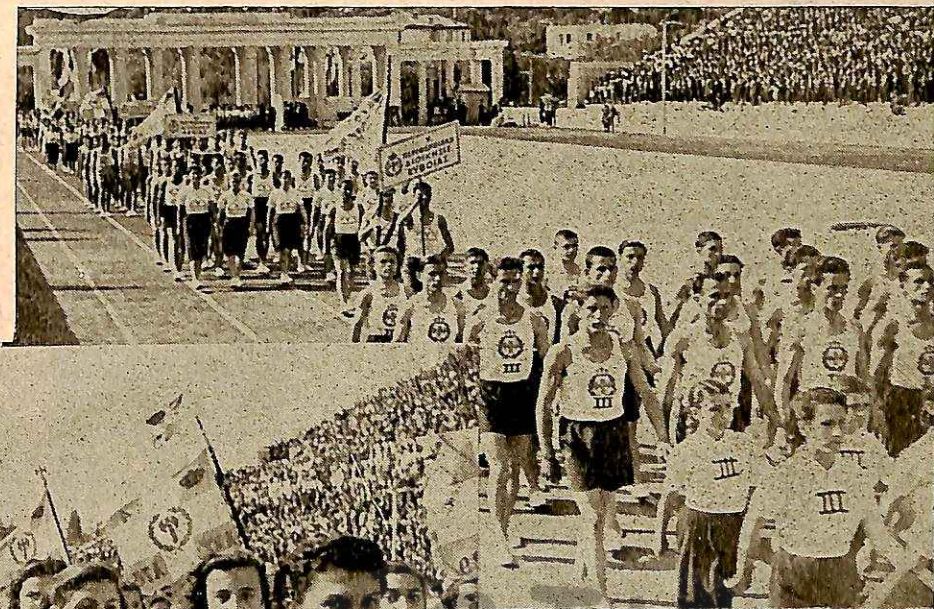
Τό Στάδιο κυριολεκτικώς σείεται από ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. Ό Κυβερνήτης γίνεται άντικείμενον πρωτοφανών και άπεριγράπτων

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

Η όνειρώδης και άφθαστος εις έκτέλεισιν παρελάσις, ή όποία μόνον ως παρελάσις θριάμβου δύναται νά χαρακτηρισθί, ήρχισε την 4.25' μ. μ. άκριβώς.

Τά γερά άθλητικά κορμιά των νέων κινούνται μέ ρυθμό γοργό, στα πρόσωπα των άθλητών είναι ζωγραφισμένη ή χαρά, ή πεποίθισις και τό βλέμμα τους σπινθηρίζει, άστράφτει σαν βλέμμα άετού.

Τά μάτια των θεατών βουρκώνουν από δάκρυα χαράς. Παρελαύνει ή Έλληνική Νεότης, ή έλπις του μέλλοντος, ή ασφάλεια των συνόρων μας,

ή κατοχύρωσις της ήσυχίας μας, της ύπάρξεώς μας.

Πρό των επισήμων οι σημαιοφόροι κλίνουν τιμητικά τις σημαίες των και οι παρελαύνοντες χαιρετούν μέ την κεφαλήν έστραμμένην προς τά τιμώμενα πρόσωπα.

Αί ομάδες των Περιφερειακών Διοικήσεων, μέ έπί κεφαλής την ομάδα Διοικήσεως Ανωτάτων Σχολών, παρήλασαν κατά την ακόλουθον σειράν:

Όμάς Περιφερειακής Διοικήσεως Αττικοβοιωτίας, ομάς Περιφερειακής Διοικήσεως Φθιωτιδοφωκίδος και έν συνεχεία: Εύβοίας, Αχαΐας, Λακωνίας, Μεσσηνίας, Ηλείας, Ζακύνθου, Αιτωλοακαρνανίας, Κεφαλληνίας, Κερκύρας, Ιωαννίνων, Πρεβέζης, Αρτης, Θεσπρωτίας, Θεσσαλονίκης, Κοζάνης, Πέλλης, Φλωρίνης, Σερρών, Χαλκιδικής, Καβάλλας, Έβρου, Ροδόπης, Δράμας, Χανίων, Ηρακλείου, Ρεθύμνης, Λασηθίου, Λέσβου, Σάμου, Χίου, Αιγύπτου, Λαρίσης, Τρικκάλων και Κυκλάδων.

Τήν παρελάσιν έκλεινεν ή Περιφερειακή Διοίκησις Αρρένων Πρωτεύουσας, της όποιās προηγείτο ή αντιπροσωπεΐα της Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας.

Η Περιφέρεια Αθηνών άντεπροσω

συνοδευόμενος υπό του Έπιτελείου του. Αί χιλιάδες των θεατών, των Φαλαγγιτών και των Φαλαγγιτισσών, εις την θέαν του κ. Κανελλόπουλου, έκσπούν εις ούρανομήκεις ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. Οι συναγωνισται και αι συναγωνίστριαι έπί τη θέα του Κυβερνητικού Έπιτρόπου ήλεκτρίζονται, άλλοφρονούν και προβαίνουν εις άπεριγράπτους έκδηλώσεις.

Νά μάς ζήσης λεβεντόπαιδο! — Γειά σου πρωταθλητή!... — Ζήτω τά νειάτα!...

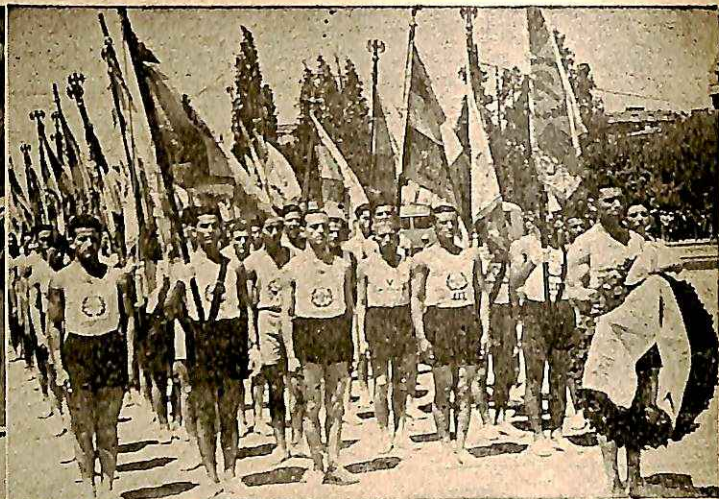
ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Τήν 4.10' άκριβώς φθάνει εις τό Στάδιον ό Αρχηγός. Ό Κυβερνητικός

έκδηλώσεών άφασιώσεως, πιστεως και λατρείας.

Και από τά μάτια του Πατέρα, που συγκινημένος χαιρετά προς όλας τας κατευθύνσεις, κυλούν δυό δάκρυα χαράς. Τά παιδιά του έκτιμούν και άναγνωρίζουν τό μεγάλο του Έργο!

Πέντε λεπτά μετά την άφιξιν του Αρχηγού έφθασαν αι Α.Α.Β. Β.Υ.Υ. ό Διάδοχος Παύλος και ή Πριγκίπισσα Φρειδερίκη. Αι Α.Α.Β.Β. Υψηλόητες έγέγοντο άντικείμενον νέων ένθουσιώδων έκδηλώσεων παρά των μελών της Ε. Ο. Ν. και των θεατών. Υπό τας ζητωκραυγάς και τά χειροκροτήματα και μέ έκδηλον την έξ αυτών συγκίνησιν αι Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. κατέλαβον τας θέσεις των.

πέυθη και με ποδηλάτας, σκοπευτάς, σκοπευτριάς και φαλαγγιτριάς ξιφομάχους.

Η ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ - Η ΤΕΛΕΤΗ

Με την αυτήν ως ανωτέρω σειράν, παρατάχθησαν αι ομάδες εις τὸν στίβον τοῦ Σταδίου, με μέτωπον πρὸς τὰς θέσεις τῶν ἐπισήμων. Μόλις δὲ ἔληξεν ἡ παρατάξις τῶν, σαλπικταὶ ἐσάλπισαν προσοχήν καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὑπὸ τοὺς ἦχους τοῦ ἐμβατηρίου τῆς Σημαίας ἐγένινεν ἡ ἔπαρσις τῆς Σημαίας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Χιλιάδες, μυριάδες χέρια τεντώθηκαν ψηλά, σὲ χαιρετισμὸ ὅμοιο με τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τὸν χαιρετισμόν. Ὅταν δὲ ἀνυψώθη ἡ Σημαία σὲ τιμητικὸ ἱστό-μια Σημαία τεραστία, διαστάσεων 10 ἐπὶ 16 μέτρα—ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ ὑψώθησαν ὡς τοὺς οὐρανούς.

Μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου καὶ τοῦ Ὕμνου τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐπικολούθησεν ὁ ὄρκος τοῦ ἀθλητοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλεν ὁ λεβεντόκορμος ἀθλητῆς τῆς Δ. Α. Σ. Καραγιώργος καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς, ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐμπνευσμένης ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου, ἐχούσης ὡς ἀκολούθως :

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

«Συναγωνισταὶ ἀθληταὶ καὶ συναγωνίστριαὶ ἀθλήτριαι. Στὴν ἱστορίᾳ τῆς Ε.Ο.Ν., τὴν σύντομὴν ἀλλὰ καὶ δυναμικὴν, τὴν γεμάτην ὁρμὴν καὶ πίστιν, σημειώνεται σήμερον ἓνας ἀκόμη σταθμὸς ποῦ εἶναι καὶ σταθμὸς στὴν ἱστορίᾳ τοῦ καθόλου Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἀποτελεῖ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς πρώτης φάσεως τῆς πρωτοφανοῦς εἰς τὰ ἑλληνικὰ χρονικὰ ἐξορμήσεως, ποῦ ἐπεχειρήσεν ἡ Ε.Ο.Ν. ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1938 καὶ μετὰ τὴν ὁποῖαν κατέβηκαν στὸν τιμημένον στίβον τῆς Ἀθλήσεως 250.000 μέλη τῆς ἀπὸ τῆς 600.000 ποῦ ἔχει ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρὴ τῆς Ἑλλάδος ἕως τὴν ἄλλη. Αὕτῃ ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία τῆς πρώτης φάσεως τῆς ἐξορμήσεως ὀφείλεται στὴ ζωοδότρια πνοὴ τοῦ δημιουργοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πρώτου ἀγωνιστοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ στὴν ἀκατάβλητὴν πίστιν καὶ θέλησιν ποῦ ἐνεφύσησε σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλες σας, συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαί μου.

»Ἐστὶ ἀρχίσει νὰ ἐκπληρώνεται καὶ ἓνας ἀκόμη ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν., ποῦ θέλει καὶ μετὰ τὸν καθολικὸ καὶ γενικὸ ἀθλητισμὸ τῆς νὰ καλλιεργήσῃ τὸ γνήσιο πνεῦμα τῆς ἀθλήσεως, σύμφωνα μετὰ τὴν ἱερὰ καὶ παναρχαία Ὀλυμπιακὴν μας παράδοσιν. Καὶ ἐπιζητεῖ ἀκόμη νὰ γίνῃ ἡ ἀστείρευτὴ πηγὴ τῶν νέων δυνάμεων

τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ. Ἡ Ε.Ο.Ν., δηλαδὴ ἡ 4η Αὐγούστου, μετὰ ἄλλα λόγια ἡ Ἑλλάς, δὲν θέλει ὀπαδοῦς, θέλει πιστοὺς, δὲν θέλει βοηθοὺς, θέλει ἀγωνιστάς, ἀληθινούς φορεῖς ἰδέας καὶ ἀγῶνος, τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας, ποῦ περιλαμβάνει ἐξ ὁλοκλήρου ἡ 4η Αὐγούστου. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ συμβολίζει ὁ Γενικός μας Ἀρχηγός, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐνσαρκώνει ὁ δημιουργός μας καὶ πρῶτος Φαλαγγίτης Ἰωάννης Μεταξᾶς, αὐτοῦ τοῦ πνεύματος εἰσθε οἱ φορεῖς, φορεῖς μετὰ ψυχῆς ἀγρυπνίας καὶ ἀκατάβλητες καὶ μετὰ σώματα χαλὺ-βδινά. Μετὰ τὸ πνεῦμα αὐτὸ κατεβαίνετε στὸ στίβον γιὰ τὴν τιμὴν τῆς Ε.Ο.Ν., γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ φιλαθλητισμοῦ, κρατῶντας ψηλά τὴν σημαίαν τῶν ἰδανικῶν μας καὶ τῶν ὑποχρεώσεων μας, ποῦ δὲν θὰ ὑποσταλῇ ποτέ. Σὰς γίνεται ἡ ὑψίστη ἀκόμη τιμὴ νὰ ἀγωνισθῇτε μπροστὰ εἰς τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον, τὴν Α. Β. Υ. τὴν Πριγκίπισσαν Διαδόχου καὶ τὴν Α. Ε. τὸν Ἐθνικὸν μας Κυβερνήτην. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀναδειχθῇτε ἄξιοι τῆς μεγάλης αὐτῆς τιμῆς.

»Ζήτω τὸ Ἔθνος. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς. Ζήτω ὁ Διάδοχος. Ζήτω ἡ Πριγκίπισσα Φρειδερίκη. Ζήτω ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης. Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν. Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Ἀθλητισμός. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Ἀλ. Ν. Κανελλοπούλος. Μυριόστομος ζητωκραυγὴ ἐπανελάμβανε κάθε ζήτῳ τῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς.

Η ΚΗΡΥΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν ἀγῶνων ὡς ἑξῆς :

«Κηρύσσω τὴν ἑναρξιν τῶν πρώτων Πανελληνίων Ἀγῶνων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας».

Καὶ ἠκολούθησε, μέσῳ ἀπεριγράπτων ἐκδηλώσεων τῶν θεατῶν, ἡ παράδοσις ἐκ μέρους τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῶν ἀναμνηστικῶν πλακῶν τῶν Α' Πανελληνίων Ἀγῶνων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον, τὴν Α.Β.Υ. Πριγκίπισσαν Φρειδερίκην καὶ τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν. Εὐθὺς ἀμέσως προσεφέρθη ἀναμνηστικὴ πλάξις τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον ἐκ μέρους τῆς Διευθύνσεως Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

Ἀγῶνες τὴν Κυριακὴν δὲν ἔγιναν, πλὴν ἐνὸς ἀγῶνος ἐπιδείξεως, τοῦ δρόμου φαλαγγίτου. Ἐγιναν μόνον ἐπιδείξεις. Ἐπιδείξεις συναρπαστικῆς θεαματικότητος, ἀλλὰ

ἐλάχισται ἐν σχέσει μετὰ τὸ τεράστιον ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ ἀθλητικὸν πεδῖον τῆς δράσεώς της.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἐγένινεν ἐπιδείξις συμμετοχῆς φαλαγγιτῶν εἰς ἄσους συνδέσμων. Σὰν τέλειοι στρατιῶται ἐξετέλεσαν τὰς ἀσκήσεις αὐτάς, ὑπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀσκήσεων ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος ἀπέστειλε τηλεγράφημα πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν.

Ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ φαλαγγίται ποῦ μετέσχον τῶν ἀνωτέρω ἀσκήσεων, μικρὲς χαριτωμένες σκαπάνισες ἐξετέλεσαν γυμναστικὰς ἀσκήσεις καὶ θεαματικοὺς ἐλιγμούς κατὰ τοὺς ὁποῖους ἐσχημάτισαν διάφορα ἐμβλήματα.

Τὶς σκαπάνισες διεδέχθησαν εἰς ἰδίαις ἀσκήσεσι ἐξ ἴσου θεαματικὰς, ἀλλὰ περισσότερον δυσκόλους, φαλαγγίτισες. Καὶ αὐτὲς ἐπυφηνήθησαν ζωηρῶς ἔπειτα ἀπὸ κάθε θεαματικὴν ἀσκήσιν καὶ ὥραιον ἐλιγμόν.

Περισσότερον ὥραιες—ἀπολύτως ὥραιες—ἀσκήσεις ἐπέδειξαν οἱ φαλαγγίται τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν. Αὐτοὶ ἐνεφανίσθησαν σὰν τέλειοι ἀθληταί, σὰν τελείως κατηρτισμένοι γυμνασταί, μετὰ δυσκολώτατες ἀκροβατικὰς, ὅσον καὶ θεαματικώτατες ἀσκήσεις.

Ἐπικολούθησε τὸ μοναδικὸν ἀγώνισμα τῆς ἡμέρας τοῦ δρόμου φαλαγγίτου ἐπὶ ἀποστάσεως 1000 μέτρων μετὰ ἔμποδίων. Οἱ δρομεῖς ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ θαρέλια καὶ ἀπὸ χαντάκι γεμάτο νερό. Τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ παρηκολούθησαν οἱ θεαταὶ μετὰ ἐνθουασμῷ, διότι ἦταν ὁμολογουμένως πολὺ θεαματικόν.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀγώνισματος αὐτοῦ ἔχουν ὡς ἑξῆς :

1) Γκοτσούλας Ἀργ. Περιφερ. Διοικ. Ἡλείας, 2) Κοντοζιόσης Β. Περιφερ. Διοικ. Ἰωαννίνων καὶ 3) Λεκάτης Σπ. Περιφερ. Διοικ. Σάμου.

Σημειωτέον ὅτι οἱ δρομεῖς φαλαγγίται ἔτρεξαν μετὰ στολὴν φαλαγγίτου καὶ μετὰ φόρτον τραυματιοφορέως—νοσοκόμου, τὴν δὲ τελευταίαν στροφὴν ἔκαμαν μετὰ μάσκας ἀντιασφυγιόνοιν.

Καὶ ἐκλείσει τὸ πρόγραμμα τῆς ὥραιας αὐτῆς τελετῆς μετὰ ἐπιδείξιν φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Πρωτευούσης. Ὅλοι τοὺς κρατοῦσαν σημαῖες καὶ μετὰ κινήσεις ἀπολύτου πειθαρχίας, ἐξετέλεσαν ἐλιγμούς, κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὁποίων ἐσχηματίσθησαν τὰ ἀρχικὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας (Ε.Ο.Ν.).

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ

Αἱ μυριάδες τοῦ λαοῦ, ποῦ κατέκλυσαν τὸ Στάδιον, συνώδευσαν τὴν ἀποχώρησιν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκίπισσας Φρειδερίκης, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ ἀργότερον τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. μετὰ ἐκδηλώ-

σεις ἀπεριγράπτου ἐνθους ασμοῦ, ἰδίαις μετὰ τὰς ἐκδηλώσεις μετὰ τὰς ὁποίας τοὺς ὑπεδέχθησαν.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

Τὴν Δευτέραν, δευτέραν ἡμέραν τῶν Πανελληνίων ἀγῶνων, οὐσιαστικῶς ὁμοίως πρῶτην εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τῶν ἀγῶνων, ἐγένοντο τὰ ἀκόλουθα ἀγωνίσματα, μετὰ τὰ σημειούμενα ἀποτελέσματα :

Δρόμος Α' κατηγορίας φαλαγγιτῶν 100 μ. (Β' προκριματικὸς). Σειρά 1η: 1) Εὐθυμίου (Δ.)σεως Πρωτευούσης) 11'' 8)10, 2) Ἀναγνωστόπουλος (Μεσσηνίας) 12'' 4)10, 3) Κυδωνάκης (Ρεθύμνης) 12'' 6)10. Σειρά 2α: 1) Ἰωαννίδης (Τρικκάλων) 11'' 7)10, 2) Σακελλαρίου (Δ.Α.Σ.) 12'' 2)10, 3) Γενεράλης (Λακωνίας) 12'' 5)10. Σειρά 3η: 1) Μαυροκέφαλος (Αἰγύπτου) 12'' 2)10, 2) Οἰκονομίδης (Ἀρκαδίας) 12'' 5)10 καὶ 3) Λαοπόδης (Κερκύρας) 12'' 7)10. Σειρά 4η: 1) Καλοδοῦκας (Δ.Α.Σ.) 11'' 8)10, 2) Ἀποστολίδης (Πρωτευούσης) 12'' 2)10, 3) Λεονταρίδης (Ἐβρου) 12'' 4)10.

Δρόμος 100 μέτρων Β' κατηγορίας φαλαγγιτῶν (Β' προκριματικὸς). Σειρά 1η: 1) Ἰακωβίδης (Ὑποδ.)σεως Βορρᾶ) 11'' 8)10, 2) Σοῦτος (Σάμου) 12'' 7)10. 2α σειρά: 1) Μαστρογιάννης (Πρωτευούσης) 12'' 2)10, 2) Ξυριδάκης (Λαρίσης) 12'' 7)10. 3η σειρά: 1) Θεοδοσάκης (Πρωτευούσης) 12'' 2)10, 2) Ταφλανίδης (Δράμας) 12'' 3)10. 4η σειρά: 1) Ἰωαννίδης (Θεσ.)νίκης) 11'' 9)10, 2) Φραγκιάς (Λακωνίας) 12'' 4)10. 5η σειρά: 1) Μοσκόφ (Κιλίκης) 12'' 4)10, 2) Γερωνυμάκης (Θεσσαλονίκης) 12'' 4)10.

Σφαιροβολία Α' κατηγορίας φαλαγγιτῶν (τελικός): 1) Γιαταγάνης Κ. (Πρωτευούσης) 12 μ. 72, 2) Τεργιαζός Γ. (Ἀργολιδοκορινθίας) 12 μ. 66, 3) Κατρακάζος Σ. (Σάμου) 11 μ. 61, 4) Γερασιμίδης (Δ.Α.Σ.) 11 μ. 31, 5) Παπαδάκης (Πρωτευούσης) 11 μ. 03, 6) Κωστοκανέλλης (Δ.Α.Σ.) 11 μ. 01.

Ἄλμα εἰς ὕψος Α' κατηγορίας φαλαγγιτῶν (τελικόν) (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1058)

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν ἕνας ἄντρας μεσοκόπος, κοντός, μὲ ψαρά γένεια. Ὁ γιὸς του, ποὺ δίχως ἄλλο πῆρε ἀπὸ τῆς μάνας του, δὲν τοῦμοιαζε καθόλου. Εἶχε κάτι ἔξυπνα μικρούτσικα μάτια γοργοκίνητα κι' ἔφτανε μιά στιγμή γιὰ νὰ πάρῃ εἰδησιὴ τί συμβαίνει καὶ τώρα καὶ πρὶν ἀκόμη παρουσιασθῇ. Ροῦχα ἀπὸ βλαττὶν μὲ κεντητὲς οὐνιες στὸ λαιμό, στὰ μανίκια, ποὺ ἔπεφταν πλατεῖα, καὶ κάτω... στὴ μέση του ζώνῃ χρυσοῦ μὲ βαρεῖαν ἀγκράφα... φοροῦσε καλλίγνια σὲ χρῶμα γαλάζιο κι' ἕνα σκουφὶ κι' αὐτὸ κεντημένο μὲ μαργαριτάρη γύρω, σὰ στεφάνη, χαμηλὰ στὸ μέτωπο.

Ἔδωσε τὸ χέρι χαμογελώντας στὸ Γρηγόρη.

Εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Ἰωάννη Κομιτᾶ, ἔ; Δὲν τὸν γνώρισα τὸν πατέρα σου... μὰ εἶχα ἀκούσει κάποτε στὸ Χρυσοτρίκλινον¹ νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν... μὲ πολλοὺς ἐπαίνους... Γενναῖος ἄντρας καὶ πιστὸς στὸν ὄρκο του... Ὁ τρισσέβαστος τὸν λογάριζε ἀπὸ τοὺς καλοὺς τοῦ φίλους... Τί ἔχεις σκοπὸ τώρα νὰ κάνῃς; Δὲν εἶναι φρόνιμο βέβαια νὰ μείνῃς γιὰ πάντα ἐδῶ πέρα... Ποιὸς σὲ προστατεύει;

Ρωτοῦσε καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ κυττάζοντας ὄχι στὰ μάτια, μὰ κάπου ἀόριστα, πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ συνομιλητῆ του...

Νάρχεσαι ὅταν θέλῃς... Ἡ πόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ μου θάνα πάντα ἀνοιχτή... Καὶ θαρρῶ πὼς θὰ γίνετε καλοὶ φίλοι μὲ τὸν γιὸ μου...

Προχώρησε ὑστερα στὸ σταθλο καὶ ζύγωσε τὸ κοκκινότριχο ἄλογο ποὺ μόλις τὸν πῆρε εἰδησιὴ βάλθηκε νὰ χλιμιντρίξῃ σιγὰ καὶ νὰ φανερῶνῃ ἔτσι τὴν χαρὰ του...

Τ' ἄλογο εἶναι καλὸς σύντροφος... πιστός... Δὲ σὲ προδίδει ποτέ... Δὲν ἔχει, βλέπεις, φιλοδοξίες σὰν τὸν ἄνθρωπο... κι' ἂν σὲ ρίξῃ σὲ κανένα λάκκο πὺ τ' ὄφελος, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἄλλοιὸς δὲν θὰ πάρῃ τὴ θέσιν σου; Γέλασε ταιριχτά...

Καὶ δίχως ἄλλο τ' ἄλογο... Πὼς τὸν ἔλεγαν τὸν αὐτοκράτορα ποῦκαμε τ' ἄλογό του ὑπάτο; Πὼς τὸν ἔλεγαν; — Ὁ Καλιγούλας...

Σωστά... Λοιπὸν τ' ἄλογο τοῦ Καλιγούλα, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν κολακεύτηκε καθόλου ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦκαμε ὁ ἀφέντης του... Τὸν δοῦλες ὅπως καὶ πρὶν μὲ τὴν ἴδια ἀφοσίωση... Χί, χί, χί! Τί λές, Κεραυνέ, Ποιὸς ἦταν ὁ δάσκαλός σου στὸ μο-

ναστήρι; ρώτησε τὸ Γρηγόρη κι' αὐτὴ τὴ φορὰ περίμενε τὴν ἀπάντησιν.

— Ὁ πάτερ Εὐτύχιος... Ἦταν ἄλλοτε ἀξιοματικὸς τῶν βασιλικῶν πλωτῶν, καθὼς ἄκουσα. Αὐτὸς ἐδίωξε καὶ τοὺς πειρατές.

— Ψηλός, ἀδύνατος πολὺ, μὲ κάτι μάτια ποὺ σπιθίζουν ἔ; Χί, χί! Ἔτσι, λοιπὸν, πάτερ Εὐτύχιος ἔγινε... Ἄν δὲν βιαζόταν δίχως ἄλλο θάταν Μέγας δρουγγάριος σήμερα... Σὰ ναυτικὸς ἔπρεπε νὰ ξέρῃ. Ἄμα ἀπαντήσῃς ξέρες, τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰ ἀλλάξῃς δρόμο... Δὲ λέω... Εἶναι γενναῖος ἄντρας, μὰ τί τ' ὄφελος; Εἶδατε ποτέ σας ξέρες; Λοιπὸν εἶναι κάτι βράχια ποὺ κρύβονται ἴσα ἴσα κάτω ἀπὸ τὸ κύμα... σὰ νάχουν στήσιν καρτέρι στὶς καρῆνες τῶν καραβιῶν. Παντοῦ παντοῦ ἔχει ξέρες.

Τὸ εἶπε μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ ἦταν φανερό πὼς ἔδινε στὴ λέξιν αὐτὴ παρθελοκὸ νόημα...

— Θὰ πάρῃς μαθήματα, βέβαια... Σωστά... Νὰ σὲ συστήσω στὸ δάσκαλό τοῦ γιου μου... Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας τρόπος νὰ πᾶν κανεὶς μπροστά... Τουλὰριστον στὸ βασιλεῖα Κωνσταντῖνο οἱ λόγιοι ἔχουν πέρασιν... Ὅσο γιὰ... χι...

Χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴ φράσιν του ἔφυγε μὲ γοργὰ βήματα πρὸς τὴν αὐλή...

— Ὁ πατέρας εἶχε κέφια σήμερα... Σπάνια εἶπε τόσα λόγια μαζί... Καὶ αὐτὸ χωρὶς ἄλλο ἐξ αἰτίας σου... Ξέρεις, μόλις ἔμαθε πὼς εἶσαι γιὸς τοῦ Ἰωάννη Κομιτᾶ ἐνδιαφέρθηκε πολὺ...

— Κρίμα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν εὐχαριστήσω...

Ν' ἄρχεσαι ὅταν θέλῃς στ' ἀρχοντικό μου.

— Δὲν σοῦ ἀφῆκε καιρό, ἔ; εἶπε γελώντας ὁ Δημήτρης... Ἔτσι συμβαίνει πάντα... Σοῦ κάνει τόσες ἐρωτήσεις ἀπαντώντας ποὺ δὲν ξέρεις σὲ ποιά νὰ πρωτοδώσῃς ἀπόκρισιν καὶ σωπαίνεις.

— Τί ἤθελε νὰ πῇ μὲ τίς ξέρες;

— Χι... δηλαδή καταλαβαίνω, μὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσο βέβαιος... Ὁ παπποῦς μου ἦταν διοικητὴς σ' ἕνα θέμα τῆς Ἀνατολῆς... Ἐγὼ δὲν τὸν γνώρισα, ἔχω ὅμως ἀκούσει πὼς ἦταν σπουδαῖος ἄνθρωπος... Ὑστερα πῆγε στὴν αὐλή... Πῆρε ἀνώτατη πολιτικὴ θέσιν κι' ἔγινε πατρίκιος καὶ συγκλητικός... Ἔχομε τὴν εἰκόνα του στὸν προθάλαμο καμωμένη ἀπὸ ψηφία. Ἦσως θὰ τὴν εἶδες...

Ὁ Γρηγόρης θυμήθηκε τὴν εὐγενική μορφή ποὺ εἶχε θυγατρὶς λίγιο πρὶν. Ἄντρας καὶ γυναῖκα τοῦ εἶχαν κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση.

— Ὅλη τὴν ζωὴν τὴν πέρασε μέσα στὶς τελετὲς τοῦ παλατιοῦ. καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ἦταν ἄνθρωπος λόγιος, εἶχε σκοπὸ νὰ γράφῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς του, τότε ποὺ βασιλεῖς αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ἦταν ὁ σοφὸς Λέων.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Δημήτρης κατέβασε τὴ φωνὴν καὶ ἐξακολούθησε σὲ τόνο ἐμπιστευτικό.

— Λένε μάλιστα πὼς τὴν ἔγραψε. Μὰ ἐπειδὴ ἀναφέρει μερικὰ περιστατικὰ ποὺ δὲ συμφέρει νὰ γίνουν γνωστά, δὲν τὴν δημοσίεψε καὶ τὴν παράδωσε στὸν πατέρα μου μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν παραδώσῃ πάλι ἐκεῖνος σὲ μένα καὶ μόνο ἀφοῦ περάσουν πενήντα χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του νὰ τὴν παρουσιάσωμε. Αὐτὸ ὅμως εἶναι μυστικὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ πῆς σὲ κανένα. Φαίνεται πὼς στὸ παλάτι τοῦ τρισσέβαστου δὲν ὑπάρχουν μόνο καλοὶ ἄνθρωποι, μὰ καὶ κόλακες καὶ ὑποῦλοι ποὺ κυττάζουν μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ συκοφαντήσουν γιὰ νὰ πάρουν τὴ θέσιν σου. Κάποτε καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς κινδυνεύει ἀπ' αὐτούς... Ἔτσι ὁ παλαιανός πρέπει νάχῃ πάντα τὸ νοῦ του. Δὲ φτάνει νὰ κάνῃς μόνο τὸ καθήκον σου, μὰ πρέπει καὶ νὰ προφυλάγῃσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ποὺ περιμένουν νὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ σὲ κατηγορήσουν...

— Φαίνεται πὼς κι' ὁ πάτερ Εὐτύχιος ἐξ αἰτίας τοὺς ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὴ θέσιν του καὶ νὰ γίνῃ καλόγερος, εἶπε ὁ Γρηγόρης σκεπτικός κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Γιατί λοιπὸν ὁ τρισσέβαστος δὲν τοὺς διώχνει αὐτοὺς τοὺς ἀτίμους συκοφάντες; — Ἀ! δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο, ἀπάντησε γελώντας ὁ Δημήτρης, σὰν πολυξενός τάχα ποὺ ἦταν... Δὲν ἔχουν βλέπεις καμμιὰ ἐχέωρη βοῦλλα ποὺ νὰ τοὺς διακρίνῃς... Θαρρεῖς μάλιστα πὼς εἶναι φίλοι σου πιστοί, γιατί σκα-

— Δὲν σοῦ ἀφῆκε καιρό, ἔ; εἶπε γελώντας ὁ Δημήτρης... Ἔτσι συμβαίνει πάντα... Σοῦ κάνει τόσες ἐρωτήσεις ἀπαντώντας ποὺ δὲν ξέρεις σὲ ποιά νὰ πρωτοδώσῃς ἀπόκρισιν καὶ σωπαίνεις.

— Τί ἤθελε νὰ πῇ μὲ τίς ξέρες;

— Χι... δηλαδή καταλαβαίνω, μὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσο βέβαιος... Ὁ παπποῦς μου ἦταν διοικητὴς σ' ἕνα θέμα τῆς Ἀνατολῆς... Ἐγὼ δὲν τὸν γνώρισα, ἔχω ὅμως ἀκούσει πὼς ἦταν σπουδαῖος ἄνθρωπος... Ὑστερα πῆγε στὴν αὐλή... Πῆρε ἀνώτατη πολιτικὴ θέσιν κι' ἔγινε πατρίκιος καὶ συγκλητικός... Ἔχομε τὴν εἰκόνα του στὸν προθάλαμο καμωμένη ἀπὸ ψηφία. Ἦσως θὰ τὴν εἶδες...

Ὁ Γρηγόρης θυμήθηκε τὴν εὐγενική μορφή ποὺ εἶχε θυγατρὶς λίγιο πρὶν. Ἄντρας καὶ γυναῖκα τοῦ εἶχαν κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση.

— Ὅλη τὴν ζωὴν τὴν πέρασε μέσα στὶς τελετὲς τοῦ παλατιοῦ. καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ἦταν ἄνθρωπος λόγιος, εἶχε σκοπὸ νὰ γράφῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς του, τότε ποὺ βασιλεῖς αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ἦταν ὁ σοφὸς Λέων.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Δημήτρης κατέβασε τὴ φωνὴν καὶ ἐξακολούθησε σὲ τόνο ἐμπιστευτικό.

— Λένε μάλιστα πὼς τὴν ἔγραψε. Μὰ ἐπειδὴ ἀναφέρει μερικὰ περιστατικὰ ποὺ δὲ συμφέρει νὰ γίνουν γνωστά, δὲν τὴν δημοσίεψε καὶ τὴν παράδωσε στὸν πατέρα μου μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν παραδώσῃ πάλι ἐκεῖνος σὲ μένα καὶ μόνο ἀφοῦ περάσουν πενήντα χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του νὰ τὴν παρουσιάσωμε. Αὐτὸ ὅμως εἶναι μυστικὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ πῆς σὲ κανένα. Φαίνεται πὼς στὸ παλάτι τοῦ τρισσέβαστου δὲν ὑπάρχουν μόνο καλοὶ ἄνθρωποι, μὰ καὶ κόλακες καὶ ὑποῦλοι ποὺ κυττάζουν μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ συκοφαντήσουν γιὰ νὰ πάρουν τὴ θέσιν σου. Κάποτε καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς κινδυνεύει ἀπ' αὐτούς... Ἔτσι ὁ παλαιανός πρέπει νάχῃ πάντα τὸ νοῦ του. Δὲ φτάνει νὰ κάνῃς μόνο τὸ καθήκον σου, μὰ πρέπει καὶ νὰ προφυλάγῃσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ποὺ περιμένουν νὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ σὲ κατηγορήσουν...

— Φαίνεται πὼς κι' ὁ πάτερ Εὐτύχιος ἐξ αἰτίας τοὺς ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὴ θέσιν του καὶ νὰ γίνῃ καλόγερος, εἶπε ὁ Γρηγόρης σκεπτικός κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Γιατί λοιπὸν ὁ τρισσέβαστος δὲν τοὺς διώχνει αὐτοὺς τοὺς ἀτίμους συκοφάντες;

— Ἀ! δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο, ἀπάντησε γελώντας ὁ Δημήτρης, σὰν πολυξενός τάχα ποὺ ἦταν... Δὲν ἔχουν βλέπεις καμμιὰ ἐχέωρη βοῦλλα ποὺ νὰ τοὺς διακρίνῃς... Θαρρεῖς μάλιστα πὼς εἶναι φίλοι σου πιστοί, γιατί σκα-

ρώνουν ὅλο χαριτωμένα λόγια καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ εὐχαριστήσουν...

— Καὶ οὐ ποὺ τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά; Σοῦ τὰ εἶπε ὁ πατέρας σου;

— Μὰ ποτέ δὲν τὸν ἄκουσα νὰ ἀραδιάσῃ τόσα λόγια ὅσα σήμερα. Ὅχι, αὐτὸ εἶναι ἄλλο μυστικόν... Θὰ σοῦ τὸ πῶ κι' αὐτὸ ὅμως, γιατί εἰμαστε πιά φίλοι...

Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναι, εἶπε σοβαρὰ ὁ Γρηγόρης.

— Λοιπὸν ἔχω ἕναν ξάδερφο στὴν ἡλικία μας... λίγο μεγαλύτερο δη-

λαδῇ...

— Τὸν Μιχαήλ;

— Ποῦ τὸν ξέρεις; ἀπόρησε ὁ Δημήτρης.

— Οὐτὲ τὸν εἶδα ποτέ μου, μονάχα πού...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὴ Νανώ...

— Ἡ μικρὴ ὅμως πολὺ τὸν ἀγαπάει, γιατί λυπήθηκε σὰν κατάλαβε πὼς γελᾶσθε...

— Κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, μ' ὅλο πού... Ναί... Λοιπὸν ὁ Μιχαήλ μιά μέρα ποὺ βρισκόταν στὸ τρίκλινο ἄκουσε νὰ συζητοῦν ζῶντὰ στὸ διπλανὸ δωμάτιο...

Ὅπως ἦταν πῶς ἀπὸ τὸ βῆλο δὲν τὸν ἔβλεπε κανένας... Ὁ πατέρας ἔλεγε πὼς πρέπει νὰ κάθουν τὰ χειρόγραφα μὴ τυχὸν καὶ τὰ προφτάξῃ κανένας ἐχθρὸς στὸν ἄρχοντα Βρίγγα ποὺ μᾶς κατατρέπει... Κατηγοροῦσε μάλιστα τὴν ἀδερφή του, τὴ μητέρα τοῦ Μιχαήλ, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὴ γλῶσσα τῆς καὶ ὁ Θεὸς ξέρει πόσοι καὶ πόσοι τὸ ξέρουν κι' ὅλας τὸ μυστικόν. Ἐκεῖνὴ πάλι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔκανε ὀρκους πὼς δὲν ἀνοίξει τὸ στόμα της... Ὑστερα ἔφυγον καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ περισσότερα... Ὁ Μιχαήλ ὅμως ρώτησε τὴ μητέρα του... Κι' ἐπειδὴ τὸν ἀγαπάει πολὺ καὶ δὲν τοῦ ἀρνιέται τίποτα, τοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἱστορίαν ποὺ ἔγραψε ὁ παπποῦς κι' ὅσα ἄλλα σοῦ ἀράδισα παραπάνω γιὰ κόλακες καὶ συκοφάντες... Ἐξ αἰτίας τοὺς λοιπὸν οἱ ἀξιοὶ καὶ οἱ καλοὶ παραμερίζονται καὶ κρατοῦν τὴν ἐξουσίαν οἱ πῶς πανοῦργοι... Κι' αὐτὸ ἐξοπάει σ' ὀλόκληρη τὴν αὐτοκρατορίαν γι' αὐτὸ οἱ φασακλῆς ἀτιμώρητοι ρημάζουν τὰ νησιά καὶ τὰς πόλεις πολιτείες καὶ ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του γιατί καμμιὰ μέρα θὰ τοὺς δεχτοῦμε πάλι στὴ Θεσσαλονίκη ὅπως τώρα καὶ πενήντα χρόνια...

Ὁ Γρηγόρης ἄκουε μὲ σκυμμένο κεφάλι.

— Τί σκέφτεσαι;

— Πὼς ὅλα τούτα μπορεῖ νᾶναι ἀλήθεια. Θυμᾶμαι μάλιστα μερικὰ λόγια τοῦ δασκάλου μου καὶ τώρα μονάχα καταλαβαίνω τί νόημα εἶχαν...

Μά...

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θαρρῶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθεῖς τόσο εὐκόλα σὲ κανένα...

— Μὰ ἀφοῦ εἰμαστε φίλοι πιά; εἶπε ὁ Δημήτρης καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία...

— Κι' ἂν εἶμαι κανένας σὰν αὐτοὺς ποὺ γράφει ὁ παπποῦς σου;

— Ἀδύνατο! εἶπε ὁ Δημήτρης κι' ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πλάγια σὰ νάθελε νὰ μακρύνῃ ἀπὸ τέτοιο κίνδυνο.

Ὁ Γρηγόρης χαμογέλασε καὶ τὸν

ἐπίασε τρυφερά ἀπὸ τὸν ὦμο. Ἐαφικά ἐνοίωσε γιὰ τ' ἀγῶρι αὐτό, ποὺ ἦταν τόσο γοητευτικὸ καὶ τόσο ἀπλόμαζι κάτι σὰν στοργή, ἕνα αἶσθημα ποὺ θάχε γιὰ ἕνα μικρότερό του ἀδερφό, ποὺ φανερά ἀπὸ τὰ λεγόμενά του καὶ τίς πράξεις του ἔδειχνε πὼς ἔχει ἀνάγκη προστασίας.

Ἄν καὶ εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία, ὅμως ὁ Γρηγόρης ἦταν πῶς στοχαστικός. Τὰ πρῶτα παιδικὰ του χρόνια τὰ πέρασε ἀνάμεσα στοὺς σιωπηλοὺς καλογέροντες, χωρὶς φίλους, χωρὶς τρυφερότητα. Ὑποχρεωμένος ἔτσι νὰ ἐπαρκῇ στὸν ἑαυτὸ του εἶχε σκεφθῇ

πολὺ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ παιδιά ἐξαντλοῦν τὴ ζωτικότητά τους στὰ παιχνίδια. Κι' ὅσο κανεὶς σκέφτεται, τόσο περισσότερο μεγαλώνει. Ἐξ ἄλλου τὸ σύστημα ποὺ ἀκολούθησε ὁ πάτερ Εὐτύχιος στὴ διδασκαλία του, ὅσο κι' ἂν τὸν κούραζε, γιατί τοῦ μίλοῦσε σὰ νάταν μεγάλος, τοῦδαίε δὲ μὲ τὴν ζωὴ ἀπὸ μιά ἀληθινώτερη ὄψιν.

Στὴ φιλία λοιπὸν τῶν δύο ἀγοριῶν ὁ Γρηγόρης ἦταν προωρισμένος ἀπὸ τίς περιστάσεις — κι' αὐτὸ φανερώθηκε ἐξ ἀρχῆς — νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ μεγαλύτερου.

(Ἀκολουθεῖ)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξα σοὶ τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱὸς σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἐδῶκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκουσιν σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλεις Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξεσα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξα σοὶ με σὺ, Πάτερ, παρὰ σῆς αὐτῷ τῇ δόξῃ ἣ ἔχουν πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανερώσας σου τὸ δόγμα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν γινώσκω ὅτι πάντα ὃσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ρή-

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξα σοὶ τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱὸς σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἐδῶκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκουσιν σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλεις Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξεσα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξα σοὶ με σὺ, Πάτερ, παρὰ σῆς αὐτῷ τῇ δόξῃ ἣ ἔχουν πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανερώσας σου τὸ δόγμα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν γινώσκω ὅτι πάντα ὃσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ρή-

ματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκας αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σὺ με ἀπέστειλεις. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστί καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδωξάμην ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσι, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι σου ὃ δέδωκάς μοι, ἵνα ὡσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἔτηρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξας, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον γνωρίζει ὅτι ἡ ζωὴ του ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θὰ εἶναι παντοτεινὴ. Τὸν σχετικῶς ὀλίγον χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον ζῶμεν διερχόμεθα ἐν μέσῳ πόνων καὶ θλίψεων. Ἀλλ' ἀρὰ γε ὁ οὐράνιος ἡμῶν πατὴρ μᾶς φέρει εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ζῶμεν ἀνάμεσα τῶν πόνων καὶ θλίψεων; Ὁ Θεὸς ἀρὰ γε διὰ τὸσόν ὀλίγον διάστημα ζωῆς μᾶς ἡ-ξίωσεν; Ὅχι. Ὁ οὐράνιος δημιουργός, ὅστις πρὸς ὅλα τὰ κτίσματά του εἶναι πλήρης ἀγάπης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θέσῃ διὰ τὸ ἀγαπητότερον καὶ ἐκλεκτότερον τῶν πλάσμάτων του αὐτόν ὅπως δοκιμασθῇ διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὅπου κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν δὲν ὑπάρχει οὔτε ὀδύνη, οὔτε λύπη, οὔτε στεναγμός, ἀλλὰ μόνον πραγματικὴ εὐτυχία καὶ μακαριότης.

Είχα μιλήσει σε προηγούμενο άρθρο μου για τον ρυθμό στην Έλληνική τέχνη, ο οποίος κατέληξε στη διαμόρφωση των τριών γνωστών κλασικών τύπων.

Είπαμε επίσης ότι 'Αρχιτεκτονική είναι: η τέχνη που μας δίνει τις αρχές για να κατασκευάζουμε κάτι σωστά και ωραία. Είναι δηλαδή το θεμέλιον της ίδιας Τέχνης.

"Ο,τι κι' αν φτιάχνουμε δεν μπορεί, παρά να υποτάσσεται στην αρχή αυτή.

Μιά ζωγραφική, ένα αγείο, ένα αγαλμα και κάθε άλλο έργο τέχνης δεν γίνονται καλά, αν δεν συμμορφώνονται με τους αυστηρούς κανόνες της αρχιτεκτονικής.

Το σπίτι είναι κι' αυτό ένα έργο τέχνης, και μάλιστα το πιο θεμελιώδες, το πιο λαμπρό, ζηλευτό στολίδι που μ' αυτό ο άνθρωπος συμπληρώνει την ωμορφιά του κάμπου και του βουνού. "Ισα ίσα γιατί είναι το πιο χρήσιμο αντικείμενό του.

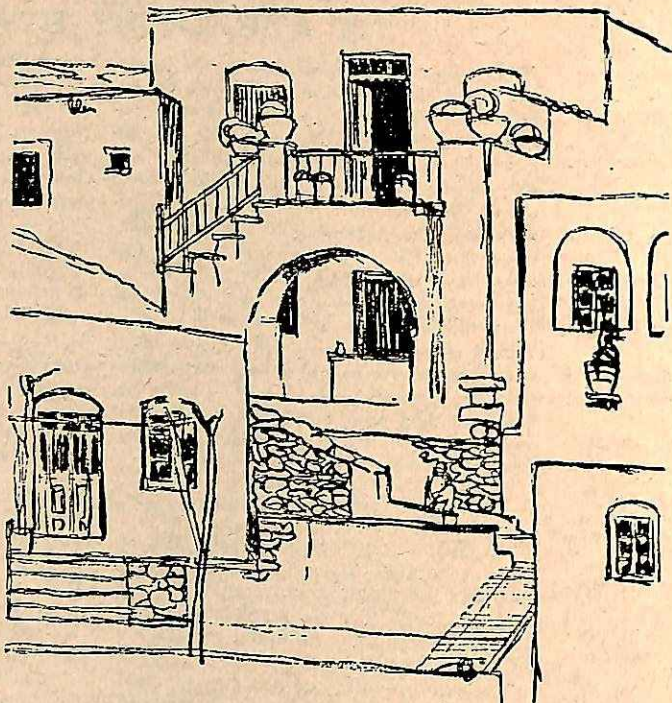
Για το αυτό, μαθαίνοντας το ρυθμό της τέχνης της οικοδομής, είναι σά να μαθαίνουμε το ρυθμό της ίδιας της τέχνης.

Μέσα στα χαρακτηριστικά του κάθε σπιτιού μπορούμε να διακρίνουμε την ιδιοσυγκρασία μιας φυλής, ενός κλίματος, ενός έθνους.

Ο πανάρχαιος πολιτισμός του Αιγαίου, που είναι από τους πρώτους πολιτισμούς που φάνηκαν στην Ελλάδα και που αναφέρει η ιστορία, διεμόρφωσε ένα αρχιτεκτονικό τύπο, ο οποίος σώζεται από παράδοσι μέχρι και σήμερα στα βουνά και στις πόλεις των νησιών του Αιγαίου. Αυτός ο ρυθμός είναι γέννημα και θρέμμα της γαλανής μας θάλασσας και του ελεύθερου και γλυκού αέρα της.

Αντιθέτως, στην ηπειρωτική Ελλάδα βλέπουμε ότι χάθηκε ολότελα, και μονάχα στην Ήπειρο και στη Μακεδονία διακρίνουμε ένα τύπο ελληνικών σπιτιών, πολύ διαφορετικών από τον του Αιγαίου, που λες κι' έχει υποστεί την επίδραση της Ανατολής, μέσα στα ό-

Λαϊκή 'Αρχιτεκτονική Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

"Ένα αρχοντικό σπίτι της παλαιάς τέχνης του Αιγαίου.

ρια όμως της Βυζαντινής παραδόσεως.

Λέει η ιστορία ότι στα παμπάλαια χρόνια κυβερνούσαν την Ελλάδα οι Πελασγοί, φυλή προελληνική, που ίσως από αυτή κατάγονται οι σημερινοί Άλβανοί.

Οι Πελασγοί λοιπόν κυβέρνησαν τα νησιά του Αιγαίου για πολλά χρόνια, για το αυτό δε και ο πολιτισμός τους και η τέχνη τους λέγονται Αιγαιοπελασγικοί κι' έχουν χαρακτηρηστικά πολύ πρωτότυπο, που εμείς δεν θέλουμε να τον διακρίνουμε σήμερα μονάχα μέσα στα διάφορα εύρηματα των ανασκαφών, καθώς και στα ιστορικά ντοκουμέντα, αλλά επίσης και μέσα σ' αυτό που υπάρχει ζωντανό στην παράδοσι των αγροτικών ελληνικών σπιτιών των νησιών, με τον παλιό πρότυπο χαρακτήρα του, το ορθογώνιο σχήμα, τα μικρά παράθυρα, τα λιτά κοσμήματα και τη σοφή αρχιτεκτονική του οικονομία.

Πρέπει να ξέρετε τώρα ότι το ξύλο για τους πρωτόγονους λαούς στάθηκε ύ-

λη πρώτης τάξεως για την οικοδομική. Και μάλιστα μπορούμε να πούμε ότι τα πρώτα σπίτια, τα πρώτα αγάλματα κλπ. έγιναν αποκλειστικά από ξύλο, και ακόμη οι κλειδαριές που έμεις τις φτιάχνουμε από σίδερο, τις φτιάχνανε τότε από ξύλο, όπως πράγματι συμβαίνει και σήμερα σε μερικά σπίτια του Αιγαίου.

Επειδή όμως η ξυλεία δεν άφθονει στα νησιά, ή πέτρα και το μάρμαρο παίρνουν στην οικοδομή τον κυριώτερο ρόλο. Για το αυτό τα νησιώτικα σπίτια δεν έχουν ξύλινη στέγη, αλλά ταράτσες. Πρώτα εξ αιτίας της ελλείψεως ξύλου και δεύτερον εξ αιτίας του θερμού κλίματος.

Λίγα δοκάρια και ανάμεσά τους πλάκες υποθαλάσσιου ένα αργυλλικό χώμα, που δεν αφήνει να περάσει μέσα το νερό των βροχών.

Το χώμα αυτό το κυλινδρώνουν κάθε φθινόπωρο, προτού αρχίσουν τα πρωτοβρόχια.

Η Έλληνις άφθονης ξυλείας έκανε επίσης να λεί-

πουν οι πολλοί εξώστες και οι ξυλοδεσιές της οικοδομής. Η τέχνη του Αιγαίου είναι μια τέχνη που εξειλήχθηκε σε εποχή, όπου η αρχιτεκτονική ένοιωθε δυνατόν τον δεσμό μεταξύ του χρήσιμου και του ωραίου.

Αμα διαβάσετε τις περιγραφές των αρχαιολόγων γύρω στην αρχαϊκή αυτή τέχνη του Αιγαίου και της Κρήτης, για τα πλουσιώτατα και περίφημα εκείνα παλάτια, όπου ζήσανε οι αρχαίοι βασιλείς και για τον τρόπο που κτίζανε τα σπίτια τους, θα ρεείτε πως ζούσανε σε παραμυθένια εποχή.

Ας ρίξουμε προς το παρόν μια ματιά στα σημερινά Αιγαιοπελασγικά σπίτια. Βλέπουμε πράγματι ότι ζή μέσα στην απλή αρχιτεκτονική τους η ζηλευτή αυτή αρμονία του ωραίου και του χρήσιμου.

Τα λίγα παραθύρια, σκορπισμένα στο ορθογώνιο σχήμα του σπιτιού, (και είναι λίγα εξ αιτίας της ζέστης και του δυνατού φωτός), είναι τακτοποιημένα με την πιο ζηλευτή και θαυμαστή αναλογία.

Και προς το κλίμα έρχεται σαν μια φυσική αρμονία να συμφωνήσει και ο οικοδομικός τρόπος της λιθοδομής, που δεν επιτρέπει λεπτά στηρίγματα, απαρράλλακτα όπως την ανάγκη πολλών παραθύρων την εξυπηρετεί στα βαρεία κλίματα ή περισιή ξυλεία που μάς παρέχει λεπτά στηρίγματα.

Για το λόγο αυτό στα νησιά τα παράθυρα είναι μάλλον μικρά και λίγα, σχετικά με τον υπόλοιπο τοίχο, όπως στα Μακεδονικά σπίτια, αντίθετα, είναι πολλά και συνεχόμενα όσο γίνεται για να δώσουν περισσότερο φως.

Ετσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι το Αιγαιοπελασγικό σπίτι είναι γέννημα του φωτός, και υπάρχει αιωνίως με το πρωτόγονο σχήμα του και τον κλασσικό τύπο της χαμένης μεγάλης τέχνης του Αιγαίου.

Ι. Καίμης

Ηρωϊκές φυσιογνωμίες ζωγραφισμένες με ανέκδοτα

Ο Παύλος Κουντουριώτης, ακολουθώντας την γραμμή που έχαραξαν οι πρόγονοί του, είχε σκοπό της ζωής του να υπηρετήσει την πατρίδα. Και μαζί έτιμούσε, σαν υπέροχα σύμβολα, την θρησκεία και την ελληνική οικογένεια.

Η φυσιογνωμία του Ναυάρχου Κουντουριώτη ξεχώρισε και ύψωσε μέσα στις ελληνικές ψυχές κυρίως με τους πολέμους του 1912 και 1913 και με τις δύο ένδοξες ναυμαχίες του Στόλου μας που αυτός είχε διευθύνει. Μά και σ' όλη του την ζωή ο Ναύαρχος ήταν υπόδειγμα παλληκαριού, τύπος ήρωϊκός και λευκός.

Ήταν ένας άνδρας ψηλός, με κόκκινο πρόσωπο. Αλύγιστος και όταν ακόμα τον θάραιναν τα χρόνια. Πότε τον έβλεπαν οι Άθηναίοι να περιπατήσει στο Ζάππειο και πότε έχανονταν, γιατί έπερνούσε τον καιρό του στο παλαιό προγονικό του σπίτι στην Ύδρα.

Όλος ο κόσμος στην Αθήνα τον ήξερε με τον χαρακτηρισμό «ο ναύαρχος», χωρίς να λογαριάζει τ' άλλα αξιώματά του. Γιατί έμεινε ως θρύλος η μορφή του ως δημιουργού της μεγαλύτερης νίκης του Ναυτικού μας.

Ενα πλήθος ανέκδοτα κυκλοφορούν για την ψυχραιμία του και για την παλληκαριά του στις δύο ναυμαχίες του Αιγαίου.

Στην πιο κρίσιμη στιγμή της θρυλικής ναυμαχίας των Δαρδανελίων, έγινε η εξής σκηνή: Ένώ ο έχθρικός στόλος είχε πάθει βαρείες ζημιές, άκούσθηκε μέσα στον «Αθέρωφ» μια δυνατή βοή από φωνές. Αμέσως ο ανθυποπλοίαρχος Καραμούζης παρουσίασθη στον Ναύαρχο Κουντουριώτη.

— Ναύαρχέ μου, είπε, τα πληρώματα κάτω φωνάζουν.

— Φωνάζουν; Τι φωνάζουν; έρώτησεν ο Κουντουριώτης με ανησυχία.

— Ζητωκραυγάζουν, κύριε ναύαρχε!

Το πλήρωμα επανηγύριζε, γιατί είχε καταλάβει ότι ο έχθρικός στόλος είχε τσακισθή. Οι ναύτες του «Αθέρωφ» ένθουσιασμένοι εξητούσαν την τελική νίκη.

Την στιγμήν εκείνην τα μάτια του Ναυάρχου άστραψαν. Όλη η παλληκαριά εξέσπασε:

— Ζητωκραυγάζουν τα παιδιά μου; έιπε. Θάχουν δίκιο. Είναι καιρός. Ευπρός λοιπόν. Όλοταχώς καταπάνω τους να τους βουλιάξουμε. Ίσα να μπορούμε στην Πόλη!

Η επίθεσι ήταν άστραπιαία.

Ο «Αθέρωφ», με τιμονιέρη τον ίδιο τον ναύαρχο, έκυνήγισε μόνος του τα έχθρικά πλοία κι' έφθασε μπροστά στα φρούρια της Ξηράς, χωρίς να πάθει τίποτε από την βροχή των δβίδων που του έστελναν από εκεί.

Ετσι ο Ναύαρχος έφθασε τάχιιστα στην τελική νίκη.

Λένε ότι στον ναύαρχο Κουντουριώτη δεν άρεσεν ή μουσική. Προτιμούσε την μουσική των κανονιών!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Όστόσο όταν ο Στόλος μας ένίκησε και ενώ τα ελαφρά σκάφη περιτριγύριζαν τον «Αθέρωφ», έιπε σε κάποιον δίπουν:

— Να πιάς να πής σ' εκείνους εκεί τους μουσικούς να μη κάθονται! Γιατί τους έχουμε εδώ; Για κάτι τέτοιες ώρες. Να παίξουν λοιπόν, να παίξουν πολύ, ως που να σκάσουνε!

Η διαταγή του Ναυάρχου έφθασεν άμέσως στην μουσική του θωρηκτού. Μά σε λίγο τον έπληροφόρησαν ότι τα έχθρικά βλήματα είχαν χαλάσει τα περισσότερα μουσικά όργανα!

Ο ναύαρχος όμως επέμεινε.

— Ας παίξουν με σπασμένα όργανα!

Και τα επινίκια επαίχθησαν με σπασμένα μουσικά όργανα!

Η ψυχραιμία του Κουντουριώτη ήταν κάτι το άφάνταστο. Και στις πιο τρομερές στιγμές μπορούσε νάναι άσυγκίνητος και να κάνει άστεία!

Την ώρα που ο «Αθέρωφ» έπλεεν όλοταχώς κατά του έχθρικού στόλου, ο κυβερνήτης κ. Δούσμανης έιπε κάποια στιγμή στο Ναύαρχο:

— Σάν να πείνασα, ναύαρχέ μου...

— Αν είχα τώρα κανένα αυγό...

Πριν τελειώσει όμως τα λόγια του, μια δβίδα έτρυπσε την καπνοδόχο του θωρηκτού.

— Να το αυγό που ζήτησες! έφώναξε τότε γελώντας ο Κουντουριώτης.

Πάντα ο Κουντουριώτης ήξερε να δίνει δικαιοσύνην. Ανεγνώριζε την παλληκαριά όλων και έτιμούσε καθένα με την αξία του και σύμφωνα με τον ήρωϊσμό του.

Όταν, ύστερα από την δεύτερη ναυ-

Ο ένδοξος ναύαρχος.

μαχία του Αιγαίου, ο «Αθέρωφ» έγύρισε στο Μοδρό της Λήμνου, τον έπεσκέφθη ο εκεί Μητροπολίτης, που άσυγκράτητα εξέφρασε τον θαυμασμό του στον Ναύαρχο:

— Γειά σου, παλληκαρά! τον προσεφώνησε.

Ο ναύαρχος έχασογέλασε τότε με καλωσύνη και άποκρίθηκε στον Μητροπολίτη:

— Δεν είμαι εγώ παλληκαράς. Είναι αυτοί εκεί!

Κι' έδειξε τους ναύτες του, που ήσαν σκορπισμένοι μέσα στο θωρηκτό.

Ανάμεσα στους ναυτικούς μας έμεινε ιστορικός ένας διάλογος του Κουντουριώτη μ' έναν άγαπημένο ναυτικόν τύπον.

Το βράδυ που ο «Αθέρωφ» έγύριζε νικητής στο Μοδρό, έδωκε για να τον προύπαντήσει το ρυμουλκό «Αργώ» με καπετάνιο έναν άγαπημένο ναυτικό μας, τον μπάρμπα-Γιώργη τον Μίληση.

Μόλις τον είδεν από την γέφυρα του θωρηκτού ο Κουντουριώτης, του έφώναξε:

— Έσύ είσαι, βρέ Μίληση;

— Εγώ είμαι, κύρ-Ναύαρχε, του άπήντησεν εκείνος.

— Ε! Άκουσε;

— Άκουσα, κύρ-Ναύαρχε.

— Πάει, έφυγεν ή άρμάδα, ρε Μίληση!

Και ο μπάρμπα-Γιώργης δεν μπόρεσε πια να κρατήσει τον ένθουσιασμό του. Και τον έξεδήλωσε φωνάζοντας έτσι:

— Βάρ' τους, καπετάνιε, ακόμη πλιο πολύ!

Στην ζωή του ο γενναίος ναύαρχος ήταν απλός, απλούστατος. Έξοüse με λιτότητα Σπαρτιατική και συναναστρέφετο απλούς και ταπεινούς ανθρώπους, όπως ήξερε να συναναστραφή και τους πιο μορφωμένους κι' έπισήμους.

Ετρωγε με όρεξι όλα, και τα πιο λαϊκά φαγητά. Μά, σαν θαλασσινός, έπροτιμούσε τα ψάρια.

Αγαπούσε πολύ τον άθλητισμό. Όσο τα κλασσικά αγωνίσματα όσο και το φούτ-μπώλ. Πολλές φορές παρηκολούθησε μάτς φούτ-μπώλ στην Αθήνα.

Αλλά ιδιαίτερα αγαπούσε το κολύμβημα και την κωπηλασίαν, άφου ήσαν ναυτικά αγωνίσματα. Οι άγώνες κωπηλασίας έτραβούσαν ιδιαίτερα το ένδιαφέρον του.

Όταν ο νικητής ναύαρχος έμεινε στο νησί του, στην Ύδρα, έδέχετο κάθε Ύδραϊον, πλούσιον ή φτωχό, μορφωμένον ή άγράμματον με την ίδια καλωσύνη. Μά και οι ψαράδες της Ύδρας, για να του δείξουν την έκτίμησι τους, του έστελναν τα καλύτερα ψάρια που έπιασαν.

Ο Κουντουριώτης ήταν πολύ φιλόθρησκος. Την πίστιν του στην θρησκεία (Συνέχεια στη σελίδα 1064)

Η μακρινή χώρα της Άνατολης, ή ξέωτική χώρα του ήλιου και των χρυσάνθεμων, έχει την εξέχου αρχή: Όταν αλλάζουν οι γυναίκες ενός λαού, αλλάζει επίσης και ο λαός. Το πρόσωπο του έθνους γίνεται άλλοιωτικό. Όταν όμως μένουν οι γυναίκες φυλάκες της παραδοθείσης σ' αυτές κληρονομίας, τότε μπορεί να είναι κανείς βέβαιος ότι τα πολιτιστικά αγαθά του λαού είναι σε καλά χέρια, ότι η γραμμή της εξέλιξης του έθνους είναι ευθεία και δυναμική.

Έχοντας ως άφετηρία αυτή την επίγνωση, οι Ιάπωνες φρόντισαν πάντοτε να δίνουν στα κορίτσια των μιά εξαιρετικά περιποιημένη ανατροφή. Η Ιαπωνέζα, ακόμη και όταν είναι προωρισμένη μόνον για το γάμο, πρέπει να ανατραφεί πάρα πολύ πλατειά. Η γενική της μόρφωση δεν είναι καθόλου κατωτέρα από την μόρφωση του άνδρός. Εκτός τούτου

ασχολείται — στις μικρές πόλεις υπό την οδηγία μορφωμένων και καλών διδασκαλισσών, στην πρωτεύουσα σε ειδικά σχολεία — με τις μικρές επιστήμες, που συνοδεύουν την καθημερινή ζωή του ανθρώπου και με τα πράγματα, που κάνουν την ζωή του Ιάπωνος ευχάριστη και την έκλεπτύνουν.

Το τέλος της μορφώσεως μιάς κόρης, που δεν επιθυμεί να αφιερωθεί σε ανώτερες σπουδές, αποτελεί σήμερα ως επί το πλείστον μιά μακρά διδασκαλία στη «σχολή νυμφών», ένα ίδρυμα, που το Κράτος ίδρυσε κατά τα τελευταία έτη για πρώτη φορά. Το πρόγραμμα ενός τέτοιου σχολείου περιέχει πληθώρα γνώσεων και μαθημάτων για τη νέα Ιαπωνίδα.

Διδάσκονται πατριωτικά τραγούδια και ιστορία του λαού, φύτευμα λουλουδιών, περιποίηση βρεφών, καλή συμπεριφορά, χορόν, περιποίηση πληγωμένων και πα-

«Ψυχική γυμναστική». Σαζέν ονομάζουν οι Ιάπωνες την άσκηση αυτή της πνευματικής συγκεντρώσεως, που έρχεται από τα παραγγέλματα του Βούδα, κι' έχει σκοπό να οδηγήσει τους ανθρώπους σε μιά πνευματική πειθαρχία. Κι' αυτό είναι ένα μάθημα στα δημοτικά Ιαπωνικά σχολεία.

ριποίηση ζώων, μαγειρικήν και αθλητισμόν, περιποίηση της ωμορφιάς και λογιστική, ιεροτελεστία του τσαγιού — γιατί έτσι την νοιώθουν οι Ιαπωνέζοι — άσμα, κιθάρα, καλλιγραφία, φωτογραφία και όλες τις γνώσεις της οικοκυρικής.

Το παιδί, που μαθαίνει τα πρώτα γράμματα, μαθαίνει το πρώτο του γράψιμο μαζί με τριάντα ή σαράντα άλλα παιδιά κάτω από ρυθμικούς τόνους. Όλα μαζί ψάλλουν έν χορῶ το αλφάβητο, τα ήθικά παραγγέλματα, τα γράμματα που γράφουν οι θρύλοι, τη σειρά των αυτοκρατόρων.

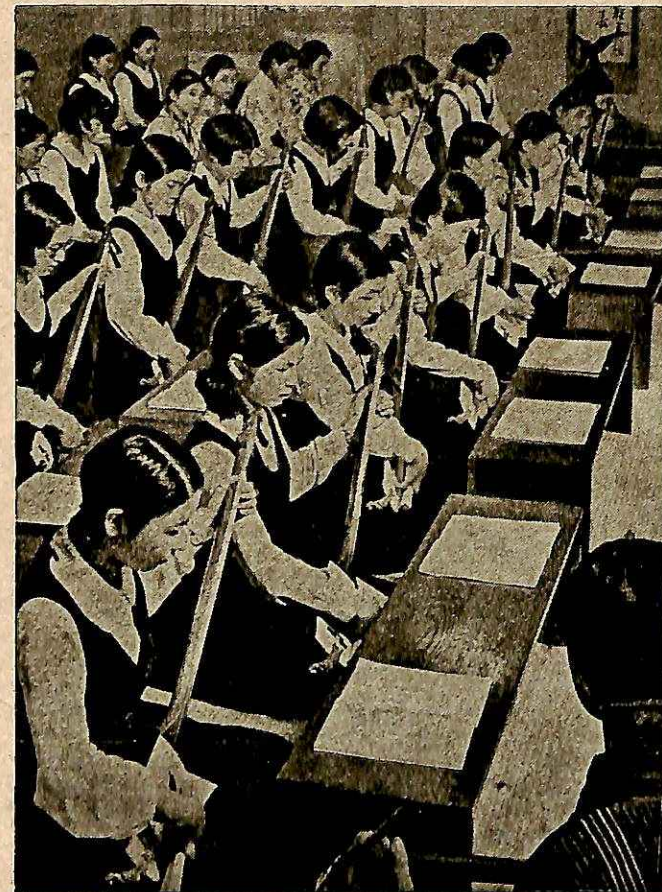
Το σύστημα αυτό το ρυθμικό εφήρμοσαν κατά τα τελευταία έτη και σε ανώτερες τάξεις.

Μαθαίνουν όλοι μαζί γιατί έχουν την πεποίθηση ότι το παιδί, γενικά ο νέος άνθρωπος, καλλίτερα μαθαίνει όταν βλέπει μπροστά του το δάσκαλο και δεξιά και αριστερά φίλους και

συνομηλίκους, που μαθαίνουν ακριβώς το ίδιο, κάνοντας συγχρόνως τις ίδιες κινήσεις, φορμαρώνοντας τις ίδιες λέξεις. Έτσι σιγά σιγά αποκτούν και τα ίδια συναισθήματα κατόπιν των ιδίων βιώσεων και συγκινήσεων.

Κατά τον τρόπον αυτόν το νέο κορίτσι αποκτά φροντισμένες γνώσεις, όπως το να φυτεύη λουλούδια, πάντα μέσα στη συντροφική τάξη και σειρά.

Χωρίς αμφιβολία, μιά υποδλητική δύναμη απορρέει από πάντων από την εικόνα, που παρουσιάζουν οι σειρές των κοριτσιών στα σχολεία ηθλών με το «Σαζέν», που γίνεται πάντα στην αρχή του μαθήματος. «Σαζέν» είναι το σύστημα εκείνο των ασκήσεων του σώματος, της αναπνοής, που έδωσε στους βουδιστικούς σοφούς και σκεπτικιστές τη στάσι της πνευματικής αυτοπειθαρχίας και της ανωτερότητας.

Με τον ίδιο ρυθμό μαθαίνουν καλύτερα. Από αυτό το παιδαγωγικό αξίωμα ξεκινώντας εκπαιδεύεται ρυθμικά η Ιαπωνική νεολαία. Μιά ζάεις κοριτσιών μαθαίνει παλιά λαϊκά τραγούδια με τη συνοδεία της «Σαμίζας», της Ιαπωνικής κιθάρας.

Το έλλογο μου

Τόχανε φέρει νύχτα-νύχτα, με χίλιες προφυλάξεις απ' του Γκούρα τα λιβάδια. Τα διπλά χαδιά που τοῦχαν περασμένα δεν θά το συγκρατούσαν αν δεν είχε συντροφιά του ένα αδέρφι του πιο δκνό και πιο μεγάλο.

Φαίνεται πως το κάθε τι θά το λογάριζε έχθρικό, ακόμα και την αύρα της νύχτας που το ανέμιζε τη χαίτη, και γι' αυτό σ' όλο το δρόμο θά το τάραζαν το μάτι και τα νεύρα τρώμοι άόρατοι. Αυτό έδειχνε ο πολτός ιδρώς που στά χυτά καπούλια του απογυάλιζε.

Στης μάντρας την ποριά τρομάξαν οι βαλμάδες, όσο να το καταφέρουν να μπη μέσα. Μιά άθωα κωλοφωτιά στάθηκε άφορμή να σηκωθεί στα πισινά του πόδια.

Όρες χτυπούσε με μιά άγέρωχη ευγένεια το πόδι του στη γη κι' όρες άγρίευε και φρούμαζε έτσι που σ' έκανε να τρέμης. Είχε όμως τόσην όμορφιά μέσα στο πείσμα του που σοῦ γεννούσε την παράτολμη διάθεση να το άγκαλιάσης και να το φιλήσης.

Για πρώτη μου φορά ένοιωσα το τι θά πη όμορφιά και πλαστικότητα. Α, εκείνη του σβέρκου του ή φιδίσια ή λιγεράδα!

Κι' ήταν ακόμα πολύ νέο. Σά χλιμιντρούσε θάρρευες πως φώναζε τη μάνα του παραπονιάρικα, λές κι' ήθελε της μάνας του τη γνώσι για να το κυδερνήη τη δύναμη του την άλόγιση.

Η άλλη μέρα το βρήκε δεμένο κοντά στο μαντρότοιχο, ανήσυχο και μελαγχολικό. Τίποτα δεν το ευχαριστούσε. Χλιμιντραγε θλιβέρα και στύλωνε τ' αυτιά του μπρός και πίσω. Με τ' ανοιχτά ρουθούνια του ρουφούσε τον άέρα ύποψιασμένο κι' η ανάσα του σά λυγμός του κόμπιαζε το λάρυγγα.

Μά πρὸς το μεσημέρι έσκυψε το κεφάλι. Μιά θλίψη βάρανε τα όραία του μέλη, ενώ το ήμερωμένο αδέρφι του κεί πλαί μασοῦσε χυδαία την ταγή του.

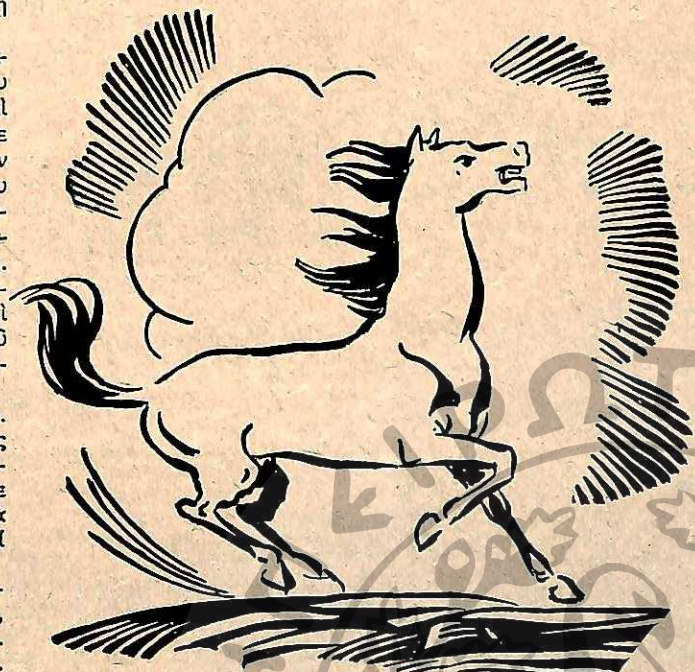
Κάποια στιγμή μιά απότολημν Ιδέα μ' έκανε να το ζυγώσω και να το δώσω μιά χεριά από δροσερές κορφές σταριού. Δεν ταράχθηκε. Πήρε δυο φύλλα σαν από ευγένεια, αλλά φρά τινάζοντας απάνω κάτω το κεφάλι του, — δυο φυλλαράκια μόνο.

Έτσι πρωτογνωρίστηκα με το άλογό μου.

Σιγά-σιγά ήμέρεψε, συνήθισε στη νέα του ζωή και μάλιστα είχε τόσο μαλακώσει, που φοδηθήκαμε μὴν τόχανε ματιάσει. Γιατί είχε πη μιά μέρα κάποιος γείτονας: «Αυτό το άλογο είναι άγγελοκάμωτο. Κι' είναι κρίμας να χαλάση στη δουλειά». Κι' ο πατέρας μου χολώθηκε πως τάχα αυτός το μάτιασε.

Μά την ήμέρα που το πιάσαν να το πεταλώσουνε άλλαξαν όλοι τους γνώμη.

Τούχανα σφίξει μιά σιδερένια μπιταριά στο επάνω χέλι και τόχαν δέσει με χοντρές τριχιές από τη μέση κι' απ' τα πόδια, ανάμεσα στις δυο ά-

Α, να το βλέπατε πως σκιρτούσε !...

μυγδαλιές του κήπου μας. Ό, Θεέ μου, το μαρτόριο το δικό του ήταν και δική μου φοβερή δοκιμασία.

Η τέχνη των ανθρώπων, των βαλμάδων οι άγριες φωνές είχανε βάλει κάτω την αντίθεση τη φύσι, την άνοθευτη όμορφιά και τη γονάτιζαν. Όπως ο χτύπος του αβυριού, μιά στο καρφί και μιά στο πέταλο, το έρεθιζε και τόκανε σωστό στοιχειό, είχανε παγώσει απ' την τρομάρα μου, πως θά κομματιαζόταν απ' την ίδια την όρμη του μέσα στα φοβερά τινάγματα του.

Όσοσο ύστερα απ' αυτόν τον παιδεμό, κροτάλιζε τα όπλιωμένα πόδια

του στις πέτρες μ' ευχαρίστησι, και χαίρονταν να βόσκη, συνηθισμένο πιά με τ' άλλα του τ' αδέρφια. Α, να το βλέπατε μέσ' στο μαγιάτικο λιβάδι πως σκιρτούσε, πως πηλαλούσε ανάλαφρο κι' ανέμιζε τη χαίτη του και την ουρά του, λές κι' ήθελε ν' άνοιξη τα φτερούγιά του. Έτσι βλέποντάς το, μιά λαχτάρα με κυρίευε: νήτανε μπορετό να το καθαλλικέσω. Τότες δέ θάγγιζα τη γη, μά θάπαιρνα φτερό μαζί του να πετάξω στον άέρα. «Όταν είμαι καθάλα στο άλογο μου, μονάχα ο Θεός είν' από μένα πιο ψηλά», λέει ο Τσερκέζος.

Μά η κακή τύχη δέ μ' άφηκε να το χαρώ το καθαλλικέμά του. Γιατί μιά μέρα, το χειμώνα, άναζητώντας τον έλευθερον όρίζοντα, πλανέθηκε στο άντικρινό βουνό. Εκεί, θέλοντας, όπως φαίνεται, ν' άνέβη κάποιο βράχο, γλίστρησε σ' έναν όχτο από δυο-τρεις όργυιές ψηλά κι' έπεσε κι' έσπασε τα σφόντυλά του.

Εκείνη την ήμέρα ο ούρανός ήτανε μπουκαμένος από σύγνεφα σταχτιά κι' άληθινά από την αύγή ένα κακό προαίσθημα μου πλάκωνε το στήθος.

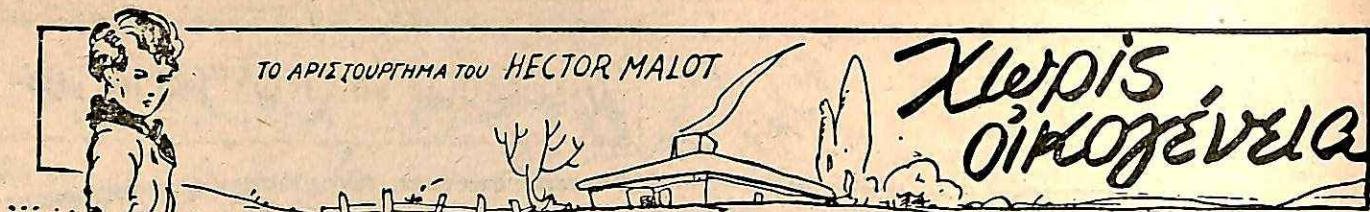
Του κάκου άναζητούσαμε ως το δειλινό το άλογό μας. Τόβαρμε τέλος εκεί πέρα να παραδέρνη κατά γής, να κατασκάφτη με τα δυο μπροστινά του το νοτισμένο χῶμα. Απ' τα νεφρά και πίσω ήταν νεκρό κι' άκίνητο. Και κείνο το χλιμιντριμά του το κλαψάरिकό σοῦ ράγιζε τα φυλλοκάρδια. Έτσι όπως τόβλεπα μιά πίκρα άνείπωτη μου έέβαινε τα χέιλη και τα δάκρυα καναλλίζανε απ' τα μάτια μου.

Ο πατέρας μου απ' τη λύπη του θέλησε να τοῦ φυτέψη μιά σφαίρα μέσ' σι' αὐτί, να το λυτρώση από τα βάσανα. Δεν έπαιρνε άλλη γιατριά. Μά δεν τον άφησα.

Τη νύχτα φυσομάνιζε βορηάς κρουσταλλιασμένος, που θρηνοῦσε κι' έσπαγε τα γυμνά κλαριά των δέντρων. Έτσι ο βορηάς τη νύχτα έκείνη πήρε την ψυχή του.

Γ. Γρηγόρης

(Από τη συλλογή διηγημάτων με το τίτλο «Πορεία μέσ' στη νύχτα» που κυκλοφόρησε τελευταίως).

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ευθύς ἄμα φώτισε ἄρκετά γιὰ νὰ βλέπουμε, βγήκαμε. Ὁ Βιτάλης εἶχε ὀπλισθῇ μ' ἕνα χοντρὸ μπαστοῦνι ἐπὶ τῆς κ' ἐγὼ ἕνα ὄμοιο.

Ὁ Κάπης δὲν ἔδειχνε πιά τὸν τρόμο ἐκεῖνο πού τὸν εἶχε παραλύσει τὴν νύκτα. Μὲ τὰ μάτια στὰ μάτια τοῦ κυρίου του, δὲν ἐπερίμενε παρὰ ἕνα νεῦμα γιὰ νὰ τρέξῃ μπροστά.

Εἰκὲ πού ἐμεῖς ζητούσαμε χάμω τὰ ἴχνη τοῦ Καρδούλη, ὁ Κάπης σήκωσε τὸ κεφάλι του κ' ἐγαύγισε μὲ χαρά. Αὐτὸ ἐσημαίνει πὼς ἔπρεπε νὰ ψάξουμε στὸν ἀέρα κ' ὄχι στὴ γῆ.

Κ' ἀλήθεια, εἶδαμε πὼς τὸ χιόνι πού σκέπαζε τὴν καλύθα μας, ἦταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ πατημένο ὡς ἕνα μεγάλο κλῶνο, πού ἔγερνε ἀπάνω ἀπ' τὴ σκεπὴ.

Ἀκολουθήσαμε μὲ τὰ μάτια τὸν κλῶνο αὐτό, πού ἦταν μιάς μεγάλης βαλανιδιάς, κ' ἐκεῖ ψηλά, στὴν κορφὴ τοῦ δένδρου, εἶδαμε ἕνα μαῦρο σημάδι.

Ἦταν ὁ Καρδούλης!

Εὐκολο νὰ μαντεύσουμε τι εἶχε συμβῇ: Τρομαγμένος ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα τῶν σκυλιῶν καὶ τῶν λύκων, ὁ πίθηκος, τὴν ὥρα πού λείπαμε, ἀντὶ νὰ μείνῃ κοντὰ στὴ φωτιά, ἀνέβηκε στὴ σκεπὴ τῆς καλύθας.

Ἀπὸ κεῖ σκαρφάλασε στὴ βαλανιδιά, ὅπου χόθηκε στὰ κλαδιά της καί, νομίζοντας τὸν ἑαυτὸ του ἄρκετὰ ἐξασφαλισμένο ἐκεῖ πάνω, δὲν ἀποκρίνονταν ὅταν τὸν φωνάζαμε.

Ὁ κακόμοιρος, ἔτσι κρυπτοῦσε πού ἦταν, θὰ εἶχε ξεπαγιάσει!...

Ὁ Βιτάλης τὸν ἐφώναξε σιγά καὶ μαλακά μὰ οὔτε ἀποκρίθηκε, οὔτε κουνήθηκε καθόλου.

Τὸν ἐφώναξε ἀκόμα πολλὲς φορές μὰ ὁ Καρδούλης δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς.

Ἐπρεπε νὰ πληρώσω τὴ νυκτερινή μου ἀμέλεια.

—Θέλετε, εἶπα, ν' ἀνέβω νὰ τὸν πάρω ἐγώ;

—Θὰ πέσης καὶ θὰ σκοτωθῇς.

—Δὲν ὑπάρχει φόβος.

Δὲν τῶπα σωστά: Φόβος ὑπῆρχε, ἡ τοῦλάχιστο δυσκολία. Τὸ δένδρο, ἐκτός πού ἦταν ψηλὸ, ἦταν καὶ χιονισμένο στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλαδιῶν πού τὰ ἔπιανε ὁ ἀνέμος.

Τὸ καλὸ εἶναι πού ἤξερα ἀπὸ μικρὸς νὰ σκαρφαλώνω στὰ δένδρα καὶ σ' αὐτὴ τὴν τέχνη ἤμουν πολὺ δυνατός.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, στὸν κορμὸ, ἦταν μερικὰ ξεβλαστάρια. Αὐτὰ τὰ μεταχειρίσθηκα γιὰ σκαλοπάτια καί, ἂν καὶ τὰ χιόνια, καθὼς τὰ ἔπιανα, μοῦπεφταν στὰ μάτια καὶ μὲ τυφλώναν, κατὰφερα, βοηθούμενος κ' ἀπὸ τὸν Βιτάλη, νὰ φθάσω σὲ λίγο ὡς τὴν πρώτη διακλάδωσι. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἦταν εὐκόλο ν' ἀνέβω. Μόνο πού ἔπρεπε νὰ προσέχω νὰ μὴ γλιστρῶ ἀπάνω στὸ χιόνι.

Ἀναβαίνοντας ὀλοένα, μιλοῦσα καλοπιαστὰ τοῦ Καρδούλη πού, χωρὶς νὰ κουνιέται καθόλου, μὲ κτύπαζε μόνο μὲ τὰ λαμπερά του μάτια.

Τὸν ἔφθασα πιά κ' ἄπλωσα τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν πιάσω, ὅταν ἔξαφνα κάνει ἕναν πηδὸ καὶ βρίσκεται σ' ἄλλο κλαδί.

Τὸν ἀκολουθήσα ὡς ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, καὶ τὰ παιδιά ἀκόμα, δὲν μποροῦν νὰ τρέχουν ἀπάνω στὰ δέν-

δρά σὰν τοὺς πιθήκους. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ ἔπιανα τὸν Καρδούλη, ἂν τὸ δένδρο ἐκεῖνο δὲν ἦταν χιονισμένο. Μὰ τὸ χιόνι τοῦ ἔβρεχε πόδια καὶ χέρια καὶ γρήγορα κουράσθηκε ἀπὸ τὸ κυνηγητό. Τότε, κατακυκλώνοντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ἔπεσε μ' ἕνα πηδημα στὸν ὦμο τοῦ Βιτάλη καὶ χώθηκε στὴν προβεῖά του.

Ἦταν βέβαια σημαντικὸ πού ξαναεθρήκαμε τὸν Καρδούλη μὰ δὲν ἔφθανε τὴν ὥρα νὰ βροῦμε καὶ τὰ σκυλιά.

Σὲ λίγο φθάσαμε στὸ μέρος ὅπου εἶχαμε πάει τὴ νύχτα κ' εἶχαμε ἰδῇ τὸ χιόνι πατημένο.

Τώρα πού ἔφεγγε καλὰ, μὰς ἦταν εὐκόλο νὰ μαντεύσουμε τι εἶχε συμβῇ: στὸ χιόνι, μὲ βαθουλὰ ψηφία, ἦταν γραμμένη ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῶν σκυλιῶν.

Ὅταν βγήκαν ἀπ' τὴν καλύθα, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο, ἀκολούθησαν τὸν ξυλότοιχό της καὶ βλέπαμε τώρα καθαρά τὰ ἴχνη τους σ' ἕνα διάστημα εἰκοσι μέτρων. Παρακάτω ὅμως, τὰ ἴχνη αὐτὰ χάνονταν στὸ ἀναστατωμένο χιόνι. Ἐκεῖ φαίνονταν ἄλλα ἀποτυπώματα. Ἀπὸ ἐδῶ, ἐκεῖνα πού μὰς ἔδειχναν ἀπὸ πού καὶ μὲ τι μακριὰ

πηδήματα οἱ λύκοι εἶχαν ριχθῇ στὰ σκυλιά ἀπὸ ἐκεῖ, ἄλλα πού μὰς ἔδειχναν πρὸς ποῖο μέρος τὰ εἶχαν παρῇ ἀπὸ τὰ σκότωσαν. Ἰχνη σκυλιῶν δὲν φαίνονταν πιά, ἐκτός ἀπὸ μιά αἰμάτινη γραμμὴ πού κοκκίνιζε ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸ χιόνι.

Ἦταν περιττὸ νὰ ἐξακολουθῶμε τὸ ψάξιμο. Ἐδῶ οἱ λύκοι ἐσκότωσαν τὰ δυὸ σκυλιά κ' ἀπὸ δῶ τὰ ἔπληραν γιὰ νὰ τὰ φάνε μὲ τὴν ἡσυχία τους σὲ κανένα ρουμάνι. Ἐξ ἄλλου ἔπρεπε νὰ φροντίσουμε γιὰ νὰ ζεσταθῇ τὸ γρηγορώτερο ὁ παγωμένος Καρδούλης.

Γυρίσαμε λοιπὸν στὴν καλύθα καὶ ἐνῶ ὁ Βιτάλης τοῦ ζέστανε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια στὴ φωτιά, ἐγὼ τοῦ ζέστανα καλὰ τὴν κουβέρτα κ' ἔπειτα

τὰ ἔζυλα πού καίγονταν.

Μὰ δὲν εἶχαμε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ λόγια οὔτε ἀπὸ βλέμματα, γιὰ νὰ ἐκφράσουμε ὅτι αἰσθανόμαστε.

«Ὁ καῦμένος ὁ Ζερμπίνος! ἡ καῦμένη ἡ Δούλη!... Οἱ καῦμένοι μας οἱ φίλοι!...»

Αὐτὰ τὰ λόγια ψιθυρίζαμε κ' οἱ δυὸ μας, καθένας χωριστὰ, ἡ τοῦλάχιστον αὐτὰ συλλογίζομαστε.

Ἦταν οἱ σύντροφοί μας, οἱ βοηθοί μας, καὶ στὶς καλὲς ἡμέρες καὶ στὶς κακὲς γιὰ μένα μάλιστα, τὸν καιρὸ πού ἤμουν μόνος κ' ἀπελπισμένος, ἦταν οἱ φίλοι μου, σχεδὸν τὰ παιδιά μου.

Καὶ νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία, ὁ ἐνοχος τοῦ θανάτου τους!

Γιατί δὲν μποροῦσα, στὴ συνείδησί μου, ν' ἀθωώσω:

«Ἄν ἐφύλαγα καλύτερα, ὅπως εἶχα χρέος, ἂν δὲν ἄφωνα μὲ πάρη ὁ ὕπνος, οὔτε τὰ σκυλιά θάθγαιναν ἔξω, οὔτε

οἱ λύκοι θάρχουναν ὡς τὴν καλύθα μας, γιατί ἡ φωτιά θὰ τοὺς κρατοῦσε μακριά.

Πὼς ἤθελα νὰ μὲ μαλώσῃ τώρα ὁ Βιτάλης! νὰ μὲ κτυπήσῃ ἀκόμα παρακαλοῦσα!...

Μὰ δὲν μοῦ ἔλεγε λέξι. Οὔτε κὰν μὲ κτύπαζε. Κάθονταν μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο μπροστὰ στὴ φωτιά. Θὰ συλλογίζονταν βέβαια τι θὰ γινόμαστε χωρὶς τὰ σκυλιά. Πὼς θὰ κάναμε παραστάσεις; Πὼς θὰ κερδίζαμε τὸ ψωμί μας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ὁ κύριος Καρδούλης

Τὰ προγνωστικά τῆς αὐγῆς ἀλήθειαν: ὁ ἥλιος ἔλαμπε σὲ οὐρανὸ ἀσυννέφιστο κ' οἱ χλωμές του ἀκτίνες ἀντανάκλουσαν στὸ ἄσπιλο χιόνι. Τὸ δάσος, θαμπὸ χθὲς καὶ μελαγχολικὸ, ἔφεγγε σήμερα μὲ μιά λάμψι πού τυφλώνει τὰ μάτια.

Κάθε τόσο, ὁ Βιτάλης ἔβαζε τὸ χέρι του στὴν κουβέρτα κ' ἔπιανε τὸν Καρδούλη μὰ ὁ πίθηκος δὲν εἶχε ζεσταθῇ κ' ὅταν ἔσκυβα πάνω του, τὸν ἀκούγα νὰ τουρτουρίζῃ.

Εἶδαμε σὲ λίγο πὼς δὲν θὰ καταρωθῶμε ἔτσι νὰ τοῦ ζεστάνουμε τὸ αἷμα, τὸ παγωμένο μέσα στὶς φλέβες του.

— Πρέπει νὰ φθάσουμε σὲ κανένα χωριό, εἶπε ὁ Βιτάλης σηκώνόμενος, εἰδεμὴ ὁ Καρδούλης ἐδῶ θὰ φοβήσῃ. Ἄν δὲν μὰς ψοφήσῃ στὸ δρόμο, πάλι καλὰ. Πάμε!

Ἡ κουβέρτα ξαναζεστάθηκε καλὰ, ὁ Καρδούλης τυλίχθηκε μέσα κ' ὁ Βιτάλης τὸν ἔχωσε στὸν κόρφο του.

Ἐτοιμασθήκαμε νὰ ἐκινήσουμε.

— Νὰ ἕνα ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ κύριός μου, πού τοῦ πληρώσαμε πολὺ ἀκριβὰ τὴ φιλοξενία!

Καὶ καθὼς τάλεγε αὐτὰ, ἡ φωνὴ του ἔτρεπε.

Βγήκε πρῶτος κ' ἐγὼ τὸν ἀκολουθήσα.

Ὁ Κάπης εἶχε μείνει στὸ κατῶφλι τῆς καλύθας, κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν χαθῇ τὰ συντρόφια του. Τὸν φωνάξαμε γιὰ νὰ μὰς ἀκολουθήσῃ.

Ἀμα βγήκαμε στὸ μεγάλο δρόμο, διασταυρωθήκαμε μ' ἕνα κάρρο κ' ὁ ἀμαξῆς μὰς εἶπε πὼς σὲ μιά ὥρα θὰ βρίσκαμε ἕνα χωριό. Αὐτὸ μὰς ἔδωσε δύναμι, ἂν κ' ἦταν πολὺ δύσκολο, πολὺ κουραστικὸ νὰ περπατοῦμε στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο χιόνι, ὅπου ἐγὼ χωνόμουν σχεδὸν ὡς τὴ μέση.

Κάθε λίγο ρωτοῦσα τὸν Βιτάλη πὼς ἦταν ὁ Καρδούλης καὶ μοῦ ἀποκρίνονταν πὼς τὸν ἀκούγε πάντα νὰ τουρτουρίζῃ.

Ἐπὶ τέλους, στὰ πόδια ἐνὸς λόφου, φάνηκαν οἱ ἄσπρες σκεπές ἐνὸς μεγάλου χωριοῦ· λίγο ἀκόμα καὶ θὰ φθάναμε.

Δὲν συνηθίζαμε νὰ πηγαίνουμε στὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα ἀπεναντίας σταματοῦσαμε ἀπέξω ἀπὸ τὰ χωριά ἢ στὰ προάστια τῶν πόλεων, καὶ διαλέγαμε κανένα φτωχικὸ χάνι, πού μποροῦσε νὰ μὰς φιλοξενήσῃ χωρὶς νὰ μὰς ἀδείαση τὸ πουργί.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν ἔγιν' ἔτσι: ἀντὶ νὰ σταματήσῃ στὴν εἰσοδο τοῦ χωριοῦ, ὁ Βιτάλης προχώρησε ὡς ἕνα ξενοδοχεῖο, πού εἶχε ἀπέξω μιά ωραία χρυσαυμένη ἐπιγραφή. Ἀπὸ τὴν ὀλάνοιχτη πόρτα τοῦ μαγειρείου ἔβλεπε ἕνα τραπέζι φορτωμένο κρέατα καὶ σ' ἕνα μεγάλο τζάκι πλῆθος κατσαρόλες ἀπὸ κόκκινο χάλκωμα, τραγουδοῦσαν φαιδρά, πετώντας στὸ ταβάνι συννεφάκια ἀπὸ ἀτμούς.

Ὁ Βιτάλης, μὲ τὸ ὕφος τοῦ «κυρίου», πού ἤξερε νὰ παίρνῃ ὅταν ἤθελε, μπῆκε στὸ μαγειρεῖο καί, κορδωμένος, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του, ρώτησε τὸν ξενοδόχο ἂν εἶχε νὰ μὰς δώσῃ μιά καλὴ κάμαρα μὲ φωτιά.

Στὴν ἀρχή, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Στὴν ἀρχή, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ὁ Βιτάλης, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἐπρόσφερε καθόλου.

Ο ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΤΑ 11 ΦΕΓΓΑΡΙΑ ΤΟΥ

Ὁ πλανήτης Ζεὺς εἶναι 1300 φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Γῆν καὶ γυρίζει γύρω στὸν Ἥλιον εἰς διάστημα 11 ἐτῶν. Ἡ Γῆ μας, ὡς γνωστὸν, ἔχει ἕνα μόνον φεγγάρι, ἐνῶ ὁ Ζεὺς ἔχει 11 φεγγάρια. Τὰ δύο ἀπ' αὐτὰ ἀνεκαλύφθησαν τὸ περασμένο καλοκαίρι. Γιὰ πολλὰ χρόνια οἱ ἀστρονόμοι ἐνόμιζαν ὅτι ἔχει μόνον 9. Ἀλλὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1938, ἐνῶ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἀστρονόμοι τοῦ μεγάλου ἀστεροσκοπείου τοῦ δρους Οὐίλσον τῆς Ἀμερικῆς ἐλειπαν στὴ Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας, πού ἔγινε τὸ Διεθνὲς Ἀστρονομικὸ Συνέδριο, ἕνας νεαρὸς ἀστρονόμος βρήκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐργασθῇ μὲ τὸ μεγάλο τηλεσκόπιον πού ἔχει φακὸ διαμέτρου 2,50 μέτρων καὶ ἦταν πράγματι εὐτυχής. Διότι ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες κατάρθωσε νὰ φωτογραφήσῃ δύο δορυφόρους, καὶ ἔτσι νὰ προσθέσῃ ἄρκετὰ εἰς τὴν ἐπιστήμην, πού βοηθοῦν στὴ λύσι πολλῶν προβλημάτων τῆς Ἀστρονομίας.

Ὁ Ζεὺς λοιπὸν ἔχει 11 φεγγάρια καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τὴν μεγαλοπρέπεια πού θὰ ἔχουν αἱ νύκτες ἐπάνω εἰς αὐτόν, πού θὰ ρίχνουν τὸ φῶς τῶν 11 φεγγάρια. Πόσον ωραίες εἶναι αἱ νύκτες τῆς Γῆς ὅταν φωτίζονται ἀπὸ τὸ φεγγάρι, πού τὴν ἀκολουθεῖ στὸ γύρο τῆς πῆρις τοῦ Ἥλιου. Ἀλλὰ ποῖον ὑπέροχον θέαμα θὰ παρουσιάσουν αἱ νύκτες τοῦ Διὸς!

Ἀπὸ τὸν Δία ἡ Γῆ μας φαίνεται σὰν ἕνα μικρὸ ἄστέρι, ὄχι λαμπρό, ἀλλὰ κάπως θαμπό, διότι ὁ πλανήτης μας, ἡ Γῆ, δὲν ἔχει δικὸ τοῦ φῶς. Λαμβάνει τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου καὶ τὸ ἀντανεκλᾷ στὸ διάστημα.

Τὰ μεγαλύτερα τηλεσκόπια πού ὑπάρχουν.

Ἀναμφιβόλως, τὰ μεγαλύτερα τηλεσκόπια ἔχει σήμερον ἡ Ἀμερικὴ. Δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι χώραι στεροῦνται ἰσχυρῶν ὀργάνων.

Ἡ Ἀγγλία μὲ τὸ ὄνομα-στὸν Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Γκρήνουιτς, ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία, ἡ Ρωσία, ἡ Ἰταλία καὶ ἄλλαι χώραι τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἄρκετῆς ἐντάσεως ἀστρονομικὰ ὄργανα.

Ἀλλὰ δὲν παίζουν τὸν πρωτεύοντα ρόλον μόνον αἱ μεγεθύνσεις τῶν τηλεσκοπίων. Διότι ὑπάρχουν οὐράνια φαινόμενα, πού πρέπει νὰ τὰ παρακολουθῶμεν τακτικά, ἔστω καὶ μὲ μικρότερα ὄργανα. Τὰ μεγάλα τηλεσκόπια εἶναι δύσκολον νὰ κατασκευασθοῦν, ἀλλὰ εἶναι καὶ δύσχερα κατὰ τὰς παρατηρήσεις. Ὅμοιάζον αὐτὰ, ἡμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, μὲ τὸ βαρὺ πυροβολικόν. Ἀλλὰ πόσες φορές ἀποδεικνύεται πολὺ χρησιμώτερον καὶ πρακτικώτερον τὸ πεζικὸν μὲ τὰ ἀπλά ὄπλα!

Δι' αὐτὸ, μολονότι τώρα προσπαθοῦν νὰ κάμουν ἀκόμη μεγαλύτερα τηλεσκόπια, ἐν τούτοις καὶ τὰ παλαιὰ καὶ μικρότερα προσφέρουν ὑπηρεσίας τὰς ὁποῖες δὲν ἡμποροῦν νὰ μὰς δώσουν καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀστρονομικὰ ὄργανα τοῦ κόσμου.

ΣΕΙΡΙΟΣ

ρας, γύριζε καὶ ξαναγύριζε ἀπάνω ἀπ' τὴ φωτιά τὸν δυστυχισμένο Καρδούλη, λές κ' ἤθελε νὰ τὸν ψήσῃ.

— Ζεστάθηκες; μὲ ρώτησε σὲ λίγο.

— Ἐσκάσα!

— Ἄ, μπράβο!

Ἐτρεξε τότε κοντὰ μου, ἔβαλε τὸν Καρδούλη στὸ κρεβάτι καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν κρατῶ σφικτὰ στὸ στήθος μου.

Ὁ κακόμοιρος ὁ πίθηκος, πού ἄλλες φορές χαλοῦσε τὸν κόσμον ὅταν τοῦ ἐπέβαλλαν κατὰ τι πού δὲν τοῦ ἄρεσε, τώρα φαίνονταν ὑποταγμένος σὲ ὅλα. Στέκονταν κολλημένος ἀπάνω μου, χωρὶς νὰ κουνιέται καθόλου. Δὲν ἐκρύωνε πιά τὸ σωματάκι του ἔκαιγε.

Ὁ κύριός μου εἶχε κατεβῇ στὸ μαγειρεῖο. Καὶ σὲ λίγο ἀνέβηκε κρατώντας ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ κρασί μὲ ζάχαρι.

Προσπάθησε νὰ δώσῃ μερικὲς κουταλιές ἀπ' αὐτὸ τὸ θερμαντικὸ στὸν Καρδούλη, μὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ ἐξοφίχθουν τὰ δόντια τοῦ πιθήκου.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ ἔθνος τῶν νέων

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ἀπὸ Πεντέλης μάρμαρα στὰ στή-
[θια της πλασμένα
Καὶ μέσα της μιὰ Ἑλληνικὴ χαμο-
[γελα καρδιά
Καὶ νὰ ἡ Τετάρτη Αὐγούστου μας
[ποῦρθε κι' ἀδελφωμένα
τ' ἀγκάλιασε φιλόστοργα τ' ἀγαπη-
[τὰ παιδιά.

Μέσ' στὴν καρδιά της ἄσβεστη θὰ
[μεῖνι πάντα ἡ μέρα
ποὺ θάμπωσε τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ
[γύρω κόσμου...
Ποῦδιωξε τὰ λυγίσματα καὶ σκόρ-
[πισε ἀπὸ πέρα
τὰ κρίνα, τὰ χρυσάνθεμα, τὴ μυρω-
[διά τοῦ δυσμοῦ.

Ἀκράδαντη κι' ἀλύγιστη τραβαίει ἡ
[Νεολαία
νὰ φέρῃ τὴν Ἑλλάδα μας στὴν
[ἄγνωστή της δόξα,
νὰ τῆς δωρήσῃ ἀθάνατα κάποια
[ζωούλα νέα
γεμάτη στεφανώματα, γεμάτη οὐρά-
[νια τόξα.

Ἐπ' αὐτὸς

Στῆς Τετάρτης Αὐγούστου τὰ μῦρα
ἐνῷ γύρω γέλαει κι' ἡ πλάση.
Νά! Περνοῦν τὰ κορμιά τὰ δροσὰτα
Καὶ φαντάζει σὰν θεία—τριγύρα—
ἡ Μορφή τ' Ἀρχηγοῦ ποῦχει πλάσει
γιά τὸ μέλλον μας ρόδινη στράτα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

★

ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Εἴμαστε ἐμεῖς τῶν προγόνων ὁ σπόρος
ποὺ σκορπίστη σὲ κάθε μεριά,
ἀπὸ σκλάβους ἀνθρώπους φόρος
στὴ μεγάλη θεία Λευτεριά.
Ἐνωμένοι βαδίζουμε τώρα
μὲ γεμάτην ἐλπίδες καρδιά
γιά νὰ δρέψουμε τ' ἀφθονα δῶρα
τῆς ἐνώσεως γέροιο παιδιά.
Ὁ καλὸς Κυβερνήτης ἄς ζήσει
στὸ πλευρὸ τοῦ τρανοῦ Βασιλεῖ
π' ὁ Θεὸς μᾶς τοὺς ἔχει χαρίσει,
γιά νὰ ζήσουμε δόξα παλιά.

ΣΟΝΙΑ Κ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑΚΗ

★

ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΙΚΗΤΗ

Χαρά στὸν Νέο τῆς Ε. Ο. Ν.
ὁποῦ ἔχει τέτοια χάρη,
γλωρὸ στεφάνι δάφνινο
σὲ ἀθλημα νὰ πάρῃ.

Σὰ νικητὴς αἰώνια ζῇ,
ποτέ του δὲν πεθαίνει,
γιατὶ ἡ δόξα ἀδιάκοπα
τραγοῦδια τοῦ ὑφαίνει.

ΝΕΟΦ. Κ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ

ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εἶναι τώρα κάπου 60 χρόνια, ποὺ ὁ πατέ-
ρας μας, ἕνας γεροδάσκαλος, ὅπως τὸν ἐλε-
γαν οἱ χωριανοί, εἶχε διορίσῃ σ' ἕνα χωριὸ
λίγο κοινὰ στὰ σύνορα τῆς Βουλγαρίας. Μιὰ
μέρα παγερὴ τοῦ Δεκεμβρίου, ποὺ ἔξω τ' ἀγριο-
βόρρι ἔσυρε δὲ, τι ἐβρίσκει στὸ πέρασμά του, καὶ
ποὺ ὅτε ἕνα φύλλο κίτρινο δὲν βρίσκουνταν
στὰ δένδρα, ἐμεῖς τὰ δύο ἀδελφία, τότε 6
χρόνων κι' ἐγὼ τότε 8, καθισμένοι κοντὰ στὴ
φωτιά μὲ τὴν καλὴν μας κυρούλα, ποῦταν ὀνο-
μαστὴ στὸ χωριὸ γιὰ τίς καλωσύνες τῆς, ἀρ-
χίσε νὰ μᾶς λέῃ παραμῦθια.

Ὁ μεγαλύτερός μας ἀδελφός, νέος τότε ὡς
22 χρόνων, τὸ καμάρι τοῦ χωριοῦ κι' ὁ τοιο-
κῆρς τοῦ σπιτιοῦ μας, γιατί ὁ πατέρας κι' ἡ
μητέρα μας εἶχαν πεθάνει ἐδῶ καὶ 4 μῆνες,
εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Βουλγάρους
γιὰ τὴν Πατρίδα. Ἡ μάχη γινότανε λίγες ὁ-
ρες ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ μας, κι' ἐμεῖς ἀκούοντες
τὰ βόλια τῶν ἀγρίων ἐχθρῶν μας, ἐπεριμέναμε
μ' ἀνυπομονησία καὶ λαχτάρα νὰ μάθουμε γιὰ
τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ μας καὶ τ' ἀποτελέσματα
τῆς μάχης.

Ἡ κυρούλα ἐξακολουθοῦσε νὰ μᾶς λέῃ τὰ
παραμῦθια κι' ἐμεῖς τὴν ἀκούσαμε μὲ προσοχή.
Ἐσφύρου μὲς' στὴν ἡσυχία τοῦ δειλινοῦ ἡ καμ-
πάνη τῆς ἐκκλησίας μας ἀρχίζει νὰ σημαίνει
λυπητερά. Ἡ κυρούλα μᾶς γιὰ μιὰ στιγμή
τάχασε... Πετιέται ἀπ' τὴν καρέκλα τῆς τρο-
μαγμένη, γιατί ἀμέσως κάτι κακὸ ὀπισθεύ-
θηκε, κι' ἐμεῖς τότε μικρά, δὲν δάλαμε τίποτε
κακὸ στὸ νοῦ μας.

Ἐνῶριζε δλοῦσε κι' ἀφθονα δάκρυα εἶχαν
γεμίσει τὸ ρυτιωμένο τῆς πρόσωπο. Ἀκόμη
δὲν εἶχαμε ἐνησώσει τί συνέβαινε... Τότε κι' ἐ-
μεῖς ἀπὸ περιέργεια ρίχνουμε μιὰ ματιά ἀπ' τὸ
παράθυρο στὸ δρόμο. Καὶ τί νὰ δοῦμε! Τὶς
χωριανές μὲ τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά νὰ
τρέχουν καὶ νὰ φωνάζουν σὰν τρελλές ἀπ' τὴν
τρομάρα τους, τοὺς γέροντες ποὺ μάλιστα μποροῦ-
σαν νὰ σύρουν τὰ πόδια τους, νὰ τρέχουν
κι' αὐτοί... Δὲν ἄκουε κανεὶς τίποτε, παρὰ τίς
φωνές τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀδῶν πλασμα-
των, τὰ οὐρλιάσματα τῶν σκυλιῶν καὶ τὴν
βοὴν τῶν κανονιῶν π' ἀκούονταν συχνότερα
καὶ καθαρότερα...

Μέσα στὸν θόρυβον αὐτὸ, ἀκούω τίς λέξεις
ποὺ ἀντηχοῦν ἀκόμη μὲς' στ' αὐτιά μου, Βουλ-
γαροὶ! Βουλγαροὶ στὸ χωριό!

Τὴν στιγμή αὐτὴ ἡ κυρούλα μας, μᾶς παίρ-
νει στὴν ἀγκαλιά της, μᾶς ρίχνει μιὰ στοργικὴ
δακρυομένη ματιά, μᾶς δίνει καὶ τὸν τελευταῖο
ἀσπασμό, γιατί δὲν ἔξερε τί θ' ἀπογίνωμε καὶ
μᾶς λέει. Ἀγαπημένα μου παιδιά, πρέπει νὰ
φύγουμε γιὰ τὰ βουνά, γιατί σὲ λίγο οἱ Βουλ-
γαροὶ θὰ εἶναι στὸ χωριὸ μας, κι' ἂν μείνωμε
θὰ μᾶς οφάξουν τ' ἀπίστα σκυλιά. Πρέπει νὰ
φύγουμε καὶ ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος. Δὲν θὰ μᾶς
ἀφήσῃ νὰ χαθῶμε. Καλύτερα παιδιά μου νὰ
πέθωκαμε στὰ βουνά, παρὰ νὰ πέσωμε στὰ
χέρια τῶν Βουλγάρων. Ἐμεῖς στὰ λόγια τῆς
ἀρχίσουμε ἕνα παραπονιάρικο κλάμα γιατί
θ' ἀφίναμε τ' ἀγαπημένο μας χωριό, ποὺ ἐκεῖ
γεννηθήκαμε καὶ εἶχαμε ὅλες τίς εὐτυχίες μας.

Προχωροῦσαμε δλοῦνα προχωροῦσαμε, ἀλλὰ
πάντα μὲ φόβο καὶ τρόμο μὴ συναντήσωμε στὸ
δρόμο τὸν ἐχθρὸ, ρίχνοντες πότε πότε καμμιὰ
ματιά πίσω στ' ἀγαπημένο μας χωριό, ποὺ
μὲς φαινόταν τὰ ἀσπρά σπιτάκια κι' ἡ ἐκ-
κλησία μας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ψηλόκορμα δέν-
δρα...

Πόσα δάκρυα δὲν ἔχουμε γιὰ τὸν ἀποχω-
ρισμὸ τοῦ χωριοῦ μας... Πόσες νύχτες δὲν ἐκοι-
μήθηκαμε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς χιονισμένους βρά-
χους τουρτουρίζοντες ἀπ' τὸ κρῖο, καὶ ὅμως ἐί-
μασαν πῶς εὐχαριστήμενοι, γιατί εἴμασαν ἐλευ-
θεροὶ καὶ οὐκ ἐκτὸς τῶν Βουλγάρων... Ἐπὶ 6
ἡμερῶν σχεδὸν βαδίζαμε καὶ μὲς ἐμποροῦ-
σαμε νὰ κινηθῶμε ἀπ' τὴν κοῦρσι καὶ τὴν
πεῖνα, γιατί ἀπ' τὸ λιγοστὸ φαῖνι ποὺ προφθά-
σαμε νὰ πάρουμε δὲν ὑπῆρχε ψιχουλό τιτ. Ἀλλ'
ὁ μεγάλος, ὁ πανάγαθος Θεὸς δὲν μᾶς ἀφῆσε
νὰ χαθῶμε...

Σὲ λίγο φθάναμε στὸ ὄριμα ἐνδὸς βουνοῦ
ὀψηλὸ καὶ ἀπὸ μακριὰ διακρίνονταν ἕνα μικρὸ
χωριουδάκι, ἀλλὰ σὲ τί μέρος εἶχαμε βρεθῇ
δὲν ἐγνωρίζαμε... Προχωροῦσαμε καὶ ὅσο
προχωροῦσαμε τὰ μικροσκοπικά σπιτάκια τοῦ
χωριοῦ διακρίνονταν καθαρότερα. Βρεθήκαμε
στὸν πραινισμένο κάμπο τοῦ χωριοῦ, καὶ σὲ
λίγο ἦλθαν στ' αὐτιά μας οἱ τῶνοι τῆς φλογέ-
ρας κάποιου βοσκοῦ, ποὺ ἐπαίξε κάποιον τρα-

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Νυχτώνει! Μαῦρα πέπλα σκεπάζουν
τὴ γῆ ἐνῷ στὸ στερέωμα θαμποφέγ-
γουν δευλὰ-δευλὰ τὰ πρῶτα ἀστέρια.

Μιὰ σιωπὴ βαρεῖα ἀπλώνεται στὴ
γῆ, στὸν ἀέρα, παντοῦ... Καὶ στὸ ἔ-
ρημο σπιτάκι τῆς ἀκρογιαλίας ὅλα εἶ-
ναι σιωπηλά. Τὸ λυχνάρι στὸ τραπέζι
τρεμοσβύνει...

Μέσα στὸ μισοσκόταδο ἕνας λυγμὸς
ἀκούεται... κι' ἄλλος... κι' ἄλλος. Κά-
ποιος κλαίει.

Εἶναι μιὰ μάννα! Μιὰ γρηὰ μάννα
ποὺ ἔχασε τὸ παιδί της, μιὰ μητέρα
ποὺ ἕνα φαρμακερὸ βόλι ἦλθε νὰ τῆς
πάρῃ τὸ λεβέντη της.

Δίπλα τῆς θρηνεῖ ὁ πατέρας...

Τὸ λυχνάρι ἔσβυσε... Μιὰ παράξενη
σιγαλιὰ γεμάτη λύπη καὶ μυστήριο
ἀπλώνεται ὁλόγυρα.

Ἐσφύρου μιὰ φωνὴ βαρεῖα, γεμάτη
συγκίνηση καὶ ἐθνικὸ παλμὸ ἀκούεται.
Εἶναι ὁ πατέρας ποὺ περήφανα διώ-
χνει τὸν πόνο ποὺ φωλιάζει μέσα του.

«Φτάνουν τὰ κλάματα! Τὸ παιδί
μας ἔπεσε γιὰ τὴν Πατρίδα. Πέθανε
εὐχαριστήμενο, ἀφοῦ μπόρεσε νὰ
προσφέρῃ τὸ αἷμα του πολεμῶντας
γιὰ τὰ ὕψηλά Ἰδανικά Της».

Σὰν ἡχώ μακρινὴ ἔφθασαν στ' αὐ-
τιά τῆς μάννας τὰ λόγια αὐτά. Μέσα
τῆς εὐπνήσε ἡ πατριωτίσασα...

Δύο χέρια ἔσμιξαν μέσα στὸ σκο-
τάδι κι' ἕνας ψίθυρος ἀκούστηκε:

«Ὅλα γιὰ τὴν Πατρίδα, γιὰ τὴν
γλυκεῖα καὶ δοξασμένη Ἑλλάδα μας».

Π. Σ. ΛΕΜΟΝΗ

γοῦδι πατριωτικὸ, καὶ ποὺ μᾶς τόχε μάθει ὁ
δάσκαλος τοῦ χωριοῦ μας. Ὁ ἀδελφός μου
διακρίνει τὸν βοσκὸ κάτω ἀπ' ἕνα γέρο-πλά-
τανο μὲ τὸν πιστό του σκύλο πλάι του καὶ
πέρα πέρα τὰ προδατάκια ἔδωσαν στὸν πρῶ-
σινο κάμπο...

Πλησιάζοντες τὸ βοσκό, ἕνα ἀγαθὸ χωριανό,
ποὺ ἡ ἀγαθὴ του ψυχὴ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ
ἡλιοκαμένο πρόσωπό του, ταράχτηκε ποὺ μᾶς
εἶδε ξαφνικά μπρός του, γιατί εἶχαμε γίνει
πιά σὰν φαντάσματα, ἀλλὰ ἡ κυρούλα μᾶς τὸν
καθυσῶχε διηγώντας τὴν δὴν τὴν ἱστορία
μὲ κλάματα. Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς βοσκός, ὁ
σταλμένος ἴσως ἀπ' τὴν θεία Πρόνοια, δὲν μπό-
ρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησή του καὶ δύο
πόνου δάκρυα ἐκύλισαν ἀπ' τὰ μάτια του. Ἐ-
δέχθη μὲ δὴν τὴν χριστιανικὴ καρδιά νὰ
μᾶς φιλοξενήσῃ στὸ φτωχικὸ του, καλὸ, καὶ
μᾶς προσέφερε δὲ, τι καλὸ εἶχε, κι' ἐμεῖς τρώ-
γαμε μὲ τὴν εὐχαρίστησι καὶ εἴμασαν τόσο
χαρούμενοι π' ἀξιώθηκαμε καὶ πάλι νὰ πατή-
σωμε σὲ χώρα ἐλλήνικη!!!

Δὲν λημονῶ οὔτε θὰ λημονήσω παι-
διά μου ἐνόσω βρισκομαὶ στὸν κόσμο, τὸν σκλη-
ρὸ ἀποχωρισμὸ τοῦ χωριοῦ μου καὶ τὴν φιλο-
ξενίᾶ τοῦ καλοῦ βοσκοῦ.

Ἔτσι ἐτελείωσε τὴν ἱστορία τοῦ ὁ παπποῦς
στὰ ἐγγονάκια του, ποὺ εἶχαν μαζεψῇ γύρω
στὴ φωτιά καὶ ἄκουαν μὲ προσοχή τὴν ἀληθινὴ
ἱστορία του.

ΛΕΛΑ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

Ἀπὸ τοὺς Πανελληνίους Ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν. Ο ΟΡΚΟΣ

1

-2-

-3-

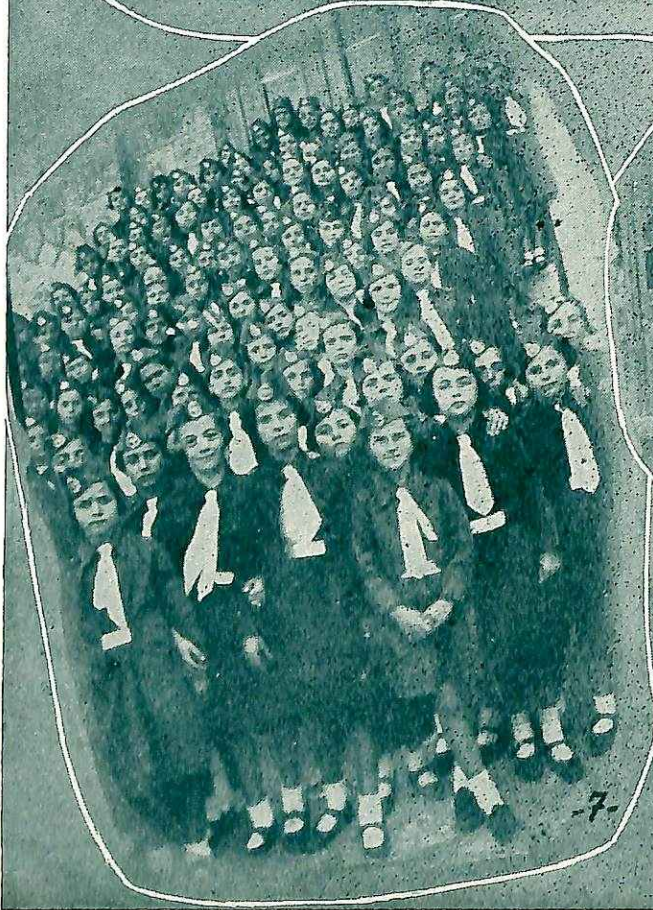
-4-

-5-

-6-

-7-

-8-

-9-

-10-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

- 1) Φαλαγγίται και φαλαγγίτισσαι Δαφνίας Λέσβου κατά μίαν θεατρικήν παράστασιν πού έδωσαν προς ένίσχυσιν του Ταμείου της 'Υποδιοικήσεως των.
- 2) Φαλαγγίτισσαι της 181ης φάλαγγος "Εβρου.
- 3) Φαλαγγίται της Κοινότητος 'Αμπελώνος κατά την δειδροφύτευσιν της Λεωφόρου του χωρίου των.
- 4) Φαλαγγίται Κορωπίου.
- 5) Φαλαγγίται και φαλαγγίτισσαι Χίου.
- 6) Φαλαγγίται 1ου Τάγματος Πενταπόλεως.
- 7) Φαλαγγίτισσαι Δημοτικού Σχολείου Κορωπίου.
- 8) 'Η όρειθαϊκή όμάς της 'Υποδιοικήσεως "Ανω Βόλου της Ε. Ο. Ν.
- 9) Φαλαγγίται και φαλαγγίτισσαι Χαλκίδος.
- 10) Φαλαγγίτισσαι Θηβών.

Φαλαγγτίσσαι 'Υποδιοικήσεως Γρεβενών.

Φαλαγγτίσσαι Σχηματισμού Νεαπόλεως Βοιτών

Η ΣΕΛΙΣ

Την κοριτσάτισσα

ΑΥΤΟΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

«Για να ολοκληρωθώ ή νίκη μας και να σταθήτε στο ύψος της μεγάλης σας αποστολής πρέπει να αυτοπειθαρχήτε».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

«Κάθε άνθρωπος, λέγει ο Ντισραέλι, έρχεται στον κόσμο για να κάνει ό,τι του άρεσει, αρκεί να του άρεση πραγματικά». Από πρώτης όψεως ή σοφία αυτή του Ντισραέλι μάς εκπλήσσει. Είναι αλήθεια, πώς αν πάρη κανείς τη σκέψη αυτή χωρίς να την εξετάση στην βαθύτερη της έννοια, θα πέση σε βάλτο, θα χαθή. «Να κάνει ο άνθρωπος ό,τι του άρεσει» είναι πολύ επικίνδυνο. Ξέρουμε πώς στον άνθρωπο και μάλιστα στον νέο άνθρωπο άρεσει πολλές φορές ή μάλλον τις πιο πολλές φορές, το κακό και ή άμαρτία. «Αν λοιπόν ακολουθήση τον κανόνα αυτόν θα βρεθώ μπασμένος στο λαβύρινθο του χαμού. Θα συνηθίσω να έχω γείτονα και σύντροφο το κακό και θα διαλέξω όταν βρεθώ στο σταυροδρόμι της Άρετης και της Κακίας, το δεύτερο.

Όμως ο Ντισραέλι προσθέτει: «Αρκεί να του άρεση πραγματικά». Και μέσα σ' αυτό το «πραγματικά» κείται ή λύσι του αινίγματος.

Νέο κορίτσι,

Η ψυχή σου είναι ανθος και λουλουδι, που αληθινά ποτέ δεν θέλησε το κακό και την άμαρτία πραγματικά. Μόνο ίσως κάποτε πλανήθηκε και παραστράτησε. Τώρα που ή ηλιόλουστη εποχή της εθνικής ανοίξης σου παρέχει τα μέσα για να ανοίξης τα μάτια και να διακρίνης το δρόμο, μην άμελήσης.

Ωφελήσου απ' τις προσπάθειες των ήγετών σου, άκουσε και νοιώσε τα λόγια του Άρχηγού σου.

Γίνου έσύ ή ίδια αγωνίστρια πρώτα ενάντια σ' όλους τους έχθρους που θρονιάστηκαν μέσα σου. Σιγά-σιγά, μά βέβαια, θάρρη μια μέρα, που θα τους νικήσης. Όλόκληρα τάγματα από κακίες, δλόκληρες φάλαγγες από άβουλες σκέψεις, δλόκληρες λεγεώνες από στρεβλές δόσεις.

Μάθε να ξεχωρίζης και να διακρίνης τις δονήσεις των αρμονικών ήχων, από το βούισμα και το ανακάτωμα των άρρυθμων και ύστερικών φωνών του έσωτεριού σου! Γι' αυτού δύναται να πνίγης τις δυσαρμονίες, αφίνοντας τη γλυκειά μελωδία ενός αληθινά ανθρωπίνου Είναι ν' απλώνεται χαϊδεύοντας την ψυχή σου.

Νέο κορίτσι,

Άφου ο μυθικός Όρφεας με τον αλλό του ήμέρωσε τα θηρία, πώς είναι δυνατόν έσύ με την ομορφιά της νεότητος σου να μη δαμάσης και νικήσης με την δροσιά της ανοιξιάς σου όλα τα κακά συναισθήματα, όλες τις χαμηλές επιθυμίες, που σε επιβουλεύονται; Πώς δεν θα μπορέσης να ξεριζώσης τα ζιζάνια από το ψυχικό σου περιβάλλον;

Αυτό θα πη αυτοπειθαρχία! Να κυριαρχήσης νικήτρα πάνω σ' όλες τις επικίνδυνες διαθέσεις, να φθάσης τροπαιοφόρα στις βαθιές ρίζες του ήθικου και πνευματικού σου κόσμου παραμερίζοντας και καίγοντας τα βάτα και τ' άγκάθια.

Τότε θα γίνης ίκανή για μια εύτυχισμένη ζωή, γιατί όλες σου οι πράξεις θάβναι καλοζυγισμένες, τότε θα αποτελέσης το γερό στύλο του σπιτιού και του Έθνους, τότε θα μπορής ανέμελα να κάνης ό,τι σου άρεσει, γιατί αυτό, που θα σου άρεση, θα είναι το καλό, κοσκιτισμένο από τη μακρά άσκηση προς την αυτοπειθαρχία.

Σ. Καρ.

* ΤΖΑΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ *

Τα τζάμια και οι καθρέφτες θαμπώνουν από τις σκόνης, το νερό της βροχής, τις μύγες κλπ. Πώς θα τα καθαρίζουμε; Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε πολλούς τρόπους με καλά αποτελέσματα.

Άφου αφαιρέσουμε τη σκόνη, μεταχειριζόμεθα ένα από τ' ακόλουθα μέσα:

1. Περνούμε τα τζάμια μ' ένα κουρέλι ελαφρά βρεγμένο και σκοπίζουμε με πανί στεγνό και μαλακό.

2. Χρησιμοποιούμε νερό με ξύδι ή νερό με λίγο οινόπνευμα για συνήθεις περιπτώσεις και νερό με Carbopate de sodium και με άμμωνία εις εξαιρετικές περιπτώσεις για τα πολύ λερωμένα τζάμια.

3. Με κιμωλία κονιοποιημένη, πολύ λεπτή. Τη διαλύουμε σε πολύ λίγο νερό. Όταν το μίγμα αυτό έτοιμασθώ καλά, βρέχουμε σ' αυτό ένα κομμάτι φανέλλα και περνάμε τους καθρέφτες ή τα τζάμια. Αφίνουμε να στεγνώσουν και κατόπιν τρίβουμε δυνατά μ' ένα πανί.

Πώς καθαρίζονται αι κηλίδες

Κηλίδες Ιωδίου.—Για τα λευκά υφάσματα, τα πανιά ή τα θαμβοακερά, σπουνίζουμε την κηλίδα και τα βάζουμε να στεγνώσουν. Για τα χρωματιστά υφάσματα πλένουμε την κηλίδα με ένα πανί βρεγμένο σε διάλυσι bisulfite de soude με νερό, έως ότου ή κηλίδς εξαφανισθώ. Κατόπιν ξεπλένουμε με ξυδόνερο (1 ξύδι, 3 νερό) και έπειτα με κρύο νερό. Το bisulfite de soude (υπόθειώδες νάτριο) πωλείται εις τα φαρμακεία. Με μια δραχμή παίρνετε 800 σάς χρειάζεται. Δοκιμάσατε.

2. Κηλίδες καφέ και σοκολάτας.—Όταν οι κηλίδες καφέ ή σοκολάτας είναι ακόμη νωπές, εξαφανίζονται με χλιαρό νερό και ακόμη και με κρύα σαπουνάδα. Σαπουνίζουμε ή βάζουμε στην άλυσιθα εκείνες που έπιμένουν. Εάν ή έներγεια της άλυσιθας είναι άνεπαρκής, δοτούμε τα κηλιδωμένα μέρη επί μερι-

4. Απλώνουμε στο τζάμι blanc d'Espagne μ' ένα πανί βρεγμένο. Αφήνουμε να στεγνώση και τρίβουμε άκοιούτως μ' ένα πανί μαλακό και στεγνό, που να μη βγάξη χνούδι ή με δέρμα ζαρκαδιού. Η μέθοδος αυτή παρουσιάζει πολλά μειονεκτήματα, ώστε να μη μπορούμε να συστήσουμε την χρήση της στα σπίτια. Σκοινίζει, αφήνει ίχνη λευκά στις γωνίες και ένιοτε μάλιστα χαρακώνει το γυαλί.

5. Όταν θέλουμε να καθαρίσουμε γρήγορα καθρέφτες ή τζάμια, μπορούμε ν' άρκεσθούμε εις ένα καλό πέρασμα με μια έφημερίδα τσαλακωμένη, άφου τη βρέξουμε και κατόπιν τα τρίβουμε με έφημερίδα στεγνή μέχρις ότου καθαρίσουν καλά.

Παρατήρησις: Μη πλένετε τα τζάμια όταν είναι έκτεθειμένα στον ήλιο, διότι το γυαλί θαμπώνει και λεκιάζει. Μη λησμονείτε ότι πάντοτε ξεπλένουμε με καθαρό νερό.

3. Κηλίδες ιδρώτος.—Αφίνουμε να μουςκέψουν οι κηλίδες πολλές ώρες σε σαπουνάδα ή νερό άμμωνιοϋχον. Πλένουμε και ξεπλένουμε. Η ακόμη πλένουμε σε μια σαπουνάδα δρυγνούχου ύδατος, εις την όποια προσθέτομεν 2 κουταλιές της σούπας perborate de soude σε μια λίτρα νερό. Εν ανάγκη έπαναλαμβάνουμε την ίδια εργασία. Τα άλλοιωμένα χρώματα ζωογονούνται με μερικές σταγόνες ξυδιού άναμειγμένες με 30 γραμμάρια χλωροφορμίου.

B. B.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ / Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πραγματικώς, αν φαινόταν καπνός, θα ήταν από καμινιά κατοικίας, κανένα καταυλισμό στο άκρογιάλι εκείνο. "Αρα το νησί τους θάταν κατοικημένο από Ιθαγενείς, ή από άγριους που θα ήλθαν με τις πιρόγες τους από την Αυστραλία, θ' αποβιβάσθην εκεί και θα ζητούσαν τώρα να φθάσουν στα ένδοξα. "Ω, μεγάλος κίνδυνος απειλούσε τους κατοίκους του Φελσενχάιμ, αν πατούσαν ποτέ αυτοί οι άγριανθρωποι στη Γη της Έπαγγελίας!

— Μά ποιά ακριβώς είδατε καπνό; ρώτησε ο κ. Ζερμάττ.

— Εκεί... απάνω από το τελευταίο άκρωτήριο αυτής της ακτής.

Κι' ο κ. Ουόλστον ξέδειχνε το ξσχατον όριον της ξηράς, σε απόστασι τριών περίπου λευγών, που από το σημείο αυτό χανόταν, γιατί έστριβε απότομα προς τα νοτιοδυτικά.

Ο κ. Ζερμάττ κι' οι γιοιό του πήραν το κυάλι καί, ό ένας κατόπιν του άλλου, κύτταξαν με μεγάλη προσοχή το μέρος που τους έδειξε ο κ. Ουόλστον.

— Δεν βλέπω τίποτα! είπε ο κ. Ζερμάττ.

— Τίποτα! είπε κι' ο Έρνέστος.

Ο Ουόλστον έπηρε πάλι το κυάλι καί, λίγες στιγμές ακόμη, ξανακύτταξε με τη μεγαλύτερη προσοχή.

— Όχι, είπε ύστερα. Δεν διακρίνω πιά καπνό. Θα ήταν κανένας σταχτερός ατμός, κανένα συννεφάκι πολύ χαμηλό, που τώρα διαλύθηκε.

Η απάντησι αυτή τους ήσυχασε. Όστούσο δεν έπαψαν να κυττάζουν προς εκείνο το μέρος. Άλλα δεν είδαν τίποτε για ν' ανησυχήσουν πάλι.

Η "Ελσιόσβετ", μ' όλα τα πανιά άνοικτά, έτρεχε σε μία θάλασσα ελαφρά κυματισμένη, που δεν έδυσκόλευε καθόλου την πορεία της. Στη μία μετά το μεσημέρι, πέρασε από τον όρμο του Ξιφία καί τράβηξε ίσια για τό "Ανατολικό Άκρωτήρι.

Στις τέσσερες το πέρασε κι' αυτό "Υστερ" από μία ώρα ήταν στον όρμο της Σωτηρίας καί περνούσε μπροστά από τό νησάκι του Καρχαρία. Τέλος, ύστερ' από τριανταπέντε λεπτά, οι έκδρομοί αποβιβάσθηκαν στο Φελσενχάιμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τεσσερεσήμισι μέρες, δηλαδή έκατον όκτώ ώρες, βάσταξε ή άπουσία των κατοίκων του Φελσενχάιμ.

Μπορούσε να παραταθή ακόμη, χωρίς να την αισθανθούν τα κατοικίδια ζώα, γιατί οι σταύλοι είχαν εφοδιασθή με τροφή για πολλές ήμέρες. Ο κ. Ουόλστον θα είχε καιρό να προχωρήση ως τα ριζώματα της βουνοσειράς που δεν άπείχαν πολύ από το νεροφράκτη. Πιθανώτατα μάλιστα θα

επρότεινε στον κ. Ζερμάττ να μείνουν τρεις-τέσσερες ακόμη μέρες στο στόμιο του Μόντροζ, αν ή βάρκα δεν άπαντούσε τό εμπόδιο εκείνο.

Όστόσο, ή έκδρομή τους δεν έγινε άνώφελα. Με την πινάσσα, μπόρεσαν να παρατηρήσουν την άνατολική ακτή σ' ένα διάστημα δέκα λευγών από τό "Ανατολικό Άκρωτήρι. Άλλο τόσο διάστημα είχαν επισκεφθή στα βορεινά, ως τον όρμο των Μαργαριτών, καί τόσο μόνο ήξεραν από την περιμετρο του νησιού. Το άλλο της μέρος, στα δυτικά καί στα μεσημβρινά, πώς ήταν; Τι όπι παρουσίαζε; Είχε χώρες εύφορες ή άγονες; Αυτό οι δυο οικογένειες θα τό μάθαιναν αν έκαναν με την πινάσσα όλο τό γύρο της Νέας Έλβετίας ή αν άνέβαιναν στην κορυφή των βουνών.

Φεύγοντας ο "Ξιφίας" θα μπόρεσε βέβαια να πάρη από τό πέλαιο τό σχήμα καί τις διαστάσεις της Νέας Έλβετίας. "Ωστε κι' αν άποτύγχανε ή έκδρομή που έσχεδιάζε ο κ. Ουόλστον, θα μπορούσαν οι άποικοι να πληροφορηθούν γι' αυτά όλα όταν θα γύριζε ή άγγλική κορβέττα.

Τώρα, για έπτά-όκτώ έβδομάδες, θ' άπασχολούσαν όλες τις ώρες των άποίκων οι εργασίες του θερισμού, του τρύγου, της συγκομιδής, του άλωνίσματος. Ο κ. Ζερμάττ κι' οι σύντροφοί του δεν έπρεπε ν' αναπαυθούν ούτε μία ήμέρα, αν ήθελαν να εξασφαλίσουν τά προϊόντα καί να γεμίσουν τις άποθήκες πριν να τους βρής ο χειμώνας.

Καί πρώτα-πρώτα οι δυο οικογένειες άφησαν τό Φελσενχάιμ κι' έπέρασαν στο Φαλκενχόρστ. "Ετσι ήταν πιο κοντά στο Βάλντεγκ, στο Τσοούκερτοπ καί στο Πρόσπεκτ-Χίλ. Η θερνή τους κατοικία ήταν κι' άνετη κι' ευρύχωρη άφότου έπρόσθεσαν τά καινούργια δωμάτια στις γιγαντιαίες ρίζες της μανκλιέρας, έκτός από τό έπάνω πάτωμα, τόσο ευχάριστο μέσα στα πυ-

κνά φυλλώματα. Στη βάση του δένδρου είχαν κάμει καί μία μεγάλη αύλη για τά ζώα, με σταύλους, με ύπόστεγα καί μ' ένα άδιαπέραστο φράκτη από μπαμπού κι' άγκάθια.

Περιττό να περιγράψουμε λεπτομερώς όλες εκείνες τις άγροτικές εργασίες, που τελείωσαν στο διάστημα των δυο μηνών. "Ας σημειώσουμε μόνο ότι χάρις στο ξεχειλίσμα της λίμνης των Κύκνων που την έτρεφε άφθονα τό κανάλι, ή παραγωγή είχαν αυξήσει σημαντικά. Το μέρος εκείνο της Γης της Έπαγγελίας θα μπορούσε να τρέφη καμινιά έκατοστή άποίκους.

Είχαν ακόμη να προφυλάξουν τά κτήματα από τις άτμοσφαιρικές διαταράξεις, τις βροχές καί τους άνέμους, που θα διαρκούσαν όκτώ έννιά έβδομάδας. Οι καγκελλόπορτες των φρακτών καί των περιτειχισμάτων, οι πόρτες καί τά παράθυρα των κατοικιών, κλείσθηκαν καλά καί στερεώθηκαν. Το ίδιο έγινε στα παραπήγματα, στις άποθήκες, στους σταύλους, στα κοττέσια, που οι δίποδες ή τετράποδες κάτοικοί τους ήταν αρκετά πολυάριθμοι, ώστε να μη μπορούν να μεταφερθούν στο Φελσενχάιμ.

Έκαμαν ό,τι έπρεπε καί στα νησάκια της Φάλαινας καί του Καρχαρία, που ήταν περισσότεροι έκτεθειμένα στις θύελλες. Το πρώτο μάλιστα, με τις πολύτιμες φυτείες του, έπρεπε να τό βρής σε καλή κατάστασι ή Τζένη, άφου ήταν όλο δικό της. Όσο για τό νησάκι του Καρχαρία, που είχε τό κτηνοτροφείο με τις άντιλόπες, διάφορες άποθήκες, τό πυροβολείο καί τό κοντάρι της σημαίας, έστοίχισε αρκετή εργασία στους άποίκους για να προφυλαχθούν όλ' αυτά.

Την ήμέρα που πήγαν εκεί, ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ έρριξαν τις δυο συνησάμενες κανονίες. Άλλ' αυτή τη φορά δεν τους άποκριθηκαν από τη θάλασσα, όπως προό έξη μηνών, όταν είχε πάει ο "Ξιφίας".

Υστερα, που ξαναγέμισαν τά κανόνια, ο Τζάκ έφώναξε:

— Σε τρεις μήνες, θ' άποκριθούμε μεϊς στον "Ξιφία", που θα χαιρετήση τη Νέα Έλβετία. Καί με πόση χαρά θα του ρίξουμε αυτές τις δυο κανονίες!

"Ετσι έφθασαν τά μέσα του Μάη κι' άρχισαν τά πρώτα συμπτώματα της έρχομένης κακοκαιρίας. Το βράδυ, στη δύσι του ήλιου, ο ούρανός άρχισε να σκεπάζεται με καταχνιές, που πύκνωναν από μέρα σε μέρα. Ο άνεμος έτεινε να γίνη άνατολικός κι' όταν φυσούσε από εκείνο τό μέρος, ή θάλασσα κτυπούσε με τά κύματά της τό νησί.

Πριν κλεισθούν στο Φελσενχάιμ, ο κ. Ζερμάττ, μία από τις τελευταίες ήμέρες του Μάη, θέλησε να κάμουν μία έκδρομή στο "Εμπερφουρτ, για να ίδούν αν ή βουνοσειρά του Φρα-

— Δεν βλέπω τίποτα, είπε ο κ. Ζερμάττ.

γμοι ήταν πραγματικώς προπύργιο κατά των θηρίων. Στην έκδρομή αυτή θα λάβαιναν μέρος ο κ. Ουόλστον κι' ο Τζάκ. Τίποτε άναγκαιότερο παρά να προλάβουν μία έπίδρομή, που θάταν καταστρεπτική για τις φυτείες.

Τό κτήμα του "Εμπερφουρτ, τό πιό άπομακρυσμένο άπ' όλα, βρισκόταν σε απόστασι τριών λευγών από τό Φελσενχάιμ.

Οι τρεις έκδρομοί, καθάλλα ο ένας στο βόνασο, ο άλλος στον δναγρο κι' ο τρίτος στο καμηλοπούλι, έφθασαν εκεί σε δυο ώρες. Οι φράκτες βρέθηκαν σε καλή κατάστασι. Χρειάσθηκε όμως να όχυρώσουν με μερικές χοντρές τραβέρσες τό άνοιγμα του Φαργμοι. "Ετσι μόνο δεν θάχαν να φοβηθούν την εισβολή κανενός σαρκοβόρου ή παχύδερμου.

"Άλλως τε δεν είδαν ούτε ίχνος θηρίου, προς μεγάλη λύπη του Τζάκ. Γιατί ο νεαρός κυνηγός είχε την έλπίδα να συλλάβη τουλάχιστο ένα μικρό έλέφαντα, για να τον έξημερώση, καί να τον χρησιμοποιήση σε πολλά.

Επί τέλους, στις 25 του Μάη, με τά πρωτοβρόχια, οι δυο οικογένειες άφησαν όριστικώς τό Φαλκενχόρστ κι' έγκατεστάθην στο χειμωνιάτικο Φελσενχάιμ.

Δύσκολα θα μπορούσε να βρεθής όπουδήποτε κατοικία περισσότερο προφυλαγμένη, αλλά καί περισσότερο ευχάριστη. Πόσοι έξωραϊσμοί είχαν γίνει από την ήμέρα που ο Τζάκ άνακάλυψε κεινή τη σπηλιά! Το ευρύχωρο σαλόνι, με τά έπιπλα που είχαν βγάλει από τό "Λάνδλорδ", οι κρεβάτοκάμαρες, ή κουζίνα, οι άποθήκες, όλα στην έντέλεια. Πάνω από τά δωμάτια ήταν ταράτσα, όπου άνέβαινε κανείς από δυο μονοπάτια σά σκάλες, καί μπροστά μία στοά με γυρτή στέγη, που την ύποστήριζαν δεκατέσσερις κολώνες από μπαμπού. Στις κολώνες αυτές ήταν περιπεπλεγμένοι κισσοί κι' άλλα δενδράκια που μοσχοβολούσαν πιπέρη καί βανίλλια.

Από τ' άλλο μέρος της σπηλιάς, δίπλα στο ρέμα των Τσακαλιών, ήταν το περιβόλι του Φελσενχάιμ. Τριγυρισμένο από φράκτη έγκραθωτό, χωριζόταν σε λαχανόκηπο, σε άνθόκηπο καί σε δενδρόκηπο, με λεμονιές, πορτοκαλιές, φυτικές, άμυγδαλιές, καρυδιές κι' άλλα όπωροφόρα. Όσο για κερασιές, άχλαδιές, συκιές καί τά λοιπά δένδρα των ευκράτων κλιμάτων της Εύρώπης, άπ' αυτά εύρισκε κανείς στη μεγάλη δενδροστοιχία που έφθανε ως τό Φαλκενχόρστ.

Δώδεκα χειμώνες είχε περάσει ή οικογένεια στη σπηλιά εκείνη καί ποτέ δεν ένωχλήθηκε ούτε από τον άνερα, ούτε από τη βροχή, ούτε από τη θάλασσα. Τώρα θα περνούσε κι' άλλον ένα, αλλά με καινούργια συντροφιά. "Ελειπαν ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος κι' ή Τζένη" είχαν προστεθή ο κ. Ουόλστον, ή γυναίκα του κι' ή κόρη όλων!

Από τις 25 του μηνός, οι βροχές δεν έπαυαν. Καί ήταν βροχές ραγδαίες, με δυνατό άνεμο καί με τρικυμία. Κάθε έκδρομή ήταν τότε άπαγορευμένη.

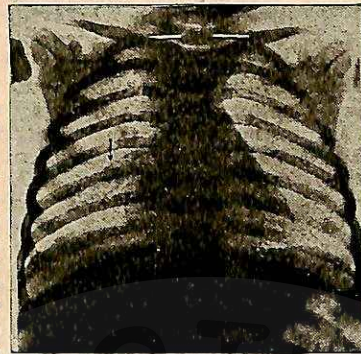
(Ακολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Τι είναι άδένες καί τι άδενοπάθεια

Δ' Θεραπεία της άδενοπαθείας

Η Θεραπεία της φυματιώδους άδενοπαθείας είναι, έφ' όσον βέβαια βοηθήσουν τό γιατρό οι άρρωστοι καί ιδίως οι γονείς, τό ευκολώτερο πράγμα. "Αμα φοβούνται να κάμουν ένέργια για να μη κλάψη ο Μίμης, τότε είναι έπόμενον να κλάψη ή μαμά. "Ας ακούσουμε όμως καλλίτερα τό λαό που λέγει «κάλλιο να κλάψη τό παιδί παρά ή μάνα». Το παιδί λοιπόν θα ύποβληθής σε μία έντονη Θεραπεία καί άνάλογη με τάς δυνάμεις της οικογενείας. Φαγητό άφθονο καί θρεπτικό, "Όταν δεν έχωμε κρέας θα τρώμε φασόλια, όταν μās λείπη τό ψάρι, θα τρώμε μπακαλιάρο, όταν δεν μπο-

Ακτινογραφία βρέφους 1 έτους πάσχοντος εξ άδενοπαθείας φυμ. (Τό τόξον μās δεικνύει τους διωγκωμένους άδένες).

ρούμε να πάρουμε αρνάκι ή κοτόπουλο, θα παίρνουμε γίδα, μάγουλο από μοσχάρι ή καί ποδαράκια. "Εκείνο που μās ένδιαφέρει είναι να τρώμε καλά, δηλαδή να δουλεύη κουτάλι καί όχι ξηροφαγία. Πρέπει να έννοήσωμε καλά όλοι ότι στην "Ελλάδα, ούτε υπήρξε ποτέ ούτε υπάρχει φτώχεια, αλλά μόνον φτώχεια μυαλού.

"Όταν μās φέρνουν την τελευταία στιγμή τά παιδιά τους στο νοσοκομείο καί εις παρατήρησίν μας, μās ά-

τά παιδιά τους στους κινηματογράφους ή τά θέατρα, ακόμη δε καί βρέφη στην άγκαλιά της μάνας των. "Επειτα ή έκλογη της έξοχής κατά τό καλοκαίρι! Νά ένα ζήτημα που κατήντησε σπουδαίο καί άπασχολεί συνεχώς γιατρούς καί κόσμο καί για τό όποιο δεν θα έφθασαν να γράψουμε όλες οι σελίδες της «Νεολογίας» μας. Με λίγα λόγια ίδου τό ζήτημα της έξοχής: Για μία οικογένεια πτωχή, ή καλλίτερα έξοχη είναι τό σπίτι της, δηλ. ή τάξις καί ο ρυθμός, διότι αυτά κυρίως γιατρεύουν τό παιδί καί όχι ή σκηνή, ή μπαράγκα, τό πεύκο, τό μπρίκι, οι ντουμάτες καί οι μυίγες. "Όχι! τό παιδί πρέπει να ζή ήσυχά καί να τρώγη συστηματικά καί ιδίως

τό καλοκαίρι που κουράζεται υπερβολικά από τά παιχνίδια ή τά μπάνια. Πόσα παιδιά καί ιδίως άδενοπαθή δεν μās έρχονται χειρότερα τό φθινόπωρο καί σου λένε ότι τά έβλαψε ή θάλασσα ή τό βουνό. "Απ' αυτό κύριως προέρχεται ή διχογνωμία τόσο του κόσμου που δεν ξέρει, όσο καί πολλών γιατρών που δεν δίνουν την άπαιτούμένη προσοχή. Για έναν που μπορεί να πάη έξοχη τό ζήτημα της έξοχής

είναι άπλό. "Εάν τό παιδί έχη άδενοπάθεια που άπεδείχθη με την μέθοδο Πίρκε καί την άκτινογραφία, τό ωφελεί τόσο ή θάλασσα όσο καί τό βουνό. "Εάν μαζί με την άδενοπάθεια έχη καί βρογχίτιδα, όττίτιδα, έστια καί χρονία καί είναι αδύνατο, τότε μακριά από τη θάλασσα, ένδεικνύται τό πεύκο. "Εάν τώρα ή οικογένεια δεν μπόρη να τρέχη στο γιατρό καί για την έξοχη ακόμη, αν καί είναι ζωτικών ζήτημα για τό παιδί, τότε τό βουνό θα ωφέληση 100 %.

"Ελπίζω με τό ζήτημα της έκλογής της έξοχής να άσχοληθώ πάλιν πρό του θέρους, όποτε καί θα έπεκταθώ περισσότερον.

Η φαρμακευτική Θεραπεία είναι ζήτημα καθαρώς Ιατρικόν, θα εξαρτηθή δε από τον όργανισμό του άρρώστου.

Τελειώνοντες έχομεν να παρακαλέσωμε θερμώς τους άναγνώστες μας να διαβάσουν άλλην μίαν φοράν καί προσεκτικά τά προηγούμενα άρθρα μας, ώστε να κατανοήσουν τελείως τό ζήτημα της άδενοπαθείας καί των άδένων.

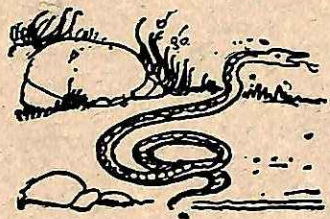
Μπαμπούρης
Παιδιάτρος

Έχιδνα

Τώρα που ο κόσμος αρχίζει να ξεχύνεται στις έσοχες για ν' αποφύγει το φοβερό καμίνι της Αθήνας, ας πούμε λίγα για την Έχιδνα ή την όχια, όπως την ονομάζει ο λαός, το συχαμερό αυτό έρπετό, που γίνεται πολλές φορές άφορμή να γυρίσωμε μη θέλοντας.

Έχιδνών υπάρχουν πολλά είδη. Κυριότερα, όμως, είναι η «άσπις» και η «πελιάς». Η πρώτη είναι πιο επικίνδυνη από τη δεύτερη. Το δάγκωμά της μπορεί να επιφέρει τον θάνατο μέσα σε λίγες ώρες.

Το μήκος της «άσπιδος» είναι 75-80 εκατοστά του μέτρου, το κεφάλι της τριγωνικό και λεπιωτό, όπως

και όλο της το σώμα. Δυό γραμμές μαύρες σχηματίζουν επάνω στο κεφάλι της ένα αναστραμμένο Λ. Το χρώμα της δεν είναι πάντα το ίδιο. Το πιο συνηθισμένο είναι το πυρρό με μαύρα στίγματα. Η «άσπις» είναι άπαισία στην όψη, με έκφραση μεγάλης κακίας. Η κόρη των ματιών της είναι κάθετος.

Η «πελιάς» είναι πιο κακή από την «άσπιδά». Το μήκος της δεν υπερβαίνει τα 45 εκατοστά του μέτρου. Το χρώμα της είναι μελανό σταχτί ή κοκκινωπό με μία μαύρη τρεμουλιαστή γραμμή επάνω στη ράχι. Επάνω στο κεφάλι της έχει, όπως και η «άσπις», ένα μαύρο Λ αναστραμμένο.

Η όχια αγαπάει ιδίως τους ξερούς τόπους, τους χέρσους άγρους, τα ήλιόλουστα μέρη των δασών και τα πετρώδη μέρη. Φωλιάζει κάτω από πέτρες, παραφυλάει και προφυλάσσεται.

Ο καλλίτερος μεζές για την Έχιδνα είναι τα τρωκτικά και ιδίως τα ποντίκια και οι άρουραϊοι. Της αρέσουν επίσης και τ' αυγά των πουλιών.

Η όχια επιτίθεται, όταν περάσης πάνω από την φωλιά της, όταν την πατήσει κατά λάθος ή όταν καταλάβει πως θέλεις να της κάνης κακό.

Η ανδρεία Έλληνική ψυχή, διά μέσου των αιώνων, από τους αρχαιότερους χρόνους, υπήρξε χορηγός εις άφθονον ύλικόν, διά να γραφούν αι ωραιότεραι σελίδες εις την μακράν ιστορίαν της Έλληνικής φυλής. Έξοχα υποδείγματα φιλοπατρίας, ήρωϊσμού, αυτοθυσίας, ανδρείας και καρτερίας, δεν έπαισαν ποτέ να λαμπρύνουν το Έλληνικόν στερέωμα και να κινούν τον θαυμασμόν όλου του κόσμου. Δεν είναι δέ μόνον άνδρες εκείνοι, που έθυσιάσθησαν εις τον βωμόν της ελευθερίας, αλλά και γυναίκες. Και δεν ήτο δυνατόν να γίνη διαφορετικά. Διότι μόνον από γυναίκες λεβέντισσες θά ήτο δυνατόν να προέλθη μία γιγαντομάχος γενεά και μόνον γυναίκες καρτερόψυχες και ανδρείες θά ήμπορούσαν να αναθρέψουν τους ήρωας που με το αίμα των έδόδεσαν την Έλληνικήν πατρίδα. Έξέχουσαν θέσιν εις το Έλληνικόν αυτό Πάνθεον των ηρωίδων γυναικών έχει η ιστορία της Σουλιώτισσας Δέσπας.

Στους μεγάλους αγώνες των Σουλιωτών προς τους Τούρκους αι οικογένειαι των Σουλιωτών κατέφευγον εις διάφορα μέρη, μακριά από το πεδion του πολέμου. Έτσι, αρκετές οικογένειες είχαν καταφύγει σ' ένα χωριουδάκι, μεταξύ Πάργας και Πρεβέζης, κοντά στη θάλασσα, επτά ώρες μακριά από το Σούλι, στη Ρανιάσα. Ήσαν μόνον γυναικόπαιδα. Οι Τούρκοι, έπειτα από το Ζάλογκο, άφου άφάνισαν τους Σουλιώτες, έπέπεσαν έναντίον των άπροστατευτών γυναικοπαίδων της Ρανιάσας με άγριότητα και έσφαζαν και ήχμαλώτιζαν.

Στο χωριουδάκι αυτό ήταν και η οικογένεια του Σουλιώτου Γεωργάκη Μπότση, η οποία έμενε σ' έναν πύργο, που ήταν εκεί. Η οικογένεια άπετελείτο από την Δέσπω, σύζυγον του Γεωργάκη Μπότση, δύο θυγατέρες της, δύο νύφες της και έξι μικρά έγγονάκια, τρία άρσενικά και τρία θηλυκά. Άνδρας κανέναν.

Η Δέσπω, άμα είδε την άπροσδόκητον επίθεσιν των Τούρκων, έκλεισθη με τις

κόρες της, τις νύφες και τα έγγονάκια της στον πύργο και άρχισε τον πόλεμο... Το λαϊκό τραγουδι μ'ας λέει:

«Άχος βαρύς άκούγεται, πολλά [τουφέκια πέτουν, μήνα σέ γάμο πέφτουν μήνα σέ [χαροκόπι, Ουδ' σέ γάμο πέφτουνε κι' ουδ' [σε χαροκόπι. Η Δέσπω κάνει πόλεμο με νύφες, Άρσενιά, την πλάκωσε στού [Δημουλά τον πύργο.

Οι Τούρκοι πολιορκούν τον πύργο. Στενοχωρούν πολύ την ήρωϊκήν οικογένειαν και προτείνουν στην Δέσπω να παραδοθή.

Γι'ωργαίνα, ρίξε τάρματα, δ'εν είν' εδ'ω το Σούλι, Έδ'ω'σαι σκιάδα των Τουρκών, [σκιάδα των Άρσενίων.»

Ο αγών γίνεται με πείσμα, με λύσσα. Η Δέσπω βλέπει ότι δεν θά μπορούσαν να σωθούν από τα χέρια των Τούρκων. Κράζει τις νύφες και τις θυγατέρες της και τις έρωτά τι θέλουν: να παραδοθούν στους Τούρκους και να γίνουν δούλες σ' αυτούς ή να αποθάνουν ελεύθερες; Όλες, με μία φωνή, άπεκρίθησαν ότι προτιμούν να αποθάνουν παρά να πένουν στα χέρια των έχθρων και να γίνουν δούλες των. Ήλθε τότε η στιγμή των μεγάλων αποφάσεων...

Ο Λεωνίδας στις Θερμοπύλες έβροντοφώνησε στον Ξέρξη το πολυθρύλητον «μολών λαβέ». Η ιστορία επαναλαμβάνεται... Η Δέσπω, κατά την μεγάλην αυτήν στιγμήν, έκσφενδονίζει κατά πρόσωπον των άγρών πολιορκητών της την υπερήφανον άπάντησιν:

«Το Σούλι κι' αν προσκύνει, κι' αν τούρκεψεν ή Κιάφα, Η Δέσπω άφεντες λιάπηδες δ'εν έκανε, δ'εν κάνει.

Σύρει εις το μέσον του πύργου το κιβώτιον που περιείχε πυρίτιδα, τοποθετεί γύρω από αυτό τις θυγατέρες, τις νύφες και τα έγγονάκια της, λαμβάνει άναμμένον δαυλόν, φέρει αυτόν εις την πυρίτιδα και διά μιάς άνετινάχθησαν εις τον άέρα, όλοκαύτωμα εις τον βωμόν της ελευθερίας...

Δαυλ' στο χέρι άρπαξε, κόρες [και νύφες κράζει, «Σκιάδες Τουρκών μη ζήσουνε, [παιδιά μου, άγκαλιασθήτε». Χίλια φουσέκια ήταν εκεί κι' αόλη φωτιά τους βάζει. Και τα φουσέκια άνάψανε κι' δ[λας φωτιά γενήκαν.

Βούλα Γ. Βασιλειάδου

Οι Λάπωνες αυτοκαλούνται «Ζάμε», δηλαδή άνθρωποι των έλών. Είναι υπέρηφανοι για το όνομά των και τον τρόπο της ζωής των, ιδίως από τότε που έπαυσαν άμυνόμενοι έναντίον των Σκανδιναβών και των Φινλανδών. Πλούτος των είναι τα κοπάδια των ίππελάφων, τα όποια άριθμούν πολλές χιλιάδες ζώα.

Οι Λάπωνες δεν είναι πτωχοί, μερικοί μάλιστα είναι πολύ πλούσιοι, διότι κατασκευάζουν μόνι των ότι χρειάζεται, ό δέ πλανόδιος έμπορος δεν κερδίζει πολλά από αυτούς. Το πολύ ν' αγοράση κάποτε ή φιλάρεσκη γυναίκα κανενός φυλάρχου μία παρδαλή κορδέλλα, ένα κομμάτι ύφασμα ή ν' αγοράσουν οι άνδρες δυατό ρακί για να μεθύσουν. Άλλ' αυτό άπαγορεύεται...

Έτσι, τα χρήματα που ό αρχηγός της οικογενείας εισπράττει από την πώλησιν των ίππελάφων, και εκείνα που κερδίζουν οι γυναίκες και τα παιδιά από το έμποριο των άραιων δερμάτων ειδών, που κατασκευάζουν κατά τις μακρές χειμερινές ήμέρες, μένουν άνέπαφα. Οι Λάπωνες προτιμούν να πληρώνονται εις χρυσόν, τον όποιον τοποθετούν άμέσως εις ένα δερμάτινο σαλινόπαπουτσο, και το θάπτουν.

Τάς περιπλανήσεις των οι Λάπωνες έπιχειρούν οικογενειακώς. Κάθε αρχηγός οικογενείας φροντίζει για τους δικούς του, άναλαμβάνει κάθε εύθύνη, αλλά τις βαρειές δουλειές, έκτός από το κυνήγι και το ψάρεμα, τις κάνουν οι γυναίκες. Αυτές άλμύγουν και σφάζουν τας ίππελάφους, έτοιμάζουν το καπνιστό και το στεγνό κρέας για τον χειμώνα, ράπτουν από μάλλινα ύφασματα γούνες και δέρματα τα φορέματα και πανταλόνια. Το μακρύ και ζεστό γούνινο παλτό, που πολλές φορές γίνεται από δέρμα πολικής άρκτου, κυρίως το φορούν οι άρχηγοί διότι θεωρείται αρκετά μεγάλο κατόρθωμα το να φενύσουν πολιική άρκτο. Κι' αν συμβή αυτό, το δέρμα το προσφέρουν εις τον άρχηγό τους, κι' εκείνος αποφασίζει να το κρατήση ή, εάν

έχη άλλο, να το αφήση εις τον κυνηγό. Από το δέρμα της φώκης κάμνουν παπούτσαι, τα όποια στολίζουν με λουριά δερμάτινα.

Παιδιά γεννιούνται πολλά. Από της βρεφικής άκομή ηλικίας των τα παιδιά σκληραγωγούνται, για να μπορέσουν ν' άνθέξουν στη σκληρή ζωή που τα περιμένει. Τα βρέφη των Λάπωνων, μέχρις ότου μπορέσουν να περπατήσουν μόνι τους, φέρονται από τις μητέρες των δεμένα στους ώμους. Ύστερα, μόλις άναπτυχθούν, μεγαλώσουν λιγάκι, κάθε φροντίδα γι' αυτά παύει. Μεγαλώνουν μόνι των, τριγυρίζουν άνάμεσα στα κοπάδια, γνωρίζουν κάθε ζώον, είναι δε καλοί φίλοι μ' όλα τα ζώα. Όταν κάποτε κανένα παιδάκι δεχθή καμμία κλωτσιά άπ' αυτά, δεν βγάζει φωνές, αλλά πνίγει τον πόνο του γιατί ξέρει ότι κανείς δεν θ' άσχοληθή μ' αυτό.

Το καλοκαίρι είναι μικράς διάρκειας, αλλά αι ίππελάφοι που πάχυναν και μεγάλωσαν, μπορούν να βγάλουν τον χειμώνα.

Μιά μέρα πάλιν ή πεδιάς άντηχεί από τις φωνές των άνδρων: Έρχεται ό χειμώνας και ή πορεία προς νότον αρχίζει. «Πουόρις, πουόρις», προχωρείτε, προχωρείτε... Είναι το σύνθημα της έκκινήσεως, και όλοι, άνδρες, γυναίκες, παιδιά και ζώα κατευθύνονται προς νότον, εις τις στέπες, έως ότου ξανάρθη το καλοκαίρι...

Οι πορείες των αυτές διαρκούν πολλές ήμέρας, διασχίζουν μεγάλας άποστάσεις, με άξιοζήλευτη δμωσ τάξη και πειθαρχία. Κανένα άτύχημα δεν συμβαίνει στο δρόμο, ή μάλλον πολύ σπανίως οι άρχηγοί προσέχουν για τέτοιο πράγμα. Για όλα οι γηραιότεροι με την άλάνθαστη πείρα των προμαντεύουν τις καταιγίδες, τις κακοκαιρίες και οδηγούν σε άσφαλές μέρος τα καραβάνια των για να προφυλαχθούν. Όλοι ύπακούουν εις τους άνωτέρους των και μία παραδειγματική τάξι βασιλεύει στον περιεργον ρυθμό της ζωής των.

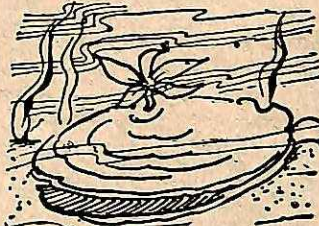
μ. ν. κ.

Όντα χωρίς μυαλό

Υπάρχουν μερικά όντα στο ζωϊκό βασίλειο, τα όποια, ενώ δεν έχουν έγκέφαλο και νευρικό σύστημα, όστόσο σκέπτονται σαν σοφοί! Ένα από τα καταπληκτικά αυτά πλάσματα της φύσεως είναι και ή άνευμύνη της θαλάσσης.

Το υδρόβιο αυτό δν έγκαθίσταται και παραμένει άκίνητο στα στάσιμα νερά. Πολλές φορές όμως θά το δούμε να φυλάη καρραούλι επάνω στις ράχες των διαφόρων όστράκων. Και τουτο, γιατί το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως το οδηγεί στο μέρος εκείνο για να τρώη τ' άποφάγια των όστράκων!

Ο Άγγλος φυσιοδίφης Όλιβερ Πάικ πήρε κάποτε

μία άνευμύνη από τη ράχι ενός όστράκου και την έτοποθέτησε μακριά του. Το όστρακο όμως που άντελήφθη την έγκατάλειψι του από την άνευμύνη, έκανε ένα γύρο και μόλις την άντελήφθη έτρεξε κοντάτης. Υπάρχουν επίσης μερικά είδη όστράκων, που τους άρέσει να έχουν πάντα μία άνευμύνη στη ράχι τους και τουτο γιατί ή παρουσία της εκεί τα προφυλάσσει από διαφόρους έχθρους.

Έτσι, κάθε φορά που πλησιάζει το άνύποπτον όστρακο ένα μεγάλο ψάρι, ή άνευμύνη, που το άντισταμύθεται, είδοποιεί το όστρακο κι' εκείνο κλείνει άμέσως έρμητικά.

Εάν το όστρακο τύχη να χάση τον προστάτη του, άμέσως θ' άναζητήση έναν άλλον. Και είναι πολύ ενδιαφέρον να παρακολουθή κανείς τα όστρακα αυτά να σηκώνουν με τρυφερότητα και προσοχή τις άνευμύνες από τα στάσιμα νερά, να τις τοποθετούν στη ράχι τους και να τις κρατούν εκεί καλά, έως ότου προσκολληθούν γερά!

Φυσικά, ύφιστανται την τύχη του όστράκου κι' έτσι όχι σπάνιες φορές βρίσκουμε επάνω στα όστρακα που ψαυίζουμε από την αγορά, υπολείμματα της άνευμύνης που έπεσε θύμα του καθήκοντος...

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Μία διψασμένη δρομάς (είδος καμήλας) μπορεί να πιή σ' έξη λεπτά, χωρίς καμμία διακοπή, έδωμήντα λίτρες νερού.

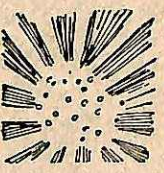
Στις άκτές της Χιλής υπάρχουν μερικά είδη φυκιών, που το μήκος τους φθάνει και ύπερβαινει πολλές φορές τα τριακόσια μέτρα!

Στην Κεϋλάνη ό πάρχει ένα πουλί, ράπτης που κατασκευάζει τη φωλιά του συρράπτον δύο φύλλα δένδρου με ίστούς άράχνης.

Στη Βραζιλία τα μέλη μιας ήμια-γνήσις φυλής όταν πενθούν χτυπούν το σώμα τους με μαχαίρι και τρέχουν με γυνά πόδια στα καρφιά,

Τα ηλεκτρισμένα μόρια που εκπέμπει άδιακόπως ένας κόκκος ραδίου διατρέχουν εύκοι χιλιάδες χιλιόμετρα κατά δευτερόλεπτον.

Κατ' έτος συγκομίζουν εις όλόκληρον την Γαλλίαν άνω των έκατόν πενήντα έκατομμυρίων χιλιογράμμων μήλων.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

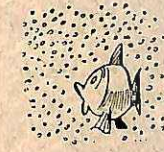
Μερικές κόττες της Αυστραλίας, κατά τις μεγαλύτερες από τις συνηθισμένες, γεννούν μέχρι διακόσια σαράντα αυγά τον χρόνο.

Ένας παπαγάλος που ζυγίζει 134 γραμμάρια σηκώνει με τη μύτη του ένα κλουδί βάρους 3 κιλών.

Οι ρίζες ενός αινωδίου δένδρου της Καλιφορνίας περνούν κάτω από την κοίτη ενός ποταμού και φθάνουν στην αντίπεραν όχθη.

Το πράσινο χρώμα της Βαλτικής θαλάσσης, το κίτρινο της Κίνας το χρώμα της Έρυθρας θαλάσσης όφειλεται στα φύκια.

Ένα από τα ώραιότερα διαμάντια του κόσμου, 136 καρατίων, είναι εκείνο που ήγοράσθη από τον Λουδοβίκου 15ου, αντί 2½ εκατ. φρ.

Το άγαλμα της Έλευθερίας που ύψουται στην είσοδο του λιμένος της Ν. Υόρκης έχει ύψος 26 μ. Η μύτη του έχει μήκος 1 μ. 12.

Στις 6 Μαρτίου 1521 ο Μαγγελάνος, ο πρώτος θαλασσοπόρος που έφθασε στον Ειρηνικό Ωκεανό, κάμπτοντας το ακρότατον σημείο της Νοτίου Αμερικής, έφθασε στις νήσους Μαριάννας της Πολυνησίας. Δέκα μέρες αργότερα, στις 16 Μαρτίου 1521, ανέκαλυπτε τις Φιλιππίνες νήσους.

Ο Μαγγελάνος, του οποίου το πραγματικό όνομα είναι Φερνάνο ντε Μαγκάλας, ήταν Πορτογάλος.

Λίγα χρόνια πριν, το 1517, εγκατέλειψε την πατρίδα του για να μεταβεί κοντά στον βασιλέα της Καστίλλης, τον μέλλοντα αυτοκράτορα Κάρολο 5ον, εις τὸν ὁποῖον ἐπρότεινε νὰ μεταβῇ στὰς νήσους Μολόκ, στὸν Εἰρηνικὸ, Θαλασσοπορῶντας πρὸς δυσμὰς ἀντὶ, ὅπως ἔκαμναν ἔως τότε, νὰ κάμῃ τὸ γύρο τῆς Ἀφρικῆς καὶ νὰ κάμῃ τὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος.

Τὸ σχέδιό του φάνηκε τόσο τολμηρό, ὥστε ὁ Κάρολος ὁ 5ος ἐδίστασε περισσότερο ἀπὸ ἓνα ἔτος νὰ τὸ ἀποδεχθῇ.

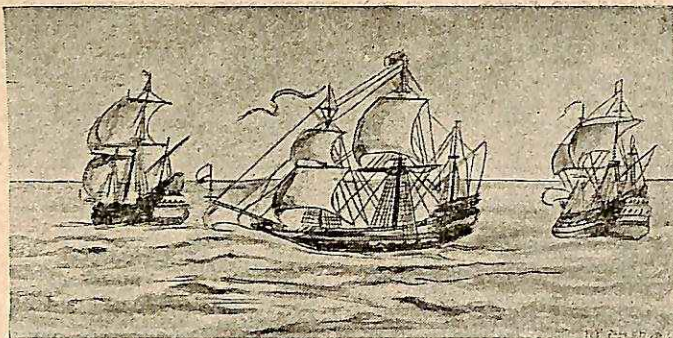
Τέλος, στὶς 22 Μαρτίου 1518, ἀνέθεσε στὸν Μαγγελάνο τὴν φροντίδα νὰ ὁργανώσῃ τὴν ἀποστολὴ του καὶ ἔθεσέ στὴ διάθεσί του πέντε πλοῖα.

Ἡ ἀναχώρησις ἐπραγματοποιήθη στὶς 20 Σεπτεμβρίου 1519. Τὰ πληρώματα τῶν πέντε πλοίων ἀνῆρχοντο συνολικῶς εἰς 265 ἄνδρας, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο καὶ δέκα τρεῖς Γάλλοι ναῦται.

Ὁ Μαγγελάνος, «γενικὸς κυβερνήτης» τοῦ στόλου, διοικούσε τὸ πλοῖο «Τρινιτάντ».

Τὰ ἄλλα πλοῖα ἐκυβερνῶντο ἀπὸ Καστιλιανούς πλοίαρχους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδέχθησαν μ' εὐχαρίστησι νὰ διοικούνται ἀπὸ ἓνα ξένον.

Λίγο μετὰ τὴν ἀναχώρησι, μπρὸς τὴν ἐχθρότητα ποῦ ἐξεδήλωναν οἱ ὑφιστάμενοί του, ὁ Μαγγελάνος ὑπεχρεώθη νὰ ρίξῃ στὰ δεσμὰ ἓνα ἐξ αὐτῶν γιὰ νὰ διατηρήσῃ ὄλον του τὸ κύρος, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ συκρατήσῃ τὰ πληρώματα ποῦ ἔδειχναν ἐ-

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

παναστασιακές τάσεις ἐναντίον του.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1519, ὁ μικρὸς στολίσκος ἔφθανε στὸν ὄρμο τοῦ Ρίο - νείρο. Μετὰ ἐξυνέχισε τὸ ταξεῖδι του πρὸς Νότον. Ἐνὰ τῶν πλοίων ἐναυάγησε σὲ μιά καταιγίδα, τὸ πλήρωμά του ὅμως ἐσώθη ὁλόκληρον.

Τὰ ἀπομείναντα τέσσαρα πλοῖα παρέπλεαν ἐπὶ ἐβδομάδας τὰ ἄγωνα καὶ ἔρημα παράλια, προσπαθούντα ν' ἀνακαλύψουν ἓνα πέρασμα πρὸς τὸν Εἰρηνικόν.

Τὰ τρόφιμα ἄρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται καί, ἐφ' ὅσον προχωροῦσαν πρὸς Νότον, τόσοι οἱ ναῦται δυσχεροῦντο περισσότερο.

Ἐν τῷ μεταξύ νέα στάσις ἐξεργάγη πάνω σ' ἓνα τῶν πλοίων καὶ ἀφοῦ οἱ ἐπαναστάτες ἐφυλάκισαν ἐκεῖνον ποῦ εἶχεν ὀνομασθῇ πλοίαρχος ἀπὸ τὸν Μαγγελάνον, ἀνέλασαν οἱ ἴδιοι τὴν διακυβέρνησιν τοῦ πλοίου, ἐστράφησαν πίσω καὶ ἐπείστρεψαν τὴν Ἰσπανία, ὅπου ἔφθασαν στὶς 6 Μαΐου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ὁ Μαγγελάνος δὲν εἶχε πιά μαζί του, παρὰ τρία μόνον πλοῖα. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ 1520, ἀφοῦ ἐξηρεῦνσε τὶς ἀκτές

«Ἐφθασαν στὸ ν' ἀπαιτήσουν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ συντρόφου των ἐκεῖνου, ποῦ εἶχε ριφθῇ στὰ δεσμὰ μετὰ τὴν ἐκκίνησί των καί, ἐπὶ κεφαλῇς ἐνὸς μέρους τοῦ πληρώματος, ἐπιτέθησαν ἐναντίον τοῦ Μαγγελάνου.

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Μαγγελάνος εἶχε μὲ τὸ μέρος του εὐαρίθμους πιστοὺς ὁπαδοὺς καὶ πολλὴ γρήγορα κατέστειλε τὴν ἀνταρσία. Δυὸ ἀπὸ τοὺς πλοίαρχους τοὺς ἐτυφέκισεν ἐπὶ τόπου, τὸν δὲ τρίτον τὸν ἐγκατέλειψε σ' ἓνα ἐρημικὸν μέρος.

Ἐκτοτε, ἀπληλαγμένος ἀπὸ κάθε περισπασμόν καὶ συγκεντρώνοντας τὴν ἐμπει-

στοσύνην ὁλοκλήρου πιά τοῦ πληρώματος, ὁ Μαγγελάνος ἐξυνέχισε τὴν ἀποστολὴν του, ἀκολουθώντας πάντοτε τὴν πρὸς Νότον πορείαν του.

Στὶς 21 Ὀκτωβρίου ἔφθασε στὸ νότιον σημεῖον τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου, στὴν εἰσοδὸ τῆς περιοχῆς, ἣ ὁποία σήμερα φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Μαγγελάνου.

Ἐν τῷ μεταξύ νέα στάσις ἐξεργάγη πάνω σ' ἓνα τῶν πλοίων καὶ ἀφοῦ οἱ ἐπαναστάτες ἐφυλάκισαν ἐκεῖνον ποῦ εἶχεν ὀνομασθῇ πλοίαρχος ἀπὸ τὸν Μαγγελάνον, ἀνέλασαν οἱ ἴδιοι τὴν διακυβέρνησιν τοῦ πλοίου, ἐστράφησαν πίσω καὶ ἐπείστρεψαν τὴν Ἰσπανία, ὅπου ἔφθασαν στὶς 6 Μαΐου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ὁ Μαγγελάνος δὲν εἶχε πιά μαζί του, παρὰ τρία μόνον πλοῖα. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ 1520, ἀφοῦ ἐξηρεῦνσε τὶς ἀκτές

Ὁ θαλασσοπόρος Μαγγελάνος.

τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, ἔφθασε στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἀνεκάλυψεν ἀλλήλο-διαδόχως πάμπολλα νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ καί, συγκεκριμένως, στὶς 6 Μαρτίου, τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μαρι-

άνων καὶ στὶς 16 Μαρτίου τὰς Φιλιππίνας.

Οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ ταξιδίου ὑπῆρξαν ἐξαιρετικὰ δύσκολες. «Δὲν εἶχαμε κανένα εἶδος φρέσκιας τροφῆς, γράφει ὁ ἱστοριογράφος τῆς ἀποστολῆς. Τὰ μπισκόττα ποῦ τρώγαμε δὲν ἦσαν πιά ψωμί, ἀλλὰ ἓνας κοινορτὸς ἀνακατεμένος μὲ σκουλήκια ποῦ εἶχαν φάγῃ ὅλη τὴ θρεπτικὴ τους οὐσία.

Τὸ νερὸ ποῦ μᾶς ἀπέμεινε ἐθρόμωσε δυσωδῶς. Γιὰ νὰ μὴ πεθάνωμε ἀπὸ τὴν πείνα, ὑποχρεωθήκαμε νὰ τρῶμε κατὶ δέρματα βωδιδῶν, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαμε σκεπάσει τὰ διάφορα σχοινιά γιὰ ν' ἀντέχουν περισσότερο...»

Ὅταν πιά ἀγκυροβόλησαν στὰς Φιλιππίνες νήσους, ὁ Μαγγελάνος ἀπεφάσισε νὰ παραχωρήσῃ μιά μακρινὴν ἀνάπαυσι στὰ πληρώματά του.

Ἦρχισε νὰ καλλιεργῇ σέσεις μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς τῶν νησιῶν, πολλοὺς δὲ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν των τοὺς ἐμύησεν εἰς τὸν καθολικισμόν. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ ἐμικεῖς φυλὲς ἰθαγενῶν, μὲ τὶς ὁποῖες βρισκόταν σ' ἐμπόλεμο κατάστασι.

Στὶς 27 Ἀπριλίου 1521, στὴ νῆσο Ματάμ, ὁ Πορτογάλος πλοίαρχος, ἐπὶ κεφαλῇς 50 ἀνδρῶν, ἠναγκάσθη νὰ πολέμησῃ ἐναντίον χιλίων πεντακοσίων Μαλαϊῶν. Ἡ νίκη ἀπέβη ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν του, ὁ ἴδιος ὅμως ὑπέκυψε κατὰ τὴν διάρκειά τῆς μάχης.

Ἀπὸ τοὺς 265 ἄνδρας, ποῦ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, δὲν ἀπέμειναν παρὰ μόνον 180. Οἱ ἀντικαταστάται τοῦ Μαγγελάνου ἔκαψαν τότε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τρία πλοῖα ποῦ τοὺς ἔμειναν καὶ μὲ τὰ ἄλλα 2 ἀνεχώρησαν ἐπιστρέφοντες στὴν Εὐρώπη.

Ἐνὰ ἐκ τῶν δύο αὐτῶν πλοίων ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν γρήγορα καί, στὶς 6 Σεπτεμβρίου 1522, ἐξ ὅλου τοῦ στόλου ποῦ εἶχε ξεκινήσει πρὸ τριῶν ἐτῶν, δὲν ἐπέστρεψε εἰς τὴν Ἰσπανία παρὰ ἓνα μόνον πλοῖο, τὸ «Βικτώρια», ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν μόνον 18 ἄνδρες...

Σπαδοκεφαλιέ

Τετράγωνον

Εἰς τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχήματος νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατὰ λ λ η λ α γράμματα εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται ὀριζοντίως καὶ καθέτως λέξεις μὲ τὴν ἐξῆς σημασίαν:

Πρώτη σειρά: Δοχεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς προορισμόν νὰ στολίζονται μὲ λουλούδια.

Δεύτερα σειρά: Ἐνας ἀπὸ τοὺς γενναϊότερους ἥρωας τῆς «Ἰλιάδος» τοῦ Ὀμήρου.

Τρίτη σειρά: Ὀνομασία μάχης, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀννίβας ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

Τετάρτη σειρά: Βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Τί εἶναι;

Αἶνταχο: Εἶναι ποταμὸς τῆς Ὀλλανδίας, Ἰνδὸς φιλόσοφος, Πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς, ὕψηλόν δένδρον ἢ ἀπλανὴς ἀστὴρ.

Βεδουῖνοι: Εἶναι θαλασσινὰ πτηνὰ, Ἀραβες νομάδες, σύμπλεγμα νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ ἢ Θρησκευτικὴ αἵρεσις.

Γεζέριχος: Εἶναι βασιλεὺς τῶν Βανδάλων, κόλπος τῆς Βαλκανικῆς θαλάσσης, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ἡ ποταμός.

Δέφνερ: Εἶναι πόλις τῆς Βαυαρίας, μαθηματικὸς, θηρίον τῆς Ζούγκλας, λίμνη τῆς Ἑλβετίας ἢ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος.

Ἡμιολία: Εἶναι ἱστοφόρον πλοῖον, ἀσθένεια, πτηνόν, λίμνη τῆς Ἑλβετίας, στρατιωτικὴ μονὰς ἢ ἰχθύς.

Ἰεσσώ: Εἶναι μυθιστόρημα τοῦ Ι. Βέρν, ἀρχαία θεά, ἡφαίστειον, πτηνὸν τῶν θερμῶν κλιμάτων ἢ νήσος τῆς Ἰαπωνίας.

Κετλγνη: Εἶδος φαλαινῶν, πόλις τῆς Γιουγκοσλαβίας, δοτρακόδερμον, θάλασσα τοῦ Β. Πόλου ἢ ἀδελφὴ τοῦ Νῶε.

Δύο γράμματα

Ἄν ἀπὸ βουνὸ γνωστὸ σου δύο γράμματα πετάξῃς, ἰσχυρὸ θεὸ τοῦ Ὀλύμπου ἂν τῷ ἅμα θεὰ νὰ φτιάξῃς.

Ν. Π. ΚΑΛΛΗΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΣΚΗΣΙΣ

Τὸ σχέδιον ποῦ βλέπετε στὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος, δὲν εἶναι σταυρολέξο. Ὑπάρχει ἀπλὴ μόνον διασταύρωσις κάθε μίας ἀπὸ τὰς λέξεις ποῦ θὰ τοποθετηθοῦν ὀριζοντίως μὲ τὰ γράμματα τῆς καθέτου στήλης, ποῦ ὀρίζεται ἀπὸ τὶς πολὺ μαῦρες γραμμές.

Εἰς τὰ δώδεκα τετραγωνίδια τῆς καθέτου στήλης, ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ κολυμβητοῦ, θὰ τοποθετηθοῦν δώδεκα γράμματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποτελοῦν μίαν λέξιν. Χρεῖζεται προσοχὴ εἰς τὸ ἐξῆς: Ἡ λέξις ποῦ θὰ γραφῇ εἰς τὴν καθέτον στήλην, ἔχει σχέσιν μὲ μίαν ἀπὸ τὰς παραστάσεις ἢ τὰς εἰκόνας, ποῦ περιβάλλουν τὰ τετραγωνίδια. Εἶναι δηλαδὴ λέξις ποῦ χαρακτηρίζει κάτι, παρμένο ἀπὸ μίαν εἰκόνα.

Γιὰ νὰ εὐρεθῇ εὐκολώτερα ἡ λέξις αὕτη, εἶναι προτιμότερον νὰ προσπαθήσετε νὰ τοποθετήσετε ὀριζοντίως τὰς λέξεις, τῶν ὁποίων ἡ σημασία ἀναγράφεται κατωτέρω:

Ὀριζοντίως:

Πρώτη σειρά: Ἀποτελοῦν συνήθως τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν ταξιδιῶν τῶν πλοίων.

Δεύτερα σειρά: Ἐνα ἀπὸ τὰ χρώματα.

Τρίτη σειρά: Ὑπερθετικὸν τοῦ ἀγαθοῦ.

Τετάρτη σειρά: Μαντήλι.

Πέμπτη σειρά: Ἀσχολεῖται μὲ τὰς ἀρχαιοτάτας.

Ἑκτη σειρά: Δεῦλος, λιγύφυχος.

Ἑβδόμη σειρά: Θαλασσινὸν πουλὶ.

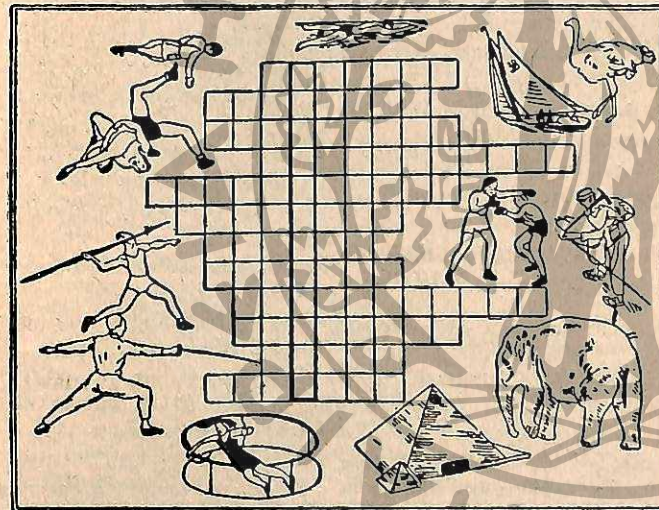
Ὀγδόη σειρά: Χαμηλὸς λόφος.

Ἐνάτη σειρά: Σαλαμινομάχος.

Δεκάτη σειρά: Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

Ἐνδεκάτη σειρά: Νῆσος τοῦ Β. Αἰγαίου.

Δωδεκάτη σειρά: Θαλασσινὰ, θεωρούμενα ὡς ἐξαιρετικὰ νύστιμα.

Τετράγωνον

Μὲ τὴν τοποθέτησιν τῶν καταλλήλων γραμμάτων εἰς τὰ τετραγωνίδια πρέπει νὰ εὐρεθοῦν ὀριζοντίως καὶ καθέτως αἱ αὐταὶ τέσσαρες λέξεις.

Ἡ σημασία τῶν λέξεων εἶναι ἡ ἐξῆς:

Πρώτη σειρά: Τὴν μεταχειρίζονται εἰς τὸ ξύρισμα καὶ ἀκολουθῶς γιὰ νὰ ξύνουν τὸ μολύβι.

Δεύτερα σειρά: Ὅλος.

Τρίτη σειρά: Ὁμοῦ.

Τετάρτη σειρά: Εἶναι ἡπειρος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεπτύχθησαν οἱ πρῶτοι πολιτισμοί.

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νήσον τῆς Ἀφρικῆς.

1) Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος, 2) Ἡφαίστειον τῆς Εὐρώπης, 3) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 4) Περιοχὴ τῆς Β. Ἀμερικῆς, 5) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 6) Μία τῶν Ἠπείρων, 7) Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, 8) Ἡ πατρίς τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, 9) Μία τῶν Δωδεκανήσων, 10) Ἡ πρώτη λέξις ὀνομασίας κράτους τῆς Ἀμερικῆς.

Π. ΣΕΦΑΛΙΔΗΣ

Μεταγραμματισμός

Σχήμα γεωμετρικὸ ἓνα γράμμα μόνον ἀλλάζει Κ' ἓνα ὁμορφο πουλὶ στὴ στιγμὴ παρουσιάζει

Γ. ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρόβλημα

Ρώτησαν κάποτε ἓνα γέρο γιὰ τὴν ἡλικία τῆς κόρης του καὶ τὴν ἰδική του. Καὶ αὐτὸς εἶπε:

— Ἄν προσθέσετε τὰ χρόνια μου καὶ τὰ χρόνια τῆς, θὰ ἔχετε ἄθροισμα 114. Ἡ κόρη μου εἶναι μικρότερα ἀπὸ ἐμὲ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἡλικίας μου.

Πόσων ἐτῶν ἦτο ἡ κόρη του καὶ πόσων ἐτῶν ὁ γέρος;

Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

λίγη ευθυμία

Απορία

Στο τραπέζι ξερώγαν αυγά βραστά. Και σε μία στιγμή, ο μικρός Πέτρος λέγει στον πατέρα του:

—Μπαμπά, έχω μία απορία.

—Τί, παιδί μου;

—Νά! Πώς ξεύρουν οι κόττες πόσο μεγάλες είναι οι αυγοθήκες μας και κάνουν τ' αυγά τους ώστε να χωρούν ίσα-ίσα;

Καλό παιδί!

Στο τραπέζι, ο μπέμπης δεν ήθελε να φάγη τὰ φα-σολάκια του.

—Εγώ, όταν ήμουν μικρός, είπε ο μπαμπάς για να τον φιλοτιμήση, έτρωγα δτι υπήρχε στο τραπέζι. Και ιδιαιτέρως τρελλαινό-μουν για τὰ φασόλια.

—Τὰ αγαπᾶς ακόμη, μπαμπά;

—Βεβαίως!

—Ε, πάρε τότε και τὰ δικά μου. Σοῦ τὰ χαρίζω!

Θαύμα!

Ο φακίρης: Ποιός από τους κυρίους θέλει να μάθη τὸ ὄνομα τῆς γυναί-
κας πού θὰ παντρευτῇ;

Ενας θεατής: Εγώ!

Ο φακίρης: Πῶς λέγεσθε;

Ο θεατής: Πετρό-
πουλος.

Ο φακίρης: Ἡ γυ-
ναίκα σας ἀσφαλῶς θὰ λέ-
γεται... «κυρία Πετροπού-
λου»!

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΕ ΓΙΑ ΠΟΥΛΙ!...

Ήταν ένας ἀπλοϊκὸς χωρικός και πότιζε τὸν κῆπο
του, σφυρίζοντας κάποιο τραγουδάκι. Σὲ μιὰ στιγμή
δμως, καθὼς σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε στὴν ὀροφή τοῦ
σπιτιοῦ ἕνα ὠραῖο περίεργο πουλί. Φώναξε τὴ γυναίκα
του και οἱ δυὸ μαζί ἀπελάμβαναν τὸ θέαμα.

— Ὁραῖο πουλί!

— Μμὲ! Σπουδαῖο.

— Ξέρεις τί λέω γυναίκα; Νά τὸ πιᾶσουμε!

— Μπράβο, μπράβο, πάω νὰ φέρω τὴ σκάλα.

Ἐφερε πραγματικὰ ἡ γυναίκα τὴ σκάλα. Ὁ χωρικός
τὴ στήριξε καλὰ στὸν τοῖχο και ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει σιγὰ
και ἀθόρυβα γιὰ νὰ μὴ τρομάξη τὸ πουλί και φύγη.

Εἶχε φθάσει πιά στὴν ὀροφή και πρόβαλε τὸ κεφάλι
του ἐπάνω ἀπ' τὰ κεραμίδια, όταν ὁ παπαγάλος πού τὸν
παρὰκολουθοῦσε, τὸν ρώτησε μὲ τὴ στριγγὴ του φωνή:

— Τί θέλεις ἐδῶ;

Ὁ χωρικός ξαφνιασθήκε. Τάχασε. Και βγάζοντας τὸ
καπέλλο του:

— Τίποτα, κύριε, εἶπε. Και νὰ μὲ συγχωρῆς πού σὲ
πέρασα γιὰ πουλί!

Ἡ διαφορά

Ὁ δάσκαλος: Ὑ-
πάρχει διαφορά μεταξὺ κε-
ρανοῦ και ἡλεκτρισμοῦ;

Ὁ μαθητής: Ὑπάρ-
χει! Τὸν ἡλεκτρισμὸ τὸν
πληρώνουμε, ἐνῶ ὁ κερα-
νὸς πέφτει δωρεάν!

Προκαταβολικῶς

Στὸ λιμάνι τῆς Τύνιδος,
ένας Ἀράπης βαρυσανστέ-
ναζε. Κάποιος περιηγητῆς
τὸν πλησίασε και τὸν ρώ-
τησε:

—Τί ἔχεις;

—Τί νάχω ὁ φουκαρᾶς.
Ἐχω τσακισθῇ ἀπὸ τὴ
δουλειά. Ξέρεις τί εἶναι νὰ
ξεφορτώνης χουρμάδες ἀπὸ
τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ; Εἴ-
ναι τρομακτικό...

—Δὲν ἔχεις ἄδικο! Και
ἀπὸ πότε κάνεις αὐτὴ τὴ
δουλειά;

—Ἀχ! ἀρχίζω ἀπὸ αὔ-
ριο! Σήμερα μὲ πῆρνε...

Δικαιολογία

Ὁ ἀστυφύλαξ: Τί
κάνεις σ' αὐτὴ τὴν πόρτα;

Ὁ διαρρήκτης: Νά
σας ἐξηγήσω, κ. ἀστυφύ-
λακα. Βρῆκα στὸ δρόμο ἕ-
να κλειδί και τὸ δοκιμάζω

σὲ ὅλες τὶς πόρτες γιὰ νὰ
βρῶ τὸν πραγματικὸ κά-
τοχό του και νὰ τοῦ τὸ
δώσω.

Τὰ χαρακτηριστικά

Ὁμιλεῖ ὁ ἐπισκέπτης:

—Ὁ γυιὸς σας, κυρία
μου, ἔχει τὸ στόμα τοῦ παπ-
ποῦ του, τὴ δική σας μύτη,
τὰ μάτια τῆς σεβαστῆς μη-
τέρας σας...

—Καὶ τὸ παλὸ σακκάκι
τοῦ μπαμπά, συμπληρώνει
ὁ μικρός.

Ὁ αὔπνος

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε αὔπνια
και πῆγε στὸ γιατρό. Ἐκεί-
νος τοῦ ὑπέδειξε νὰ μετρᾷ
ἀριθμοὺς στὴ σειρά ὡς πού
νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ αὔ-
πνος ἦταν πάλι στοῦ για-
τροῦ.

—Ἀκολουθήσατε τὴ συμ-
βουλὴ μου;

—Ναί, ἀπάντησεν ὁ αὔ-
πνος. Ἐμέτρησα ὡς τὰ 23,
592.

—Ὁραῖα! Κι' ἔπειτα κοι-
μηθήκατε βέβαια!

—Ἄ! Ὁχι!... Ἦταν ὡ-
ρα νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ πάω
στὴ δουλειά μου!

Τὸν ὑποχρέωσε!

Ὁ δρόμος ἦταν χαλασμέ-
νος και ἡ βροχὴ τὸν ἔκανε
χειρότερο. Ἔτσι, σὲ μιὰ
στροφή, τὸ κάρρο ἑνὸς χω-
ριάτη κόλλησε στὴ λάσπη.
Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι
τὸ μούλαρι πού ἔσερνε τὸ
κάρρο, μ' ὅλες τὶς δυνάμεις
πού κατέβαλλε, δὲν ἤμπο-
ροῦσε νὰ βγάλῃ τὸ κάρρο
ἀπὸ τὴ λάσπη.

Εἶχε φθάσει σὲ ἀπελπισία
ὁ χωρικός, όταν ἐπλησίασε
κάποιος πού γυρνοῦσε ἀπὸ
τὴν ἐκδρομὴ. Εἶδε τὴν κα-
τάστασι και χωρὶς νὰ δι-
στάσῃ, ἄρπαξε τὴν πεισivῇ
ρόδα και βάζοντας ὅλη τὴ
δύναμίν του, ἐβοήθησε τὸ
ζῶο και τὸ χωρικό και ξε-
κόλλησαν τὸ κάρρο ἀπὸ τὴ
λάσπη.

Ὁ ἄλλος ἦταν ἐνθουσια-
σμένος.

—Σ' εὐχαριστῶ πού βοή-
θησες, τοῦ εἶπε. Τὸ ἤξερα
ἐγὼ πῶς μόνο μ' ἕνα μου-
λάρι δὲν θὰ μπορούσα νὰ
ξεκολλήσω ἀπὸ τὴ λάσπη!

Μεγάλο!

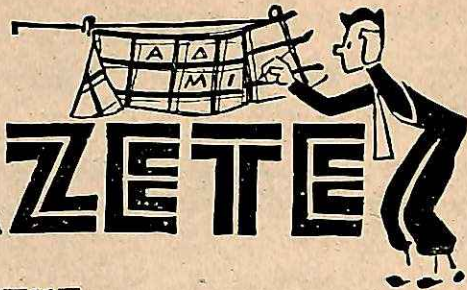

Ὁ κ. Πάτροκλος ἔπιασε
ἕνα ὠραῖο ψάρι. Ὁ γυιὸς
του τὸν κυττάζει περιεργός
πού τὸ μετρᾷ και τὸν ἐ-
ρωτᾷ:

—Γιατί μετρᾷς τὸ ψάρι,
πατέρα;

—Κυττάζω ἂν μᾶς κάνῃ.
Εἶναι ὅμως πολὺ μεγάλο,
και δὲν θὰ χωρέσῃ στὸ τη-
γάνι μας. Γι' αὐτὸ θὰ τὸ
ξαναρρίξω στὴ θάλασσα!

για νὰ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὸ δένδρο

Οἱ παῖκται ἐκλέγουν ἕνα
δένδρο και χαράσσουν στὸ
ἔδαφος ἕνα κύκλο μὲ ἄ-
κτινα (ἀπὸ τὸ κέντρον δη-
λαδή τοῦ δένδρου) δύο μέ-
τρων. Ἐπειτα δένουν τὸν
κορμὸ τοῦ δένδρου (σὲ ὕ-
ψος 1—1.50 μ.) μὲ σχοινί,
σχηματίζου δὴλ. γύρω ἀπὸ
τὸν κορμὸ ἕνα στεφάνι σχοί-
νινο, πού πρέπει νὰ εἶναι
ἐλεύθερο, νὰ παίζει, νὰ
μπορῇ νὰ γυρνᾷ μὲ εὐκο-
λία γύρω ἀπὸ τὸ δένδρο.

Μὲ κλῆρο ἐκλέγεται ἕ-
νας παίκτης, πού μπαίνει
μέσα στὸν κύκλο και πιά-
νει τὸ σχοινί. Οἱ ἄλλοι το-
ποθετοῦνται ἔξω και γύρω
ἀπὸ τὸν κύκλο.

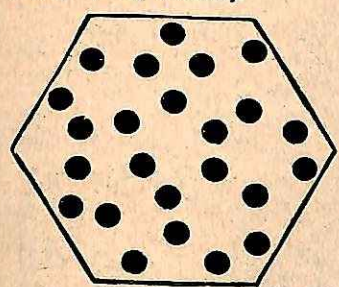
Οἱ παῖκται πού εἶναι ἔξω
ἀπὸ τὸν κύκλο, προσπαθοῦν
νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτὸν και
νὰ ἐγγίσουν τὸ δένδρο. Ἐ-
κεῖνος πού θὰ τὸ ἐπιτύχῃ,
ἔξερχεται ἀπὸ τὸν κύκλο
ἀνενόχλητος και ἔχει δι-
καίωμα νὰ ξαναρχίσῃ. Ὁ
ἄλλος ὅμως, ὁ ἐντὸς τοῦ
κύκλου, πού ἔχει τὴν εὐχέ-
ρεια νὰ κινῆται γύρω ἀπὸ
τὸ δένδρο, κρατῶντας πάν-
τα τὸ σχοινί, προσπαθεῖ νὰ
ἐγγίσῃ τὸν παίκτην πρὶν ὁ
τελευταῖος ἐγγίσῃ τὸ δέν-
δρο. Ἐάν τὸν ἐγγίσῃ βγαί-
νει τότε ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο
και μπαίνει μέσα ἐκεῖνος
πού ἔχασε.

Ὁκτὼ τετράπλευρα

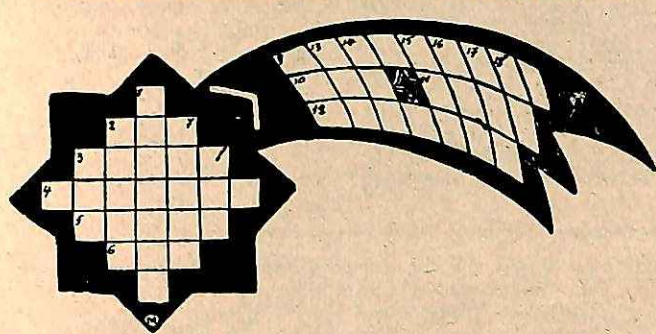
Εἰς τὸ κατωτέρω ἐξάγω-
νον ὑπάρχουν 24 τελεῖες.

Οἱ 24 τελεῖες εἶναι τοπο-
θετημένες κατὰ τέτοιον τρό-
πον, ὥστε νὰ μπαίνουν τρεῖς
τερεῖς σὲ ὁκτὼ ὅμοια τετρά-
πλευρα.

Πρέπει δηλαδή νὰ σχη-
ματισθοῦν ὁκτὼ ἴσα τετρά-
πλευρα σχήματα και κάθε
ἕνα ἀπὸ αὐτὰ νὰ περιλαμ-
βάνῃ τρεῖς τελεῖες.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Ο «ΚΟΜΗΤΗΣ»

Ὁριζοντίως:

- Μία τῶν Δωδεκανήσων.
- Ξενικὸν ἀνδρικὸν ὄνομα.
- Δοξασμένος ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, εἰς
τὸν κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα.
- Τροφὴ τῶν ἡμέρων ζώων.
- Νῆσος τῶν Κυκλάδων και δηλητήριον.
- Νησιωτικὴ πόλις τῆς Ἑλλάδος και χωρίον πλησίον
τῶν Ἀθηνῶν.
- Πόλις τῆς Γαλλίας.
- Ὁ ἰδικός μου (ἀρχ.).
- Εἰς ἕκ τῶν τριῶν παιδῶν, οἱ ὅποιοι ἐρρίφθησαν εἰς
τὴν κάμινον.

Καθ' ἑτάως:

- Τίτλος φυλάρχων τῆς Αἰθιοπίας.
- Ἄνευ περιεχομένου (πληθ. θηλ.).
- Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.
- Ὁ νεκρός, τὸ πῶμα.
- Ὁ σκόρος.
- Ἐνας τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου.
- Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 10 ὀριζοντίως.
- Πρόθεσις.
- Νομισματικὴ μονάς Βαλκανικοῦ Κράτους.
- Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
- Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
- Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Τὰ σταυρόλεξα τοῦ 30οῦ φύλλου

Τοῦ πρώτου: Ὁριζοντίως 1 τραγωδία, 2 Λαμία,
3 ὁκά—ΟΔ—Ρά, 4 φυτεία—ὄν, 5 Ἰνία—Χάμ, 6 μὴ—
ροή—φά, 7 ἄγχι—Πάν, 8 οἶνος—ἴα, 9 ὄς—ἡνίκα.
Καθ' ἑτάως 1 τρόφιμα, 2 κυνηγός, 3 ἀλάτι—χί, 4 γά—ἐα-
ρινή, 5 ὅμοι—ὄν, 6 διδαχὴ—σί, 7 ἴα, 8 ρομφαία, 9
ἔάν—ἀνά.

Τοῦ δευτέρου: Ὁριζοντίως 1 Κάρολος, 2 ἱασις,
3 τά—κά, 4 τάρρα—ἄδω, 5 ἱΡ—λ.χ., 6 λούω—ποιά,
7 ὄς—ΣΛ, 8 Νομός, 9 δᾶς—νά. Καθ' ἑτάως 1 Ἀτίλας,
2 ἄωρος, 3 αἰ—νά, 4 ράσα—ὠτός, 5 ὄς, 6 λίρα—πρός,
7 ὄς, 8 κηλὶς, 9 Πασχαλιά.

Παρακολουθεῖτε ὅσοι στέλλουν σταυρόλεξα και πνευματικὲς
ἀσκήσεις νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους τὰ ἑξῆς:

—Νὰ γράφουν σὲ κανονικὲς κόλλες χαρτιοῦ ἀπ' τὴ μιὰ με-
ριά, καθαρά, μὲ κοινὴ μελάνη. Σινικὴ μελάνη πρέπει νὰ χρη-
σιμοποιοῦν γιὰ νὰ σχεδιάζου τὰ σταυρόλεξα πού δὲν εἶναι
ἀπλά (ὅπως τὸ σημερινό). Τὰ κοινὰ σταυρόλεξα μποροῦν νὰ
σχεδιάζονται μὲ μολύδι.

—Νὰ γράφουν τὰς λύσεις τῶν ἀσκήσεων δίπλα σ' αὐτὲς ἢ
ἀπὸ κάτω και τῶν σταυρολέξων ἐπάνω στὸ σχέδιο τοῦ σταυ-
ρολέξου.

—Κάθε τί πού στέλλουν εἰς τὸ Τμήμα Πνευματικῶν Ἀσκή-
σεων πρέπει νὰ εἶναι σὲ ἰδιαίτερο χαρτί και ὄχι μαζί μὲ τὴν
ἀλληλογραφία, τὰ ποιήματα κλπ.

Ἡ κλωστή

Ὑπάρχουν ὀρισμένα πρά-
γματα, πού δημιουργοῦν
τὴν κατὰπληξι.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ...θαύ-
ματα εἶναι και αὐτὸ πού πε-
ριγράφουμε.

Φτιάχνετε ἕνα νῆμα, πού
ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς κλω-
στές, πού εἶναι στριμμένες.
Οἱ κλωστὲς τοῦ νήματος
αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔχουν
τρία διαφορετικὰ χρώματα,
λ.χ. κόκκινο, μπλε και ἄ-
σπρο. Ἐπειτα δένετε ἀπὸ
τὴν ἄκρῃ τοῦ νήματος ἕνα
βάρος και τὸ σηκώνετε στὸν
ἀέρα κρατώντας μὲ τὸ χέρι
σας τὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ νή-
ματος. Καὶ λέτε σ' ἕνα φίλο
σας ὅτι μπορεῖτε νὰ κόψετε
τὸ νῆμα, χωρὶς νὰ πέσῃ τὸ
βάρος.

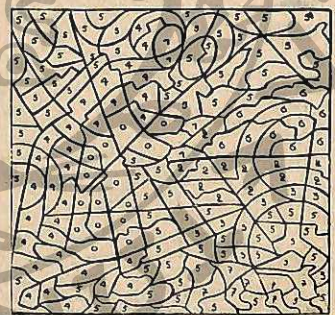
Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε, παίρ-
νετε ἕνα ψαλιδάκι και κό-
ψετε, στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ
νήματος, τὴν κόκκινη κλω-
στή, στὴ μέση τοῦ νήμα-
τος τὴν μπλε κλωστή και
στὸ κάτω μέρος, κοντὰ στὸ
βάρος, τὴν ἀσπρὴ κλωστή.
Κι ἔτσι, ἐνῶ θὰ ἔχετε κό-
ψει ὅλες τὶς κλωστὲς τοῦ
νήματος, τὸ βάρος δὲν θὰ
πέσῃ!

Δὲν εἶναι περίεργον; Και
μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὸν λό-
γον γιὰ τὸν ὅποιον δὲν πέ-
φτει τὸ βάρος;

Εὐκόλος ζωγραφικὴ

Χρωματίσατε τὰ μέρη
τοῦ σχεδίου ὡς ἑξῆς:

- 0: Μπλε ἀνοιχτό.
- 1: Κόκκινο ἀνοιχτό.
- 2: Πράσινο σκοῦρο.
- 3: Κόκκινο.
- 4: Μαῦρο.
- 5: Κίτρινο ἀνοιχτό.
- 6: Πράσινο ἀνοιχτό.
- 7: Καφέ.

(Συνέχεια από την σελίδα 1039)

κός): 1) Γκράτζιος Μ. (Θεσ)νίκης) 1 μ. 75, 2) Νικολόπουλος (Πρωτεύουσας) 1 μ. 75, 3) Μάργαρης (Λαρίσης) 1 μ. 75, 4) Μαυρίκος (Θεσ)νίκης) 1 μ. 70, 5) Κουτούπης (Καβάλλας) 1 μ. 70, 6) Μαυροκέφαλος (Αιγύπτου) 1 μ. 65.

Αι επιδόσεις του αγωνίσματος αυτού είναι εξαιρετικά, έπιτυγχάνονται δε παρόμοια κατά τα τελευταία έτη μόνον εις Πανελληνίους αγώνες.

Δρόμος 60 μ. φαλαγγιστών Β' κατηγορίας (ήμιτελικός): Σειρά 1η: 1) Γεωργιάδου (Πρωτεύουσας) 8'' 9)10, 2) Βοϊκλή (Κυκλάδων) 9'' 1)10, 3) Γεωργίου (Πέλλης) 9'' 3)10. 2α σειρά: 1) Καρέλλινα (Δράμας) 8'' 8)10, 2) Πολυζωγοπούλου (Λακωνίας) 8'' 9)10, 3) Χασάπη (Εβρου) 9'' 1)10. 3η σειρά: 1) Τελειονοπού-

λου (Λαρίσης) 8'' 8)10, 2) Ριγανά (Κερκύρας) 9'' 4)10 και 3) Τρουμπούνη (Λέσθου) 9'' 5)10. 4η σειρά: 1) Χασάπη (Κοζάνης) 9'', 2) Ξενίου (Χίου) 9'' 1)10 και 3) Ράλλη (Λαρίσης) 9'' 2)10.

Σφαιροβολία Β' κατηγορίας φαλαγγιστών (τελικός): 1) Ίσιδωρίδης (Πρωτεύουσας) 16 μ. 36, 2) Μενοῦνος (Αχαΐας) 15 μ. 16, 3) Γαλανός (Σάμου) 14 μ. 14, 4) Πέτσας (Λαρίσης) 14 μ. 10, 5) Κουμენტάκης (Ρεθύμνης) 13 μ. 80 και 6) Γερωντόπουλος (Τρικκάλων) 13.45.

Δρόμος 2.000 μέτρων μετά φυσικών εμποδίων Α' κατηγορίας φαλαγγιστών: 1) Βασιλείου (Πρωτεύουσας) 6' 34'' 4)10, 2) Ίωαννίδης (Πρωτεύουσας) 6' 45'' 7)10, 3) Παπαστεργίου (Δ.Α.Σ.) 6' 47'' 4)10, 4) Κονταράτος (Πρωτεύουσας), 5) Ανδριτόπουλος (Αχαΐας) και 6) Πυρομάλλης (Πρωτεύουσας).

Αλμα εις ύψος Β' κατηγορίας φαλαγγιστών (τελικός): 1) Παπαγιαννόπουλος (Αχαΐας) 1 μ. 70, 2) Φιλίππιδης (Καβάλλας) 1 μ. 70, 3) Μοσκόφ (Κιλκίς) 1 μ. 70, 4) Μαρκόπουλος (Πρωτεύουσας) 1 μ. 65, 5) Εύθυμιού (Τρικκάλων) 1 μ. 65 και 6) Τόμπρος (Πρωτεύουσας) 1 μ. 60.

Τα αποτελέσματα των υπολοίπων ημερών θα δημοσιευθούν εις τὸ προσεχές τεύχος, διότι ἡ «Νεολαία», λόγω τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν φύλλων πού ἐκτυπώνει, ἀναγκάζεται νά τίθεται ἐπὶ τῶν πιεστηρίων ἀπὸ τῆς Τρίτης.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ.—Τὴν 29ην Ἀπριλίου ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Ναύπακτον ἀγῶνες βόλεϋ-μπῶλ προκηρυχθέντες ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον συννητήθη ἡ ὁμάς τῆς Φάλαγγος Καψάλη Ὑποδιοικήσεως Ἀγρινίου, μετὰ τῆς 112ας Φάλαγγος Ναυπάκτου.

Ἡ ὁμάς τοῦ Ἀγρινίου ἠττήθη εἰς ἀπεκλεισθῆ τῆς τελικῆς συναντήσεως, ἥτις ἐγένετο τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Εἰς τὴν τελικὴν ταύτην συνάντησιν ἔπαιξαν αἱ ὁμάδες Ναυπάκτου καὶ Μεσολογίου. Πρὸ τοῦ ἀγῶνος, ὅστις ἐδόθη εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γυμνασίου παρουσία τοῦ κ. Νομάρχου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας Γερμανοῦ, τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε.Ο.Ν., τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ πλήθους κόσμου, ἐγένετο ἡ ὀρκωμοσία τῶν φαλαγγιστῶν καὶ φαλαγγισσῶν τῆς πόλεως καθ' ἣν ὁ κ. Νομάρχης παρέδωκε τὴν σημαίαν τῆς Φάλαγγος Θελέων.

Ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης νικήτρια ὁμάς ἀνεδείχθη ἡ τοῦ Μεσολογίου εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἀπένευμε τὸ ἀθλοθετῆν κύπελλον.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν κεντρικὴν πλατείαν τῆς πόλεως ἐγένετο παρέλασις τῶν Τμημάτων πρὸ τῶν ἐπισήμων.

ΧΑΛΚΙΣ.—Ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὴν 29ην Ἀπριλίου ἀγῶνες κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ εἰς τὴν Χαλκίδα διοργανωθέντες ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Εὐβοίας.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιδόσεων τῶν ἀθλητῶν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως κοσμοσυρροῆς.

Τοὺς ἀγῶνας τούτους παρηκολούθησαν ἔκτος τῶν κατοίκων, οἵτινες κατέκλυσαν τὸ Γυμναστήριον τῆς πόλεως ἀπὸ πολὺ ἑνωρίς, ὁ κ. Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, ὁ διοικητὴς τοῦ 3ου πεζικοῦ συντάγματος Εὐβοίας, ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως, ὁ Πρόεδρος, τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἀνώτεροι ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοί.

Τὴν ἑναρέειν τῶν ἀγῶνων ἐκήρυξε ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης. Τὰ τεχνικὰ δὲ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 800 μέτρων ἀνδρῶν: Κωνσταντάκης Δημ. 45ης Φάλαγγος. Δρόμος 1500 μέτρων ἀνδρῶν: Κωνσταντάκης Δημ. 45ης Φάλαγγος. Δρόμος 3.000 μέτρων ἀνδρῶν: Χαλιώτης Γ. 45ης Φάλαγγος. Σφαιροβολία ἀνδρῶν: Βάμβας Κωνσταντῖνος 10.30 μέτ. 46ης Φάλαγγος. Ἐλευθέρα δισκοβολία ἀνδρῶν: Παχούλης Γ. 33.80 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἑλληνικὴ δισκο-

βολία ἀνδρῶν: Βάμβας Κ. 21.30 μέτ. 46ης Φάλαγγος. Ἀλμα τριπλοῦν ἀνδρῶν: Παπαδημητρίου Χρ. 5.75 μέτ. 46ης Φάλαγγος. Τρίαιθρον: Σιμιτζῆς Ἰωάννης 45ης Φάλαγγος. Δρόμος 100 μέτ. ἐφήθων: Χατζησάμου Σπ. 12'' 45ης Φάλαγγος. Δρόμος 400 μέτ. ἐφήθων: Ζαρίφης Γ., 1' καὶ 1'' 45ης Φάλαγγος. Ἐλευθέρα δισκοβολία ἐφήθων: Παπαναγνώστου Ἀθ. 40.17 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἀκοντισμὸς ἐφήθων: Σιμιτζῆς Ἀν. 45.80 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Λιθοβολία ἐφήθων: Σιμιτζῆς Ἀν. 20.20 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Σφαιροβολία ἐφήθων: Κοκκάλας Π. 12.40 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἀλμα εἰς ὕψος ἐφήθων: Χατζησάμου Σπ. 1.50 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἀλμα τριπλοῦν ἐφήθων: Ἀγουρίδας Ἰω. 5.49 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἀλμα τριπλοῦν ἐφήθων: Θεοδώρου Γ. 11.80 μ. 46ης Φάλαγγος.

Ἐκτὸς τῶν ἀγωνισμάτων ἐτελέσθη ἐπίσης καὶ ἀγὼν βάδην ἐπὶ ἀποστάσεως 10 χιλιομέτρων. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον πρῶτος ἐτερμάτισεν ὁ Παπαϊωάννου μὲ χρόνον 1.31. Ὁ ἀγὼν ἡκυρώθη λόγω κακῆς διεξαγωγῆς.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θελέων Ἰωαννίνων ἔχει ὀργανωθῇ Ἀθλητικὸν Τμήμα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ γυμναστρία τοῦ γυμνασίου Θελέων τῆς πόλεως τετράρχης Ε. Σαρδινάκη.

Αἱ Φαλαγγίσσαι καθημερινῶς προπονοῦνται εἰς τὸ γυμναστήριον τοῦ γυμνασίου, παρουσιάζουν δὲ ἐξαιρετικὰς καὶ ικανοποιητικὰς ἐπιδόσεις εἰς ὅλα τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ εἶδη τῶν σπόρ.

Ἐκτὸς αὐτῶν ἔχουν συγκροτηθῇ δύο ὁμάδες βόλλεϋ-μπῶλ ἐκ μαθητῶν Φαλαγγιστῶν αἵτινες ἀνήκουν εἰς

τὴν 122αν Φάλαγγα καὶ μία εἰς τὴν Βησάννην.

Αἱ ὁμάδες αὗται συννητήθησαν διὰ τὸ πρωτάθλημα βόλλεϋ-μπῶλ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἰωαννίνων. Ἐκ τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ τὴν πρώτην θέσιν κατέλαβον ἡ Α' καὶ Β' ὁμάς Ἰωαννίνων, τὴν δευτέραν ἡ ὁμάς Βησάννης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Τὴν 23ην παρελθόντος μηνὸς διεξήχθη ἀγὼν βόλλεϋ-μπῶλ εἰς τὸ Ναύπλιον. Εἰς τοῦτον συννητήθησαν οἱ διάφοροι Σχηματισμοὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας.

Τὸν ἀγῶνα παρηκολούθησαν ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας, ὡς ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀργολιδοκορινθίας, ἡ Διοικήτρια Θελέων, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Διοικήσεως, ἄπαντες οἱ φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐν στολῇ καὶ πλήθος κόσμου.

Ὁ τελικὸς ἀγὼν διεξήχθη μεταξὺ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἀφικθεισῶν νικητριῶν ὁμάδων τῶν Ὑποδιοικήσεων Κορινθίας καὶ Ἀργους καὶ τῆς νικητρίας ὁμάδος Ὑποδιοικήσεως Ναυπλίας (Φάλαγγος 64 Καποδιστρία). Μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν τριῶν ὁμάδων ἀρρένων καὶ τῶν τριῶν θηλέων τῶν ὧν Ὑποδιοικήσεων, ἐπηκολούθησεν ὀρκωμοσία τῶν παικτῶν, μετὰ δὲ ταύτην ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας ὠμίλησε πρὸς τοὺς ἀθλητάς.

Κατὰ τὴν συνάντησιν μεταξὺ τῶν ὁμάδων ἀρρένων Ναυπλίας καὶ Κορινθίας νικήτρια ἐξῆλθεν ἡ πρώτη μὲ ἀποτέλεσμα 12—15, 15—10, 17—16.

Ἡ νικήτρια ὁμάς Ναυπλίας ἀντεμετώπισεν ἐν συνεχείᾳ τὴν ὁμάδα τοῦ Ἀργους, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε μὲ 16—13, 15—8.

Οὕτω ἡ τελικὴ νικήτρια ἔμεινεν ἡ ὁμάς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ναυπλίας.

ΕΛΕΥΣΙΣ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Ἐλευσίνα ἐνώπιον πλήθους φιλάθλων καὶ Φαλαγγιστῶν συννητήθησαν αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες Διοικήσεως Πρωτεύουσας καὶ Ἀττικοβοιωτίας.

Ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ νίκη τῆς ὁμάδος Ἀττικοβοιωτίας μὲ τέρματα 3—0.

Τὸ ἐσπέρως ἐπηκολούθησε δεξίωσις τῶν παικτῶν ἐκ μέρους τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας, καθ' ἣν ἐπεκράτησεν ἀκράτητος ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐγκαρδιότητος.

Διοικητήν, ἐξέδραμον ἐπ' αὐτοκινήτων εἰς τὴν θέσιν Ἀρδομίσιον, ἀπέχουσαν δύο ὥρας ἀπὸ τῶν Ἰωαννίνων.

Εἰς τοὺς ἐκδρομείς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς ὤμιλησαν καταλλήλως οἱ βαθμοφόροι τῆς Ὁργανώσεως, ἐξάραντες τὸ γεγονός τῆς συναδελφώσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τονίσαντες τὴν σημασίαν τῆς ἐργατικῆς ταύτης ἐορτῆς ὑπὸ τὴν νέαν τῆς μορφήν.

Ἀπασαί ἐπίσης αἱ Ὑποδιοικήσεις καὶ οἱ Σχηματισμοὶ τοῦ Νομοῦ ἐξέδραμον εἰς διαφόρους ἐξοχικὰς τοποθεσίας.

Γενικῶς, ἡ συμβολὴ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμόν τῆς πρωτομαγίας ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς σημαντική.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Ἰωαννίνων τῆς Ε. Ο. Ν. συντελεῖται ἀπὸ καιροῦ μία συστηματικὴ καὶ ἀθόρυβος ἐργασία.

Καθ' ἑκάστην Δευτέραν εἰς τὸ Ὑγειονομικὸν Τμήμα Θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν. διδάσκουν ὁ στρατιωτικὸς ἱατρός κ. Γ. Ροδόπουλος καὶ εἰς τὸ Τμήμα Παθητικῆς Ἀεραμύνης ὁ κ. Δ. Κατσιλάς, ἐπίσης στρατιωτικὸς ἱατρός.

Καθ' ἑκάστην Τετάρτην γίνεται συγκέντρωσις πάντων τῶν Τμημάτων Θηλέων Ἰωαννίνων διὰ τὰ μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἀναλάβει ὁ λοχαγὸς κ. Κ. Γιαννόπουλος μετὰ τοῦ ὑπολοχαγοῦ κ. Χρ. Φασόνη.

Καθ' ἑκάστον Σάββατον γίνονται μαθήματα ἐνοργάνου μουσικῆς ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς καθηγητρίας τοῦ πιάνου κ. Ν. Μαρούφωφ. Ἐπίσης καθ' ἑκάστον Σάββατον ἡ καθηγήτρια δνις Ἀμαλία Χατζὴ διδάσκει πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας Λαϊκὴν Τέχνην. Εἰς τὸ Καλλιτεχνικὸν Τμήμα διδάσκει ὁ κ. Χ. Μέξης, ζωγράφος.

ΕΔΕΣΣΑ. — Συνεχίζονται τακτικῶς αἱ ὁμιλίαι ἠθικοπλαστικοῦ περιεχομένου εἰς ὅλα τὰ τμήματα Ἐδέσεως καὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀλμωπίας καὶ Γιαννιτσῶν.

Εἰς τὸν οὐλαμὸν βαθμοφόρων Ἐδέσεως ἐγένετο μάθημα «συντάξεως μικρῶν τμημάτων». Ἐδόθησαν ἐπίσης δύο ὁμιλίαι εἰς τὸν οὐλαμὸν σχηματισμοῦ Ἀρδέας καὶ τὸν οὐλαμὸν Θηλέων Γιαννιτσῶν με θέμα: «Παραδείγματα φιλοπατρίας» καὶ «Ἡ γυναῖκα ὡς μητέρα».

Ἀπασα ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐδέσεως, ἀρρένων καὶ θηλέων, παρέστη εἰς τὴν ὀρκωμοσίαν τῶν νεοσυλλέκτων.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Ἡ δύναμις τῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Ζακύνθου ἀνῆλθε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς 2600 Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, συγκροτηθεισῶν δύο νέων Φαλαγγῶν, τῶν ὑπ' ἀριθ. 108 καὶ 109.

Ὡσαύτως συνεπληρώθη πλήρως ἡ ὀργάνωσις τῶν ἐπιτελικῶν γραφείων τῆς Διοικήσεως καὶ ἤδη ταῦτα λειτουργοῦν ὑποδειγματικῶς.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, συνεχίζεται ἐντατικῶς.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Θεσσαλονίκης). — Τὸν παρελθόντα μῆνα οἱ Φαλαγγίται τῆς Α 136 Φάλαγγος τῆς Ε. Ο. Ν. Νεαπόλεως ἔδωσαν με ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Δημ. Σχολείου θεατρικὴν παράστασιν μετὰ τὸ δρᾶμα «Οἱ Τζαβέλλατοι» καὶ τὴν κωμῶδιον «Ζητεῖται ὑπηρέτης». Τὴν παράστασιν παρηκολούθησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἅπαντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι.

Εἰς τὸ μέλλον θὰ δοθοῦν καὶ ἄλλαι παραστάσεις ὑπὲρ διαφόρων φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

ΑΡΤΑ. — Ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρτῆς Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας μετέβη καὶ ἐώρτασε τὴν ἡμέραν τῆς Ἐθνικῆς Πρωτομαγίας μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Περιφ. Διοικητὴν Ἀρτῆς εἰς τὸ γραφικώτατον χωρίον Γραμμενίστα.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ χωρίου ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐκδρομείς τῶν Σχηματισμῶν Ἀρτῆς οἱ Φαλαγγίται τῆς Γραμμενίστας φάλλοντες τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς περιέβαλε μετὰ ἀμέριστον συμπάθειαν.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀρτῆς ὤμιλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος διὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Πρωτομαγίας, τὴν ὁποίαν σήμερον μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου ἐορτάζει ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀδελφωμένος.

Οἱ ἐκδρομείς διήλθον τὴν ἡμέραν τῶν μετὰ τραγούδια καὶ ἔθνικους χοροὺς καὶ μετὰ διαφόρους ἀθλοπαιδιάς, τὸ ἀπόγευμα δὲ ἐπεσκέφθησαν τὸν παρὰ τὸ χωρίον Βλαχέρνα εὐρισκόμενον Βυζαντινὸν ναόν.

Οἱ Φαλαγγίται ἐπέστρεψαν εἰς Ἀρταν τὸ ἑσπέρας κατενοουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὥραιαν ἐκδρομὴν.

ΚΟΖΑΝΗ. — Ἀκράτητος ἐνθουσιασμός παρατηρεῖται μετὰ τῶν νεανίδων τῆς πόλεώς μας, ὅπως ἐγγραφῶς μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἱ συγκεντρώσεις γίνονται τακτικώτατα, δίδονται δὲ αἱ διαλέξεις ὑπὸ διαφόρων ἐπιστημόνων μετὰ διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα. Ἐπίσης γίνονται διαλέξεις καὶ ὑπὸ βαθμοφόρων Φαλαγγιτιστῶν, τὰς ὁποίας, ἐκτὸς τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν, παρακολουθοῦν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι παρέστησαν εἰς τὴν ὀρκωμοσίαν τῶν νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν, ἦτις ἐλάβε χώραν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεώς μας. Ἐπίσης αἱ Φαλαγγίτισσαι συμμετέσχον εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Πρωτομαγίας, ἦτις διωργανώθη ὑπὸ τοῦ Ἐργατοῦ-παλληλικοῦ Κέντρου. Ὁλόκληρον δὲ τὴν ἡμέραν αἱ Φαλαγγίτισσαι διήλθον εἰς διαφόρους ἐξοχὰς τῆς πόλεως μετὰ εὐθυμίαν καὶ ἐνθουσιασμόν.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. — Εἰς τὴν Λέσχην τοῦ Σχηματισμοῦ Ναυπλίου τῆς Ε. Ο. Ν. ἐδόθησαν μετὰ μεγάλην ἐπιτυχίαν αἱ κάτωθι διαλέξεις, τὰς ὁποίας πλὴν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν παρηκολούθησε καὶ ὁ λαὸς τοῦ Ναυπλίου μετὰ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

Ὁ Νομάρχης Ἀργολιδοκορινθίας ὤμιλησε μετὰ θέμα: «Ἡ ψυχικὴ ἀνάστασις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου».

Ὁ κ. Γυμνασιάρχης Ναυπλίου ὤμιλησε μετὰ θέμα: «Διὰ τί πρέπει νὰ εἰμεθα ὑπερήφανοι διότι εἰμεθα Ἕλληνες», ὁ κ. Σαρρῆς μετὰ θέμα: «Ἀθηναϊκὸς Πολιτισμός», ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἐ. ἀ. κ. Ψαλίδας μετὰ θέμα: «Ὁ νέος πολίτης τοῦ Νέου Κράτους», ὁ Φαλαγγάρχης κ. Γεωργόπουλος μετὰ θέμα: «Καθήκοντα τῶν βαθμοφόρων», ὁ κ. Μπίρμπας μετὰ θέμα «Ἡ Βασιλεία ὡς Ἐθνικὴ ἰδέα τοῦ Πολιτισμοῦ», ὁ κ. Νιάρχος μετὰ θέμα: «Ἐθνικὰ Σύμβολα». Ἐπίσης ὁ κ. Παπαλεωνίδας μετὰ θέμα: «Ἀνάλυσις τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ».

Τὸ μουσικὸν Τμήμα τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας κατήρτισε μανδολινάταν, ὁμάδα τυμπανιστῶν καὶ σαλπιγκτῶν, ἐπίσης δὲ καὶ ὁμάδα Φαλαγγιτῶν μετὰ φουσαρμόνικας.

Ὑπὸ τοῦ σχηματισμοῦ βαθμοφόρων τῆς 64ης Φάλαγγος Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ναυπλίου τῆς Ε. Ο. Ν. ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις μετὰ τὸ ἔργον «Οἱ δύο Λοχία» εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀργους.

Τὴν παράστασιν τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας παρηκολούθησε μετὰ θερμότατον ἐνδιαφέρον, πλὴν τῶν σχηματισμῶν Ἀργους καὶ πλῆθος κόσμου.

Αἱ εἰσπράξεις τῆς παραστάσεως, ἦτις εἶχε τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτης Ἀργολιδοκορινθίας τῆς Ε. Ο. Ν. διετέθησαν ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας.

ΧΙΟΣ. — Ἀξιόλογος κίνησις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Χίου τῆς Ε. Ο. Ν. Ἡ Διοίκισις, ἀριθμοῦσα ἐν ἀρχῇ 50 Φαλαγγίτισσας, κατάρθωσεν ἐντὸς βραχυτάτου σχετικῶς διαστήματος νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς περὶ τὰ 1800 μέλη. Καθημερινῶς διοργανοῦνται μεγάλαι συγκεντρώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐπιστήμονες ἀναπτύσσουν διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα.

Αἱ ὁμιλίαι αὐταὶ συνεχίζονται εἰς ὅλα τὰ Τμήματα ὅλου τοῦ Νομοῦ, τὰς παρακολουθοῦν δὲ πλὴν τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἐπίσης διοργανοῦνται διάφοροι παραστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας λαίονται ἔργα Ἐθνικὰ εἰς τὰς μεγαλυτέρας κώμας τῆς νήσου.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ. — Μετὰ ἐθνικὸν παλμόν, ἐνθουσιασμόν καὶ ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐωρτάσθη εἰς ὁλόκληρον τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ε. Ο. Ν. Ἀρκαδίας ἡ Ἐθνικὴ πρωτομαγία.

Παρουσία τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, ἡ Διοίκισις Ε. Ο. Ν. Ἀρκαδίας κατέθεσε στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν Ἡρώων.

Ὁ σχηματισμὸς Βυτίνης ἐδίδαξε τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα διάφορα πατριωτικὰ ἔργα. Αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν διὰ τὴν κατασκευὴν 40 σπολῶν φαλαγγιτῶν.

Ὁ αὐτὸς σχηματισμὸς κατέστρεψε 5000 φωλεὰς κάμπης πεύκων τῆς Δασονομικῆς Σχολῆς Βυτίνης.

Τὰ μέλη τοῦ σχηματισμοῦ Πυργακίου εἰργάσθησαν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ δρόμου Βυτίνης-Πυργακίου. Τὰ εἰς αὐτὰ πληρωθέντα παρὰ τοῦ Ἐργολάβου ἡμερομίσθια διετέθησαν παρὰ τῶν φαλαγγιτῶν ὑπὲρ τῆς στολῆς τῶν μελῶν τῆς φάλαγγος τῶν.

Αἱ φαλαγγίτισσαι τοῦ σχηματισμοῦ Στενοῦ ὠργάνωσαν λαχειοφόρον ἀγοράν, μετὰ ἐργόχειρα κατασκευασθέντα παρὰ τῶν ἰδίων. Τὸ προϊόν τῆς διετέθη ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς φάλαγγος.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ ἐπεσκέφθησαν τὸν σχηματισμὸν Συλλίμνης.

Ὁ σχηματισμὸς Κακουρίου ἐνεβολίασε τὸν παρελθόντα μῆνα 500 ἀγριοσαπιδιὰς καὶ 100 ἀγριελαίας.

ΠΥΡΓΟΣ. — Συνεχίζονται καὶ κατὰ τὸν ἀρξάμενον μῆνα μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου, αἱ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ περιεχομένου ὁμιλίαι, τὰ μαθήματα ὑγιεινῆς, αἱ προπονήσεις καὶ ἡ ψυχαγωγία τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Πύργου.

Ὡτῶ τὴν 5ην τρέχ. ὁ ὑγειονομικὸς διευθυντὴς ἔκαμε ἐνάρξιν τῶν ὑγειονομικῶν μαθημάτων τοῦ ἐνώπιον τοῦ σχηματισμοῦ θηλέων, μετὰ θέμα «Τὰ μικρόβια».

Εἰς τὴν σχολὴν βαθμοφόρων, ὤμιλησε κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα μετὰ θέμα «Αἱ πολιτικαὶ διαμάχαι» καθηγητῆς τοῦ ἐνταύθα γυμνασίου.

Τὰ μαθήματα τῆς χορωδίας ἐξακολουθοῦν τακτικῶς, ὡς καὶ τὰ μαθήματα οἰκοκυρικής εἰς τὸν σχηματισμὸν θηλέων.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ. — Μετὰ ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα καὶ ἐνθουσιασμόν ἐωρτάσθη ἐφέτος ἡ Ἐθνικὴ πρωτομαγία παρὰ τῶν μελῶν τῶν σχηματισμῶν ἀρρένων καὶ θηλέων ἡγουμενίτης.

Τὰ μέλη ἐξέδραμον εἰς τὰς μαγευτικὰς τοποθεσίας Μαυροῦδι καὶ Λάκκα, ὅπου διημέρευσαν ἐν μέσῳ ἀδιαπτώτου κεφιῦ καὶ χαρᾶς.

Ὁ Γεν. Ἐπόπτης Θεσπρωτίας ἐπεσκέφθη τοὺς ἐκδρομείς φαλαγγίτας καὶ ἀνέπτυξε πρὸς αὐτοὺς τὸ συντελούμενον μεγαλειώδες ἀνορθωτικὸν ἔργον τῆς Ἐθν. Κυβερνήσεως.

Ἡ φάλαγγ Παρραμυθιάς ἐξέδραμεν εἰς τὴν θέσιν «Κε-

φαλόβρυσον» καὶ ἡ φάλαγγ τῆς ἱστορικῆς Πάργας εἰς διαφόρους τοποθεσίας.

Ὁμοίως ἐξέδραμεν εἰς «Αὐλότοπον» ἡ 3η φάλαγγ Φιλιατῶν ἀρρένων καὶ θηλέων.

Εἰς τὰς ἐφετεινὰς ἐορτὰς τοῦ Σουλίου, αἱ ὁποῖαι θὰ γίνουν τὴν 28ην τρέχ. ἡ φάλαγγ Σουλίου θὰ μετὰσχῃ ἐνεργῶς τοῦ ἐορτασμοῦ, τὰ μέλη δὲ ταύτης θὰ δώσουν ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ αἱματοδομένων βράχων τοῦ Σουλίου, τὸ πατριωτικὸν δρᾶμα τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς «Νεολαίας» κ. Ν. Τσεκούρα «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν».

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Τὸν παρελθόντα μῆνα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ τὸ ἐπιτελεῖον Ε. Ο. Ν. Κερκύρας παρέστησαν εἰς τὴν τελετὴν τῆς ὀρκωμοσίας τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν Σχηματισμῶν Ριγγιάδων, Λευκίμης, Περιβολίου, Ἀργυράδων καὶ Χλωμοῦ.

Κατὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὰς ἄνω χωρίας οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχουν χαρμούνως, αἱ οἰκίαι καὶ τὰ καταστήματα εἶχον σημαίο-στολισθῇ καὶ οἱ Φαλαγγίται καὶ ὁ λαὸς προέβησαν εἰς συγκινητικὰς καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις.

Ὁ αὐτὸς ἐνθουσιασμός καὶ αἱ ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν., τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐπεκράτησαν καὶ εἰς τὰς κωμοπόλεις Ἅγιος Μάρκος, Σπαρτάλλια, Σγουράδες καὶ Ἀγ. Παντελεήμων, ὅπου ὡσαύτως ἐγένετο ὀρκωμοσία τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν αὐτόθι Σχηματισμῶν.

Εἰς ὅλας τὰς ὡς ἄνω κωμοπόλεις ὤμιλησεν ἐνώπιον τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, τῶν κατοίκων καὶ τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. περὶ τῆς σημασίας τοῦ ὅρκου καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν μελῶν τῆς Νεολαίας ὁ κ. Περιφ. Διοικητῆς.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Συνεχίζονται κανονικῶς αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ μορφωτικαὶ διαλέξεις εἰς ὅλα τὰ Τμήματα καὶ τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν. Αἰτωλοακαρνανίας.

Οἱ Φαλαγγίται Κατοχῆς ἐπεράτωσαν τὴν δενδροφύτευσιν τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς Κοινοτήτος τῶν καὶ ἐργάζονται ἐντατικῶς διὰ τὴν κατασκευὴν Γυμναστηρίου. Ἐξ ἄλλου, οἱ Σκαπανεῖς Κατοχῆς ἐπεσκέψαν τὴν ἀπὸ τοῦ σχολείου τῶν καὶ μέχρι τῆς θέσεως Ἅγιος Δημήτριος ὁδόν. Ἐπίσης, ἐξ ἐράνων καὶ εἰσπράξεων ἐκ διαφόρων θεατρικῶν παραστάσεων, τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπεσκέυασαν τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς, ὅστις τοῦ λοιποῦ θὰ ὀνομάζεται «Ναὸς τῆς Ε. Ο. Ν. Κατοχῆς».

Τὴν Πρωτομαγίαν ἡ μουσικὴ τῆς 111 Φάλαγγος Μεσολογγίου συνέβαλεν εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμόν τῆς ἐορτῆς τῶν ἀνθῶν.

Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐτελέσθησαν τὴν 8ην τρ. τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Σπιτιοῦ τῶν Φαλαγγιτῶν» Μεσολογγίου. Εἰς τὰ ἐγκαίνια, ἐκτὸς τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, παρέστησαν ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης, οἱ βαθμοφόροι, τὰ Τμήματα Ἀρρένων καὶ Θηλέων μετὰ τῆς μουσικῆς τῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὴν ἐπομένην ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ Κέντρου, ὤμιλησε δὲ περὶ τοῦ ὅρκου τῆς Νεολαίας καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἀνώτερος ἐ. ἀ. ἀξιωματικός.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Μεσολογγίου παρηκολούθησαν τὴν «περὶ Ἀεραμύνης» διάλεξιν τοῦ ἐν τῇ πόλει μας συντάγματος.

Εἰς τὸ «Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου» ἐτοιμάζεται μικρὰ σκηνή, ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ δίδονται θεατρικαὶ παραστάσεις καὶ παραστάσεις θιάσου σκιῶν (Καραγκιόζη). Ἐν συνεχείᾳ ἐτοιμάζεται πυρετωδῶς ὅπως διδασθῇ ἀπὸ σκηνῆς παρὰ Φαλαγγιτῶν τὸ ἔργον τοῦ Ὁσκαρ Ουάιλντ: «Ἰδανικὸς σύζυγος».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΕΛΜΟΝΤΑΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Εύρισκόμεθα εις την ανάγκην να επανέλθωμεν επί των αποστέλλομένων φωτογραφιών: Δέν δημοσιεύονται φωτογραφίαι:

α) Άνεπιτυχείς εις τὸν φωτισμὸν (πολὺ σκοτεινὲς ἢ πολὺ ὥχρες).

β) Μὲ ἐπιγραφὰς εἰς τὴν πρόσοψιν.

γ) Μὴ ἀναγράφουσαι ὁπισθεν τὴν προέλευσιν (Περιφερειακὴν Διοίκησιν, πόλιν ἢ χωρίον, Νομὸν) καὶ περιλήψιν τοῦ εἰκονιζομένου θεάματος.

δ) Μὴ ἀναφερόμεναι εἰς δρᾶσιν ἢ οἰανδήποτε ἐκδήλωσιν ὁμαδικὴν σχετιζομένην μετὰς ἐπιδιώξεως τῆς Ε. Ο. Ν.

ε) Αἱ ἀτομικαὶ αἱ κατόπιν προετοιμασίας καὶ πόδας ἐκτελούμεναι εἰς τὰ φωτογραφεία. Ὅσαι δὲν δημοσιεύονται ἔχουν ἀκριβῶς τὰ ἀνωτέρω ἐλαττώματα.

Προτιμῶνται κατ' ἀρχὴν αἱ καθαφαὶ καὶ ὅσαι ἀφοροῦν ὁμαδικὰς ἐκδηλώσεις κοινωνικῆς ἢ ἄλλης δρᾶσεως τῆς Ε. Ο. Ν.

Συνιστῶμεν εἰς τὰς Ὀργανώσεις τῶν Ἐπαρχιῶν νὰ μὴ παραλείπουσι μαζί με τὰς φωτογραφίας τῆς Ε. Ο. Ν. νὰ μᾶς συναποστέλουν καὶ ἀπόψεις τῆς πόλεως τῶν ἡ διαφόρα τοπία χαρακτηριστικὰ τῆς περιοχῆς τῆς ἐπαρχίας τῶν.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΝ, Κυπαρισίαν.— Τὸ ποίημά σου ὄχι καλὸ, λόγω ἡλικίας ὥσως γράφεις. Πάντως μὴ παῦς νὰ ἐπιτίθῃς ὅτι θὰ μεγαλώσῃς! Τὸ κρυπτογραφικὸ δὲν ὑπῆρχε σὺ γράμμα σου. Συναστέλλο.— Ν. ΟΥΤΣΙΚΑΝ, Πειραιά. Σὰς ἀπαντήσαμεν εἰς προηγούμενον τεύχος.— Α. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδριτσαινῶν. Ἡ ἐπιστολὴ σας μᾶς συνεκίνησε. Τὰ σταυρόλεξα θὰ δημοσιευθοῦν ἐν καιρῷ.— ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΝΤΑΟΥΝΤΑΚΗΝ, Παλαιχώραν. Τὸ «περὶ πολιτικῶν διαμαρτυριῶν» ἄρθρον σας καλὸ, ἀλλὰ ἀκατάλληλον γὰρ παιδικὸν περιοδικόν.— Π. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΗΝ, Ἐνταῦθα. Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον παιδί μου. Φαίνεται πᾶς δὲν εἶσαι γεννημένος νὰ φτιάχνῃς στίχους.— ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΑΓΓΕΛΑΚΟΥ, Πειραιά. Ἡ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα εὐχὴ σας πολὺ καλογραμμένη. Δυστυχῶς μᾶς ἤλθε ἀργὰ καὶ ἐπομένως δὲν εἶνε ἐπικαιρὸς.— ΠΑΝΑΓ. ΠΡΙΠΤΟΥΡΑΣ, Στὸ γράμμα σας, ποὺ ἦτο ἀρκετὰ καλόν, δὲν ὀρθοῦμε ἀκριβοῦς. Συναστέλλετε τὴν.— Ι. Χ. ΚΟΚΜΩΤΟΝ, Λιδωρικίον. Προθέπομεν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ διαπρέψετε εἰς τὴν πόλιν. Ὅτι μᾶς στείλατε εἶνε πολὺ κακὸν τεχνίον. Ἡ μεσοστιχὴ παρεδόθη εἰς τὸν ἀρμόδιον συντάκτην.— ΠΕΡΙΚΛ.— Ἐνταῦθα. Συνεργασία σας, σταυρόλεξα κλπ. παρεπέμψθησαν εἰς τὸν ἀρμόδιον συντάκτην.— ΧΡΥΣΟΥΛΑΝ ΚΟΥΡΟΥΠΗ. Τὸ ποίημά σας «Ὁρκοὶ» ἀρκετὰ καλόν, ἀλλὰ πολὺ ἡμερομηνία ἀπ' τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας. Γράψατε τίποτε ἄλλο.— ΕΡΝΑΝΗΝ. Ἡ «Θυσία» σας εἶναι γεμάτη λυρισμὸν καὶ φραστικῶς ἀρτία, στερεῖται ὅμως περιχομένου. Θυσιάζε-τε τὸ νόημα στὶς λέξεις.— ΖΑΧΑΡ. ΒΕΛΟΥ-ΔΗΝ, Ἀγκιστριον. Τὸ ἔργον σας εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. Πρὸ παντὸς νὰ μὴν θιάζε-σθε, διότι τὰ ἀποστέλλομενα ἔργα ἀνέρονται εἰς ἑκατοντάδες πολλὰς.— Γ. ΑΣΠΕΤΑΚΗΝ. Τὸ ποίημα «Πατρίς» τὸ διακρίνει πατριωτικὴ πνοή, ἀλλὰ διόλου ποιητικὴ τοιαύτη. Σταυ-ρόλεξον κ.λ.π. ἐδόθησαν εἰς τὸν ἀρμόδιον συν-τάκτην.— ΕΛΕΝΗΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΥ, Ἐν-ταῦθα. Δυστυχῶς τὸ περιοδικὸν εἶνε τελείως ἀναρμόδιον. Μόνον οἱ ὑποταμίαι χορηγοῦν, κα-τόπιν ἐγκρίσεως τῆς Περ. Διοικήσεως.— ΘΗ-ΡΕΣ. ΜΑΛΕΦΑΚΗ, Παλαιχώραν. Δυσ-τυχῶς τὸ μᾶθημά τοῦ καθηγητοῦ σας δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ καὶ διότι εἶναι μακρο-σκελές, καὶ διότι εἶναι πολιτικὸν περιχομέ-νου.— ΙΩΑΝ. ΑΣΚΡΙΝΑΚΗΝ, Πριναῖον. Ποί-ημα παιδί μου, δὲν θὰ τῇ ἀρούρα μοιοκα-τάληκτος.— Γ. Α. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Εἶναι προτι-μότερον νὰ μελετᾶτε περισσότερο τὴν γραμματι-κὴν σας. Κάπου γράφετε τὸν Ἑλληνα φαλαγγί-τη... καὶ μὴ χειρότερα!— ΔΗΜ. ΓΙΟΥΝΗΝ, Ἄρταν. Μᾶς γράφετε: «Ἐνας φαλαγγίτης ἔρ-χεται νὰ θαυμάσῃ... ἔμπροσθεν σας διὰ ἑκα-τομμυριοστὴν φωνὴν τὸν μεγαλεῖον τῆς Ε. Ο. Ν.». Θὰ προτιμούσαμε νὰ μὴ θαυμάσετε τίποτε, οὔτε ὁπισθὲν μᾶς, οὔτε ἀλλοῦ. Ἀλλὰ νὰ μά-θετε γράμματα.... Ἀνάλογο οὐνταί ἔχει καὶ τὸ ποίημά σας.— ΧΡ. ΤΣΕΝΕΝ, Μεγαλό-πολιν. Σταυρόλεξα ποὺ χωρίζονται σὲ ἄλλα μικρότερα, ὥσως τὸ δικό σου, εἶναι καταδικα-σμένα ἐκ τῶν προτέρων. Ἀπορρίπτεται.— Σ. Χ. Μελισσάδ. Τὰ αὐτὰ καὶ γὰρ σένα.— Θ. ΠΟ-ΤΑΜΙΑΝΟΝ, Φιλιππῶν. Γιατὶ ὑπογράφεις γα-λιστί; Τὸ συμβαίνει καὶ παρεκτρέπεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Τὰ ἀλινυμένα σου ἀκατανό-ητα.— ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ, Πύλον. Γνωστὲς αἱ ἀσκή-σεις σου. Στέλλε κατ' ἄλλο, ἀλλὰ μὴ τὸ πρα-γματικὸν σου ὄνομα. Καὶ νὰ μὴ γράφῃς μετὰ κόκκινῃ μελάνῃ.— Μ. Σ. ΣΚΟΥΛΗΚΑΝ, Πύ-λον. Τὸ τρίγωνον ἐγκρίνεται. Τὰ ἄλλα ὄχι. Μὴ ξαναγράψῃς μετὰ κόκκινῃ μελάνῃ.— Σ. Α. ΜΟΥ-ΡΑΤΙΔΗΝ. Τὰ ΙΙΑ, ΣΟΙΟ, ΥΣΙΣ, ΠΑΜ, ΒΙΑΣ, ΔΙΕΡΩ κλπ., κλπ., κλπ., φτιάχνουν δὲν μᾶζι ἕνα πάρα πολὺ κακὸν σταυρόλεξο. Πρόσεχε ἄλλη φορά στὶς λέξεις νὰ εἶναι πρα-γματικῆς καὶ σωστῆς.— Κ. ΚΑΤΣΟΥΡΗΝ, Λιδωρικίον. Δὲν εἶναι ὥσας, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ ὀρνιθοτροφείου, ἀλλὰ δασίς, σύμφωνα μετὰ τὸν ὁρισμὸν σου (εὐρίσκεται κατὰ δασήματα εἰς τὰς ἐρήμους)... «Ἐπειτα γρά-φεις κ' ἄπ' τὴν δύο μεριεὶ τοῦ χαρτιοῦ, πρᾶ-γμα ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξανακάνῃς. Ἄν προ-σέξῃς πάντως θὰ κατασκευάσῃς καλὰ σταυρό-λεξα.— ΠΡ. ΣΕΦΑΛΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Συγχαρητήρια γὰρ τὴς λύσεις. Εἶναι σωστῆς. Ὅσο γὰρ τὴς ἀσκήσεις σου, δὲν εἶναι αὐτὴ τῇ φορά ἀπολύτως καλῆς.—ΕΡΑΣΜΙΑΝ ΤΕΡ-ΖΑΚΗ, Ζάκυνθον. Πολὺ ἐπιτυχημέναι οἱ λύ-σεις τῶν ἀσκήσεων.— Δ. Ξ. ΓΕΡΜΕΝΙΑΔΗΝ, Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται.— ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟ-ΜΟΥ, Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνονται οἱ ἀσκήσεις σου γιὰτὶ εἶναι καλῆς καὶ καθαρογραμμέναις.— ΙΩ. Ν. ΤΣΑΛΟΥΧΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Οἱ λύσεις σωστῆς. Συγχαρητήρια.— Δ. Γ. ΛΑΙΜΟΝ, Χίον. Ὅχι μίκρος, ἀλλὰ μικρός. Γε-νικῶς δὲν εἶναι καλὸ τὸ σταυρόλεξόν σου.— Γ. ΜΠΑΤΣΑΚΗΝ, Φλώρινα. Ἐγκρίνεται τὸ σταυρόλεξόν σου.— Κ. Γ. ΤΣΕΛΛΟΝ. Γρά-φεις καὶ ἀπὸ τὴς δύο ὀψεως τοῦ χαρτιοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἀπορρίπτονται οἱ ἀσκήσεις σου.— ΘΑ-ΝΟΝ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Καρδίτσαν. Ὁ «Κη-πος τῆς ζωῆς» θαυμάσια γραμμένος, ἀλλὰ, ἀφοῦ θέλησας νὰ γράψῃς ὕμνον εἰς τὴν Ε. Ο. Ν., καταλήγετε «Παῖρνον» στὸ χερί μου τῇ γρα-φίδᾳ. Καὶ ὑπογράφῃς «μοναχά...». Ἀλλὰ μὴ ὑπογράψῃς, ἔστω καὶ ἐνδοξος, δὲν ἀποτελεῖ φίλτατε ὕμνον! Εἰς τὸ μέλλον, μπορεῖτε νὰ ἀποφεύγετε φράσεις ὅπως ἐκείνῃ τῆς ἀρχῆς «τεντωμέναι οἱ ἀρίδες μου μετὰ ραχάτι».... Οἱ ἀρίδες καὶ τεντωμέναι καὶ ἀτέντωτες εἶναι φραστικῶς κακὸν τεχνίον.— ΣΤΑΥΡΟΝ ΚΑΡΑ-ΤΑΓΙΔΗΝ. Ὁ θαυμάσιος κατ' ὅλα λόγος σας γὰρ τὴν 25ην Μαρτίου μᾶς ἤλθε δυσ-τυχῶς πολὺ ἀργὰ καὶ ἐπομένως ἔπαυσε νὰ ἐκ-ἐπικαιρὸτητα.— ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΨΑΛΙΔΑΝ, Ναύπλιον. Λυποῦμεθα εὐκρινῶς, ὅτι λόγω ἐλλείψεως χρόνου, ἀδυνατοῦμεν νὰ δημοσιευ-σωμεν ἔστω καὶ μέρη τῆς θαυμάσιας διαλέξεώς σας.— ΤΑΚΗΝ ΧΕΙΜΩΝΙΑΝ, Κρέσταινα. Τὸ ποίημά σας, καλὸ ὡς ἰδέα, ἀλλὰ ἀτέκνον. Ἐργασθετε περισσότερο.— ΒΑΣΙΛ. ΑΓΓΕΛΑΚΗΝ, Πειραιά. Ἡ ἐπι-στολὴ σας μᾶς συνεκίνησε μετὰ τὸ πατριωτικὸν τῆς περιεχομένου. Τὸ ἔργον σας εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐπιτροπὴν.— ΛΕΑΝ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ, Ἐν-ταῦθα. Τὸ διήγημά σας μετὰ τίτλον «Ἀλθινοὶ παραμυθιοὶ» ἀλλὰ ὡς τὸν τίτλον ποὺ εἶχε—θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν.— ΝΕΟΦΥΤΟΝ ΝΕΟΦΥΤΟΥ, Βελῶν.— Ιωαννίνων. Καὶ τὰ δικά σας ποιήματα, ἐγκρίνονται, θὰ δημοσιευ-θοῦν.— ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνταῦθα. Κατὰ κανόνα, χειρόγραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Τὸ ἔχουμε γράψει ἄλλω-στε κατ' ἐπαγγελίαν.— Α. Γ. ΒΑΣΙΛΟΠΟ-ΛΙΤΗΝ, Ἐνταῦθα, ἈΝΤΩΝ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ-ΠΟΥΛΟΝ, Φιλιππῶν. Τὰ ἀποσταλμένα ἐκρίθη-σαν ἀκατάλληλα.— ΘΕΟΔ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ, Μυ-τιλήνην. Τὸ ποίημά σας, εἶναι πολὺ ἐπη-ρεασμένο ἀπὸ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας. Σὲ πολλὰ μάλιστα σημεία, ἔχετε ἀντιγράψει ὁλο-κλήρους στίχους.—ΒΑΣΙΛ. Δ. ΑΓΓΕΛΑΚΟΥ, Πειραιά. Ἡ μελέτῃ σας «Θρησκεία, Πατρίς, Οἰκογένεια», τεραστία εἰς ἔκτασιν, εἶναι ἀδύ-νατον νὰ δημοσιευθῇ. Καταλαμβάνει τὸ μισὸν περιοδικόν.— ΚΩΝ. ΧΡΥΣΙΚΟΝ, Γαργαλιᾶ-νους, ΚΩΝ. ΑΝΔΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ, ΑΓΓΕΛΙ-ΚΗΝ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐνταῦθα. Δὲν ἐνε-κρίθησαν. Προσπαθήσατε νὰ γράψετε κατὰ καλύτερον.—ΓΟΝΕΙΣ ΜΑΘΗΤΟΝ θου ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ, Δυστυχῶς τὰ περὶ ἑορτασμοῦ τῆς 25ης Μαρτίου, μᾶς ἤλθαν πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν θὰ δημοσιευθοῦν, ὡς μὴ ἐπικαιρά. Λυ-ποῦμεθα.— ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ ΘΕΣΠΙΕΑ, Θε-σπιάς. Πολὺ προσωπικὸν ὅτι μᾶς γράφετε, σπιάς. Πολὺ ὑπόκρινεσθαι ἀναποκρίσεως καὶ ἑσσαναγράφου, ὑπὸ τύπον ἀναποκρίσεως καὶ ἀποσώσεως.— ΧΡΙΣΤ. ΖΗΚΑΝ, Σεργειᾶ-δα, ΑΝΔΡΕΑΝ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΝ, Κόρινθον, ΚΩΝ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΝ, Ἐνταῦθα. Δὲν ἐνε-κρίθησαν.— ΠΕΤΡΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Κόρινθον. Ὁ ἀ δημοσιευθὲν ἐν καιρῷ.— ΙΩΑΝ. ΝΙ-ΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. Δὲν ἐνεκρίθη.— ΝΙΚ. ΜΠΟΥ-ΚΟΓΙΑΝΝΗΝ, Μεσολόγγι, ΧΡΗΣΤΟΝ ΚΑ-ΤΣΙΒΑΝ, Μεσσήνην. Δὲν ἐνεκρίθησαν. Μπο-ρούσατε νὰ τὰ ἐργασθῇτε περισσότερο.— ΓΕ-ΩΡΓ. ΚΑΣΤΡΑΝΤΑΝ, Μεγαλόπολιν. Τὸ ποί-

ημά σας καλὸ ὡς περιεχόμενο, ἀλλὰ κακὸν τεχνίον. Προσπαθήσατε γὰρ κατὰ καλύτερον.— ΙΩ. ΤΣΟΥΤΣΙΝΟΝ, Ἄρταν. Σὰς εὐχαριστοῦμε γὰρ τὸ ὥραϊόν σας γράμμα. Ἡ ἐπ' ὀνόματί σας ἀποστολὴ τῆς «Νεολαίας» διεκότης, ὥσως μᾶς γράφετε.— ΣΩΤΗΡ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥ-ΛΟΝ, Φιλιππῶν. «Τῆς φύσεως ὁ Δερβίσης» πολ-λὸ καλὸ ὡς σὺλληψις. Δυστυχῶς κακὸν τεχνίον ὡς τίτλος. Ἡ λέξις «Δερβίσης» εἶναι ξένη. Γὰρ τὸ ὥραϊόν σας γράμμα, εὐχαριστοῦμεν.

Αἱ λύσεις τῶν Σπασσοκεφαλίων τοῦ 31ου τεύχους εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1043)

σκεῖαν τὴν εἶχεν ὡς ἐνίσχυσιν σὲ κάθε του παράτολμο ἐγχείρημα. Καὶ πάντα ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν πίστιν αὐτὴν εἰς ὅλους τοὺς γύρω του. Ἦξε-ρεν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ πίστις εἶναι μεγάλη δύναμις.

Πρὶν ἀπὸ κάθε ναυμαχίας ἐδαξε τὸν παπὰ τοῦ «Ἀθέρωφ», τὸν παπὰ-Δά-φνον, σήμερα Μητροπολίτην, νὰ κά-μῃ μίαν θρησκευτικὴν δέσιν. Καὶ τὰ πληρώματα παρακαλοῦσαν γὰρ τὴν νίκην...

Καὶ πάντα ζητοῦσε τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θρησκείας.

Περίεργον σχετικὸν γεγονός εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθον:

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πολέμων μας συνέθη νὰ σχηματισθῇ σ' ἕνα κουβὰ τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀθέρωφ» ἀπὸ σκου-ριὰ μίαν κηλίδαν, ποὺ ἔμοιαζε μετὰ τὴν μορφήν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ προστάτου τῶν θαλασσινοῦν. Τὸ πρᾶ-γμα ἐθεωρήθη περίεργον καὶ μαζί ὡς καλὸς οἰωνός.

Τότε ὁ Κουντουριώτης παρήγγειλε στὸν παπὰ-Δάφνον νὰ ἐξηγήσῃ στοὺς ναῦτες τὸ περίεργον φαινόμενο σὰν ἕνα θεϊκὸ σημάδι γὰρ τὴν νίκην.

Ὁ κουβὰς αὐτὸς μετὰ τὴν εἰκόνα ἀπὸ σκουριὰ τοῦ Ἁγίου Νικολάου φυλάσ-σεται μετὰ ἐπιμέλειαν στὴν ἐκκλησοῦλάν τοῦ θωρηκτοῦ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Κουντουριώτη, εἶχε στηθῇ στὴν μικρὴ παραλιακὴ πλατεῖαν τῆς Ὑδρας ἡ προτομὴ τοῦ.

Ὁ Ναύαρχος, ποὺ συχνὰ κατέβαινε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ στὴν πλατεῖαν, ἔπαψε νὰ κατεβαίνει πιά...

Κάποτε τὸν ἐρώτησαν:

— Γιατὶ, ναύαρχε, δὲν κατεβαίνετε σὰν ἄλλοτε καὶ στὴν πλατεῖαν;

Καὶ ἀπάντησε:

— Μὲ κάματε καὶ ντρέπομαι νὰ κα-τεβῶ. Μὲ στηῖσατε μαρμαρένιον ἐκεῖ κάτω καὶ ντρέπομαι ν' ἀντικρύσω τὸν ἑαυτὸ μου ἔτσι τιμημένον... Δὲν ἀφί-νετε νὰ πεθάνω πρῶτα;...

Φ. Γιοφύλλης

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἱστορικοὶ
Εἰς τὴν σειράν τῆς Βιβλιοθήκης Ἀρχαίων Συγγραφέων τῆς ἑταιρείας τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πλάτων» ἤρξαν νὰ κυκλοφο-ροῦν τὰ Ἀπαντα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱστορικῶν Θεοκυδίδου, Ἡροδότου, Ξενοφῶ-νος, Ἀρριανῶ, Πολυδίου, Διονυσίου Ἀλι-καρνασσέως, Διοδώρου Σικελιώτου κλπ. εἰς πολυτελεστάτους τόμους μετὰ ἀρχαίων κει-μένων, πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως ἐκ-αὐτοῦ καὶ μετὰ ἀναλυτικὰς ἐισαγωγὰς καὶ πλούσιαν σχόλια. Εἰς τὰ τμήματα καὶ τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. παρέχονται εὐκολαί πλη-ρωμαὶ καὶ εἰδικὰ ἐκπαιδεύσεις. Οἱ νεοεγγε-φόμενοι συνδρομηταὶ παραλαμβάνουν ἀμέσως 50 τόμους τοῦ «Πλάτωνος».

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΟΤΑΣΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΡΓΟΤΑΣΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ. ΜΕΤΑΕΡΓΟΤΑΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ μεχρι Δραχμῶν . . . 100.000.— || Κεφάλαιον Καταθετῶν . . . Δρχ. 3.300.000.000
Ἑξωτερικοῦ » » . . . 500.000.— || » Ἀποθεματικὸν . . . » 280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ἕνα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἤτοι δραχ. 33.500, δὲν κατὰσχεται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπάρδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορότερον μέσον οἰκονομίας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ προθεσμίας • Ταμιευτήριον

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: ΣΤΟΑ ΣΠΥΡΟΜΗΛΙΟΥ (ΜΕΓΑΡΟΝ Μ. Τ. Σ.),

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

Τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Στρατοῦ δέχεται ἀσφαλείας: Ζωῆς, Πυρός, Θαλάσσης, Ἀτυχημάτων, Αὐτοκινήτων καὶ Ἑργατικῶν ὑπὸ τοὺς ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ.

Ζητήσατε ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μας νὰ σας ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.

Προτιμᾶτε τὸ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακανονίζει ταχέως καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.

Ὑποστηρίζοντες τὸ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἑθν. Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα

Κεντρικὰ Γραφεῖα: Ἀθῆναι, Κολοκοτρώνη 13. Τηλ. 21-144 καὶ 29-331.

ΑΥΡΙΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ

